

MARIOARA ARDELEAN

DIN TAINILE POVESTILOR

MARIOARA ARDELEAN

DIN TAINILE
POVESTILOR

MARIOARA ARDELEAN

DIN TAINELE
POVESTILOR

Consilier editorial: prof. Bianca Roșu
Editor: Gheorghe A. Stroia
Coperta: Tiberiu Fischer
Tehnoredactare, corectură: Camelia Ardelean
E-mail: coa_72@yahoo.ro

EDITURA ARMONII CULTURALE

Str. Siret, bloc 28, ap. 30, Adjud, Vrancea (RO)
Tel.: +40 0374-064.594 (fix), 0741-078.627 (mobil)
E-mail: geocosynus@gmail.com

Tipărit în România

Copy & Print Center Iași

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, MARIOARA

Din tainele poveștilor/ Marioara Ardelean – Adjud:
Armonii culturale, 2016

Index

ISBN 978-606-746-186-2

821.135.1-32

2016 © **Marioara Ardelean**

Toate drepturile rezervate

Dedicație:

*Fiicei mele, scriitoarea Camelia Ardelean,
în amintirea minunaților ani ai copilăriei*

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Dragii mei,

Tocmai m-am întors dintr-o călătorie mirifică, din cartea cu povești a Marioarei Ardelean. Umerii îmi sunt plini de litere jucăușe, de semne de punctuație și metafore. Aș mai fi zăbovit o vreme, dar m-am grăbit să vă destăinuiesc și vouă ce am văzut și simțit în acea lume fascinantă, atemporală.

Vă scriu cu o pană de leabădă, înmuiată în cerneala cerului senin din basme. Gleznele îmi sunt încă înviorate de roua florilor din poienile scaldate de lumină. În urma mea, poarta s-a închis și am rămas doar cu nostalgia frumoaselor amintiri.

Înzestrată de Dumnezeu cu darul oratoriei și al scrisului, Marioara Ardelean reușește, prin tot ce transmite, să se ridice, insist, „să se ridice”, la nivelul de înțelegere al Puilor de Om. Am convingerea că operele sale sunt îndrăgite de toți cei care se mai simt copii, indiferent de vârsta pământească.

Cred că autoarea și-a ținut cuvintele, bine alese, în cufere de argint, ferecate, până s-au pârguit. Abia atunci le-a trezit la viață și le-a înșirat în cuceritoarele-i basme. Altfel, nu-mi explic cum, la doar a doua carte publicată, are atâta siguranță în scris, stăpânește foarte bine stilul, cu desăvârșită acuratețe și bogăție a limbajului, fiind, de asemenea, o bună cunoscătoare a naturii, cu flora și fauna ei.

Marioara Ardelean citește cu ușurință sufletele prichindeilor, știind să le atingă corzile sensibile. Numai

un om ales, frumos sufletește, reușește să facă acest lucru. Basmele sale sunt luminate de candoare, captivante, cu un fir epic simplu, clar, proaspăt și măiestrit desfășurat. Imaginile se împlinesc prin culoare și originalitate.

Autoarea gradează, cu ușurința unui bun mânuitor al condeiului, tensiunea povestirii, până la suspans, menținând treaz interesul lecturării, ca apoi, deznodământul să fie unul fericit, spre bucuria micuților cititori. Descrierea dialogurilor și narațiunea se îmbină într-un mod admirabil. Elementele fantastice (zâne, crai, vrăjitoare, copaci înțelepți și vorbitori) dau „sarea” și „piperul” povestioarelor.

Autoarea pune față în față binele și răul, frumosul și urâtul. După cum este de așteptat, din această antiteză câștigă invariabil binele și frumosul. În modul acesta atât de plăcut, Marioara izbândește să „lumineze mințile” copilașilor, după cum ea însăși spune și să transmită bune învățăminte, toate povestioarele fiind cu tâlc, pilduitoare. Inocență, lumină, bucurie, haz, învățături, iubire, acțiune, prietenie, înțelepciune și speranță, toate prinse, cu migala bijutierului, în povești mângâietoare de suflete.

Scrierile Marioarei Ardelean se pot folosi foarte bine la orele de lectură, în școli sau în grădinițe. Literatura este mai bogată cu încă o carte, care își găsește locul între cărțile marilor povestitori, intrând în nemurire.

Harul primit trebuie dăruit, ca să se înmulțească, așa că, așteptăm cu nerăbdare următorul volum, spre bucuria cititorilor!

Cu aleasă prețuire,
Adriana Tomoni

Zâna Roua

Tuturor ne place să trăim într-o lume a poveștilor, de aceea le citim sau le ascultăm fascinați. Acestea, purtate pe aripi de vânt, ne transportă imaginar în alte timpuri, de mult apuse. Tot așa am aflat și eu despre taina unei păduri întunecate, răsărite la poalele unui munte bătrân și semeț.

De-a lungul anilor, au crescut în ea copaci falnici și înțelepți. Spun înțelepți, deoarece, în vremea aceea, ei se puteau înțelege cu animalele, ba mai mult, pricepeau graiul omenesc. Pe la mijlocul pădurii se afla o poieniță frumoasă, luminată de razele soarelui. Iarba verde și moale, aidoma unui covor mătăsos, se unduia ușor în bătaia vântului, salutând discret florile ce o împodobeau.

Acolo conviețuiau, în bună înțelegere, multe specii de păsări. Acestea făceau ca totul să fie încântător, prin trilarile minunate, ce formau un adevărat cor de muzică divină. Pe ritmurile melodioase, albinele delicate și harnice își culegeau nectarul dintre petalele parfumate ale florilor, iar fluturii le țineau isonul, în dansul lor zglobiu.

În acea atmosferă de basm, trăia o zână grațioasă și bună la suflet. Avea fața delicată ca un trandafir, iar pielea de culoarea piersicii. Pletele-i aurii, precum razele de soare, atingeau pământul, atunci când trupul ei firav, purtând mirosul florilor, se unduia în mersu-i legănat, de gazelă. Ochii ei scilipitori și mari, de culoarea azurului, priveau cu gingășie tabloul feeric al poieniței. Cu glasul cristalin, ca susurul apei de izvor, alinta pădurea, florile și viețuitoarele, ce îi erau prietene. Cu toții o îndrăgeau foarte mult și își petreceau mai tot timpul împreună cu ea,

Într-o continuă joacă și veselie. Îi spuneau Roua. Nimeni nu știa de unde îi venea numele; am putea crede că i se trăgea de la faptul că era delicată ca o picătură de apă. Când peste poieniță se lăsau umbrele serii, zâna cea plăpândă intra în căsuța ei mititică și cochetă, aflată în scorbura celui mai bătrân și înțelept arbore. Acesta o iubea foarte mult pe micuța zână, îi dădea sfaturi bune, îi spunea povești și tot felul de întâmplări adunate în coroana lui bogată, împovărată de ani. În liniștea profundă a nopții, se auzeau șoaptele stranii ale frunzelor mișcate de vânt, iar acest lucru făcea ca basmele să devină și mai misterioase.

Roua asculta fără să clipească, până când genele-i lungi și moi de mătase coborau ușor, ca niște perdeluțe, peste ochii ei blânzi. Astfel adormea sub vraja frumoaselor povești. După un somn odihnitor, când zorii dimineții se furișau în poienița fermecată, Roua era trezită de simfonia păsărelelor, care, după ce o salutau, o invitau bucuroase la masă. Ea ieșea veselă din căsuța-i confortabilă și se așeza pe iarba proaspătă și moale, delectându-se cu semințele și fructele aduse de prietenele ciripitoare. La scurt timp, apăreau zglobiile albine, cu pocale pline de nectar, care-i potoleau setea. Zâna cea frumoasă savura toate bunătățile primite, apoi Craiul Fluturilor se apropia încetșor de ea și o invita la dans. Din acel moment, toată suflarea poieniței se prindea în horă, zburdând fără nicio grijă.

Roua era foarte fericită cu viața pe care o ducea. Totul a fost minunat, până într-o zi, când, în poienița liniștită și-a făcut sălașul o vrăjitoare urâtă și rea. Aceasta, dând cu ochii de frumoasa zână, s-a înnegrit de invidie. Vezi bine că ea se știa cât este de urâtă și de aceea nu suporta frumusețea în preajmă-i. În mintea sa bolnavă a început să-și facă planuri cum ar putea fura

frumusețea zânei. Cu lingușeli și vorbe mieroase, a încercat să se apropie de ea, pentru a-i câștiga prietenia. Roua, având sufletul curat, nu și-a dat seama câtă ticăloșie zăcea în vrăjitoare. Dar stați, dragii mei, căci fiind preocupată de răutatea nemăsurată a zgrițuroaicei, am uitat să vă zic cum o chema! I se spunea Mătrăguna, un nume care i se potrivea, de altfel, de minune.

Încetîșor, valurile răcoroase și întunecate ale nopții i-au îndemnat pe locuitorii poieniței să meargă la culcare. Intrînd și Roua în căsuța-i liniștită, îi povesti bucuroasă bătrînului copac despre noua ei prietenă. Acesta, foarte speriat, a sfătuit-o să se păzească. Nu degeaba era el înțelept, bănuia ce punea Mătrăguna la cale. Roua i-a promis că o să fie atentă. Ce-i drept, a fost, dar în naivitatea și bunătatea ei, nu credea că cineva ar putea fi chiar atît de rău!

Zilele treceau repede, iar vrăjitoarea se apropia tot mai mult de zână, reușind să-i câștige încrederea. Și iată că, într-o bună zi, s-a întîmplat ca ele să rămîna singure în poiană. Toți prietenii zânei lipseau, avînd diferite probleme de rezolvat. Mătrăguna a găsit momentul mult așteptat și, fără nicio jenă, îi spuse acesteia că îi dorește frumusețea. Trebuie să știți că vrăjitoarea avea putere asupra zânei doar atunci cînd erau singure!

Auzind Roua ce uneltește zgrițuroaica împotriva ei, și-a amintit de sfaturile înțelepte ale bătrînului arbore. Cuprinsă de teamă, începu să plîngă. Îi spuse vrăjitoarei că o iubește și că a considerat-o întotdeauna prietenă. Scorpia nu s-a lăsat înduplecată de rugămințile și lacrimile zânei. A prins-o de mâini și a tras-o cu putere, vrînd să o ducă în coliba ei, aflată la marginea poieniței. Zbătîndu-se disperată, Roua a reușit să scape din strînsoare și a fugit să se ascundă în căsuța din scorbură. Înțeleptul arbore s-a speriat cînd a văzut în ce

stare se afla frumoasa lui locatară. Bănuind ce s-a întâmplat, a încercat s-o liniștească, însă l-a cuprins o tristețe profundă, deoarece, cu înțelepciunea lui, își închipuia ce va urma.

- Să știi, draga mea, că vrăjitoarea are puteri diabolice! I-aș putea zădărnici planul, adică să o împiedic să îți fure frumusețea, dar atunci sacrificiul tău va fi mare, nu vei mai putea rămâne zâna frumoasă de acum! spuse el abătut.

Roua a fost de acord să suporte orice sacrificiu, numai să nu rămână în mâinile zgrițuroaicei. Înțeleptul arbore, copleșit de tristețe, dar cu multă dragoste în seva lui, îi vorbi cu blândețe:

- Dacă asta îți este dorința, să știi că de mâine, în zori, te vei transforma în picături cristaline de apă! Ele vor înviora iarba și florile în fiecare dimineață, până ce primele raze strălucitoare ale soarelui le vor atinge, salutându-le. Din acel moment, vor dispărea pe nesimțite, însă fenomenul se va repeta în fiecare zi, la nesfârșit. Se vor numi picături de rouă. Astfel, draga mea zână, nu vei fi uitată niciodată! Numele tău, frumoasă Roua, va dăinui pentru totdeauna, iar picăturile de cleștar vor mângâia florile și iarba cu răcoarea lor, așa cum făceai tu, cu gingășia ta!

Arborele era mulțumit că o salvase pe micuța zână din mâinile vrăjitoarei, însă dorea să o pedepsească pe aceasta pentru răutatea și gândurile-i ticăloase. Pentru a-și putea îndeplini dorința, trebuia să facă și el un mare sacrificiu. A cugetat mult, înainte de a lua o hotărâre, dar, gândindu-se la soarta micuței zâne, s-a decis. A pedepsit-o pe vrăjitoarea cea rea și urâtă, transformând-o într-o buruiănă, numită mătrăgună. Astfel, în poieniță s-a instalat din nou armonia. Mătrăguna crește aiurea pe câmp, este o plantă otrăvitoare și nimeni nu o vrea.

După sacrificiul său, bătrânul și înțeleptul arbore, care i-a fost sfătuitor și prieten loial zânei frumoase și bune, a pierdut cunoașterea graiului omenesc. În urma tristei întâmplări, copacii nu ne mai înțeleg limba, nu ne mai vorbesc, dar ne simt căldura și dragostea, din felul cum îi îngrijim.

Pinul și luna

Dacă doriți să vă convingeți de adevărul acestei povești, porniți în drumeție spre muntele care își arată piscurile în zare! Acolo veți descoperi misterul întâmplării!

Nimeni nu știe numărul izvoarelor ieșite din adâncurile stâncoase, care, unindu-se, au format un lac cu apă cristalină, rece și dulce. Cerul își picta bucuroș culorile în oglinda lui. Soarele, ca un glob de foc, își trimitea razele aurii și jucăușe să îl încălzească. Din când în când, câte o pală de vânt mângâia discret apa, formând valuri sclipitoare, ce semănau cu suluri de mătase colorată.

După ce noaptea își lăsa încet perdelele cenușii peste munte, lacul era cuprins de fiorii tăcerii. Pe cer, cu fața-i gălbuie și rece, aluneca încet regina nopții, Luna. Privind liniștită în jur, se oprea deasupra lacului. Zâmbea discret, își scâldea chipul în apa întunecată, apoi, mulțumită, zăbovea minute în șir în acel loc feeric. Până și muntele ofta de plăcere. Misteriosul lac îi alina singurătatea. Știa foarte bine că, datorită lui, soarele făcea popas pe stâncile-i reci.

Din același motiv, crăiasa Lună se oprea, apoi își răsflira razele sticloase, luminând cu generozitate muntele. Acesta mai avea un motiv pentru care iubea lacul. Pe malurile lui mănoase crescuse iarbă verde și moale, presărată cu flori viu colorate, ce-și ofereau grațioase parfumul călătorilor. Tot datorită lui au apărut diferiți arbori, ce își unduiau coroanele, salutând muntele, apoi își plimbau umbra deasă peste apa lacului, plini de recunoștință. Erau conștienți că datorită lui au putut crește pe acele înălțimi.

Atâtea frumuseți la un loc atrăgeau mulți vizitatori. Zilnic urcau grupuri de tineri fascinați de splendorile muntelui, dar, și mai mult, de misteriosul lac. Se așezau bucuroși la umbra falnicilor copaci, pe covorul de iarbă și flori. Priveau încântați umbrele jucăușe de pe oglinda apei învăluite în albastru. Când soarele aluneca ușor spre asfințit, relaxați și fericiți, porneau tăcuți spre casele lor.

Printre iubitorii de drumeții se afla și un tânăr venit de departe. Atras ca un magnet de frumusețea lacului, rămânea de multe ori peste noapte în sălbăticia cuprinsă de întuneric. Stătea ore în șir admirând luna, ce se oglindea nestingherită în apele cristaline. Era fascinat de măreția ei. Luna, rotindu-și discret privirea și contemplând umbrele întunecate ale nopții, îl observă pe flăcăul ce o privea înmărmurit. Atrasă și ea de frumusețea lui, începu să se joace cu razele argintii prin păru-i lung și bogat. De atunci, acea joacă continuă în fiecare noapte.

Băiatul nu mai voia să coboare de pe munte, uitând de multe ori să mănânce și să bea apă. Simțea că nu mai poate trăi departe de lună, că viața fără ea nu mai avea niciun sens. Ziua dormea la umbra copacilor, pe iarba

moale, printre minunatele flori, iar cum se apropia seara, se pregătea pentru întâlnire.

Alunecând ușor pe cer, luna își reflecta măreția în oglinda lacului, apoi, grăbită, se prezenta la locul știut. Se desfăta, jucându-se fericită cu pletele băiatului, până la ivirea zorilor. Chiar și muntele era înduioșat, văzând atâta pasiune, dar în același timp, era năpădit de tristețe. Fiind bătrân și înțelept, știa că acea dragoste nu va duce nicăieri. Luna dăinuiește de veacuri, este un corp ceresc și așa va rămâne. Flăcăul, fiind un muritor, avea o viață limitată. El nu putea deveni astru și nici ea muritoare. În aceste condiții, dragostea lor, oricât ar fi fost de puternică, nu avea nicio șansă. Știind toate acestea și văzând suferința celor doi, mai ales starea nefericitului flăcău, muntele medita în adâncul său pietrificat, cum ar putea să îi ajute.

Spre dimineață, piscurile i s-au luminat. A găsit rezolvarea. Cunoscând dorința băiatului de a nu mai voi să coboare de pe munte, într-o zi, când acesta dormea, l-a transformat, prin magia-i stâncoasă, într-un pin falnic, cu coroana verde și bogată. Flăcăul nu a simțit nimic. Devenit copac, se unduia liniștit și grațios, reflectându-și umbra în apa limpede a lacului.

Odată cu lăsarea întunericului, luna se furișă grăbită la întâlnire, fără să cunoască implicarea muntelui. Negăsindu-și iubitul, o cuprinse îngrijorarea. Fața rece i s-a întunecat. Neliniștită, cercetă poiana și fiecare colțișor al lacului. Văzându-i îngrijorarea, muntele își înalță piscul spre ea și îi vorbește blând, dar hotărât:

- Draga mea, tu mi-ai adus și îmi aduci atâta bucurie, luminându-mă noapte de noapte! Nu m-am sfătuit cu tine, dar văzând suferința flăcăului pe care îl cauți și afecțiunea ta pentru el, am decis să vă ajut pe

amândoi. Apoi, mulțumit, îi arată pinul de pe malul lacului.

- Uite, acela este iubitul tău! Acum îl poți întâlni nestingherită în fiecare noapte și, astfel, nu va mai suferi nici unul dintre voi!

Luna i-a mulțumit muntelui pentru rezolvarea, cu atâta înțelepciune, a situației. Fericită, și-a răsfirat razele drăgăstoase peste cetina bogată, mângâind-o cu gingășie. Pinul, fremătând de plăcere, își legănă trunchiul drept și își mișcă ramurile, în semn de îmbrățișare. De atunci, stă mereu gătit în haina-i frumoasă, verde și parfumată. Nerăbdător, așteaptă, seară de seară, să apară zâmbitoare draga sa lună. Ea nu întârzie și nu lipsește niciodată de la întâlnire.

Pentru ajutorul dat celor doi îndrăgostiți, înțeleptul munte a fost răsplătit din plin. Pe înălțimile lui, pinii stau falnici, legănându-și coroanele semețe în semn de salut și oferindu-i generoși parfumul lor unic. Luna și pinul sunt nedespărțiți, dragostea lor dăinuie de secole, am putea spune că este nemuritoare.

Musca

Despre muscă știți cu toții că este o zburătoare mică și săcâitoare. Nu strălucește în frumusețe și nici cu hărnicia nu prea iese în evidență. Îi place să trăiască pe spinarea altora, obținându-și hrana aproape întotdeauna prin furt. Fiind într-o continuă agitație, se ține tare fudulă și este foarte răutăcioasă. Adoră să facă haz pe seama zburătoarelor mici, uitând că, de fapt, și ea face parte din

neamul lor. Le tachinează tot timpul cu te miri ce aiureli de-ale dumneaei.

Într-o bună zi, fiind pusă iarăși pe șotii, de cine credeți voi că nu încăpea? Tocmai de albinuța cea harnică și drăguță. În timp ce aceasta muncea din greu să culeagă nectarul de pe o floare, musca se apropie de ea și începu să o sâcâie, adresându-i vorbe nepotrivite. Ba că este prea înceată la zbor, ba că este prea umflată, că aripioarele îi sunt prea mici comparativ cu trupul și, tot așa, nu se mai oprea din jigniri.

Dar știți și voi că albinuța, pe cât e de harnică și de pricepută, pe atât e de înțeleaptă! O privi calmă pe musca încrezută și fără minte, lăsând-o să-și exprime în voie vorbele-i fără sens. Suportă albinuța cât suportă mojicia ei, însă de la un timp, văzând că bâzâitoarea nu are de gând să înceteze, își pierdu răbdarea și îi dădu replica:

- Apăi, draga mea muscă, tu, care te crezi atât de frumoasă și deosebită, cu siguranță nu te-ai privit în oglindă, altminteri te vedeai cât de neagră și bulbucată ești! Tu chiar nu observi că toată lumea te urăște și te fugărește, fiindcă tot ce atingi infectezi? Cum poți să îți ponegrești semenii, când nu ești de nicio treabă sau măcar la nivelul lor? Mai rău, nu produci nimic, iar în ce privește înțelepciunea, îți lipsește cu desăvârșire! Ar fi bine să înveți a te purta, să apreciezi calitățile și munca celorlalți, apoi să muncești și tu!

Spunând toate acestea, albina îi întoarse spatele nesăbuitei muște, văzându-și liniștită de treaba ei. Musca, cât era ea de arogantă și needucată, totuși rămase descumpănită, auzind cuvintele înțeleptei albinuțe. Nu putea să creadă că aceasta îndrăznise să îi dea replici atât de dure, că îi venise și ei cineva de hac.

De atunci, bulbucata muscă s-a mai potolit nițel, o ia mai ușurel cu hazul pe seama altora, însă a rămas la fel de zurlie și leneșă.

Dragi copii, pentru a nu fi dezamăgiți, înainte de a vedea defectele semenilor, analizați-vă bine pe voi!

Greierele

Acum, dragii mei, am să vă spun o poveste veche despre apariția greierașului. Am auzit-o în preumblările mele prin lumea largă. Dar să nu mai tândălim, ci să intrăm în tainele poveștii! Se spune că, în timpuri foarte îndepărtate, și greierele a fost om, ca tot omul. Numele lui, întâmplător sau nu, era Greier. Avea avere, gospodărie frumoasă, animale și multe fânețe. Să nu credeți cumva că le-a obținut prin munca lui! Nicidecum, căci el era un mare leneș. Umbla de unul singur toată ziua prin fânețe, cu vioara sub braț și cânta de mama focului, făcând să răsunе pajiștea.

Toate avuțiile i-au rămas moștenire de la părinți, oameni harnici și pricepuți, însă aceștia au plecat la cele sfinte, lăsându-l cu bogăție, dar neajutorat. Cu toate că erau multe treburi de făcut pe ogor și în gospodărie, domnul Greier cutreiera fânețele cu scripca sub braț, spunându-și oful prin cântec. Ce-i drept, avea și voce plăcută, însă asta nu îi aducea de mâncare. Mereu chema ajutoare pentru orice lucru, era neîndemnat și nu știa să facă de nici unele. Uneori mai veneau vecinii să îl ajute, de fapt, munceau în locul lui, căci el îi susținea

doar prin cântat. După un timp, s-au săturat toți de lenea lui, lăsându-l în plata Domnului. Încet-încet, leneșul Greier a sărăcit, căci fără muncă, nu poți să ai bogăție!

Ei, dar luându-mă cu povestea, am uitat să vă spun că, în vremurile acelea foarte îndepărtate, trăiau și delicatele zâne. Ele își aveau sălașul în scorburile celor mai falnici copaci, unde erau protejate de capriciile vremii și de animalele sălbatice. De multe ori, zânele stăteau în preajma oamenilor, ba chiar le îndeplineau câte o dorință celor harnici, doar de aceea erau zâne. Cu toată bunătatea lor, nu agreeau leneșii, motiv pentru care mereu îl ocoleau pe domnul Greier. El o ducea din ce în ce mai greu, nu mai avea de-ale gurii, dar cu toate acestea, în afară de a cânta, nu făcea nimic.

A răbdat el cât a răbdat, însă foamea îi dădea ghes, așa că s-a hotărât să plece în căutarea unei zâne, pentru a-i cere ajutorul. A umblat bietul leneș o vreme, până a dat peste falnicul arbore, unde aceasta locuia. Sfios, a bătut la ușa căsuței, rugând-o să iasă afară, pentru a-i spune necazul. Zâna, după ce l-a ascultat, deși îl cunoștea cât este de leneș, generoasă, i-a oferit o mulțime de alimente, însă l-a pus să îi promită că va munci.

Mulțumindu-i, omul i-a spus că așa va face, dar ajungând acasă, s-a pus pe trai bun și pe cântat, uitând de promisiunea făcută. Fără să-și dea seama, mâncarea primită s-a terminat, așa că foamea iarăși îl chinuia. Amărât, ce să facă, ofta și cânta, visând la viața pe care a dus-o în vremea când trăiau părinții lui. Ei, dar visele și muzica nu-i potoleau foamea. Cum munca nu îi plăcea, neavând altă soluție, porni iarăși spre lăcașul zânei. Spera că aceasta, în bunătatea-i mare, nu îl va lăsa să flămânzească. Nu s-a întâmplat însă așa! Zâna, supărată, i-a vorbit destul de aspru:

- Ești un nesăbuit! Ai risipit toată agoniseala părinților tăi! Mai mult de-atât, te-am ajutat cu alimente destule! Mi-ai promis că te vei îndrepta, ți-am acordat încrederea mea, însă tu ți-ai încălcat cuvântul, ceea ce este un lucru rușinos și foarte rău!

A încercat el, sărmanul, în tot felul, să o înduplece pe zână, promițându-i că de acum va munci și o să fie cel mai harnic om. În zadar toată pălăvrăgeala, zâna îi cunoștea foarte bine caracterul, știa că nu se va ține de promisiune și că nu va munci niciodată. Totuși, miloasă cum era, s-a oferit să îi îndeplinească o ultimă dorință.

Domnul Greier, nesăbuit ca de obicei, fără să gândească prea mult, îi spuse zânei că dorința lui este să cânte.

- Așa să fie! spuse ea dezamăgită, apoi l-a trasformat în greieraș. Din omul leneș și delăsător, a rămas doar numele și cântecul de prin fânețe. Cât e vara de lungă, greierașul, cu vioara la subsuoară, își susține simfoniile fără întreruperi. Nici acum nu se spetește muncind. Iarna intră în amorțire, visând la câmpiile întinse și la căldura verii, când își poate găsi hrana fără prea multă osteneală. Ce să mai spun, leneșul tot leneș rămâne! Aceasta este doar o poveste, eu sunt convinsă că voi sunteți harnici și cuminți!

Povestea Liei

În poienița de lângă pădure, la ivirea zorilor, florile se scaldau bucuroase în cristalele de rouă. Vesele și grațioase, salutau razele soarelui, ce veneau grăbite să

le mângâie. Covorul de iarbă mătăsoasă, trezit și el din somn, oferea ospitalitate găzilor, care își începeau activitățile zilnice. Greierașii, gătiți în fracuri elegante și sobre, își pregăteau viorile pentru începerea concertului. Harnicele albine, trezite și ele în zori, băteau sfioase la ferestrele florilor, cerându-le voie să culeagă nectarul. Fluturii zglobii, în culori pastelate, dansau bucuroși în jurul lor, ținându-le companie.

Tot în zori începea și povestea Liei, o copilă orfană de mamă, tristă și nefericită. Spun în zori, deoarece mama vitregă o trimitea dis-de-diminează cu un coș în pădure, să adune vreascuri pentru foc. Lia era nevoită să o asculte, altfel era pedepsită, bătută și înfometată. Pădurea se afla lângă poienița cea minunată.

Lia poposea întotdeauna acolo, doar în acele momente uita de toate necazurile. Iarba și florile o mângâiau, albinele îi aduceau nectar pentru a-și potoli setea, greierii îi cântau serenade, iar fluturii o invitau la jocurile lor nevinovate. În decorul acela feeric, simțind atâta dragoste în juru-i, Lia zburda și cânta, plină de bucurie. Despărțindu-se cu greu de prietenii dragi, intra în pădure și aduna vreascuri, apoi, neavând de ales, se întorcea la viața chinuită de acasă. O așteptau o mulțime de treburi date de mama vitregă. Muncea din greu, fără să aibă vreo mângâiere.

Tatăl era plecat de mult timp la muncă în altă țară. Nici când venea acasă, deși foarte rar, nu prea avea timp să se ocupe de ea. Copila suferea în tăcere, mângâindu-se cu gândul că, în zori, se va întâlni cu prietenii din poieniță. Toți știau ce viață grea ducea, o compăttimeau și ar fi vrut să o ajute, dar nu știau cum. Până și pădurea fremăta de supărare la auzul celor povestite de Lia. Fiecare copac își agita coroana, încercând să găsească o rezolvare la greutățile fetiței.

La un moment dat, apăru și ciocârlia, întorcându-se din zborurile-i misterioase. Auzind discuția din poieniță, interveni, plină de năduf:

- Da, am văzut și eu, în preumblările mele prin sat, cât este de oropsită această copilă! Sărăcuța, plânge în fiecare zi și este mereu flămândă! Singura bucurie o are atunci când vine în poieniță. Doar aici simte dragostea și mângâierile oferite de prietenii necuvântători!

- Asta vedem și noi! răspunseră cu toții în cor. Dar ce este de făcut? Tu, ciocârlie, care ești atât de umblată și învățată, nu ai vreo idee cum să-i venim în ajutor?

- Sinceră să fiu, nu prea știu, însă pe seară, când se trezește bufnița, am putea să îi cerem un sfat! Este foarte înțeleaptă și are fel de fel de rețete miraculoase.

Zis și făcut! De cum s-au lăsat perdelele înserării, ciocârlia se prezentă la căsuța bufniței. Politicoasă, o salută, apoi îi povesti necazul fetei. Îi mai spuse înțeleptei că toate necuvântătoarele o iubesc pe sărmana copilă și sunt preocupate de rezolvarea problemelor ei chinuitoare. Bufnița ascultă atentă, întristându-se, apoi îi răspunse ciocârliei:

- Da, ar fi o soluție, însă trebuie să fie și copila de acord! Măine, când va veni după vreascuri, să îi spui că doresc să vorbesc cu ea!

În zorii zilei următoare, când fetița veni în poieniță, ciocârlia a întâmpinat-o și a condus-o la întâlnirea cu bufnița cea înțeleaptă. Aceasta, privind-o cu milă, s-a apropiat de ea, apoi i-a vorbit cu blândețe:

- Draga mea, știi ce viață grea duci, mi-a povestit ciocârlia! De asemenea, mi-a spus că doar în poieniță te simți liberă și cânti veselă. Dacă ți-ai dori să trăiești alături de prietenii tăi, printre copaci, să privești florile, iarba, să zbori fără griji și să cânti, eu te-aș putea ajuta, transformându-te într-o ciocârlie, cum e prietena ta!

Fetița, gândindu-se la ce viață oropsită ducea, îi răspunse bufniței:

- Aș fi foarte fericită să rămân alături de ei, sigur aș trăi mai bine! Singurul lucru care m-ar întrista ar fi dorul de tatăl meu. Totuși, asta nu îmi schimbă decizia, căci el este oricum departe și nu știe ce soartă chinuită am eu!

Privind-o cu duioșie și rugând-o să aștepte puțin, bufnița și-a luat zborul pentru câteva minute. Și-a făcut apoi apariția prin frunzișul copacilor, ținând în cioc o floare rară. Apropiindu-se de copilă, i-a oferit-o, spunându-i să o miroase fără teamă.

Lia, fără să stea pe gânduri, neștiind ce va urma, așa a făcut. Pe nesimțite, s-a transformat într-o pasăre frumoasă, cu glas divin, numită ciocârlie. Liniștită, a zburat pe craca copacului, unde stăteau alte ciocârlii. În poienița de lângă pădure se auzeau trilurile lor minunate, ca o muzică divină.

Fetița, scăpată de mama vitregă, era acum liberă și fără griji, doar uneori își mai amintea cu nostalgie de tatăl ei. Atunci zbura spre casa părintească, se așeza pe craca unui copac și își exprima dorul în trilurile-i minunate. Spera să își vadă tatăl măcar pentru o clipă, însă el nu apărea. Resemnată, își lua zborul spre pădurea unde, împreună cu prietenele ciocârlii, începea concertul de triluri ce fermecau pădurea și pe toți cei din jur. Aceștia le ascultă fascinați și astăzi. Acum Lia este într-adevăr fericită!

Vulpea, mare cucoană

Cumătra vulpe ajunse mare cucoană. Un vulpoi frumos și bogat s-a îndrăgostit de ea. Fără să mai stea pe gânduri, a luat-o de nevestă și a început să-i facă toate poftele. Vulpița, profitând de slăbiciunea soțului, nu mai avea chef să muncească. Lenevea toată ziua, până și mâncarea o dorea la pat. Uneori, vulpoiul mai pleca la vânătoare, de aceea cumătra l-a rugat să îi aducă în casă un servitor, că vezi Doamne, nu mai prididea singură cu toate treburile! Copleșit de rugămințile soaței și pentru că o iubea atât de mult, acesta îl angajă pe iepurașul cel sprinten ajutor în casă.

Iepurașul era harnic, muncea cu sârg, făcea fel și fel de treburi toată ziua. Ei, dar cucoana era mereu nemulțumită și pusă pe harță. A răbdat Urechilă cât a răbdat istericalele stăpânei, dar, după un timp, și-a luat tălpășița, renunțând și la simbrie.

Cumătra, disperată că nu are cine să o mai servească, se fofilă pe lângă soțul iubăreț și, vicleană cum o știți, îl ameți cu vorbe meșteșugite, rugându-l să îi aducă altă slugă. Acesta așa făcu, dar cucoana nu și-a schimbat năravul, din contră, a devenit mai înfumurată și răutăcioasă.

Mulți servitori s-au perindat prin casa dumneaei, însă, la scurt timp, dădeau bir cu fugiții. Era imposibil ca vreunul să poată face față pretențiilor și ifoselor cumătrei. Bietul vulpoi era disperat, nu mai avea pe cine să angajeze, căci vestea despre răutatea vulpiței s-a răspândit repede în toată pădurea și toți se fereau de ea.

Iată că, într-o zi, umblând vulpoiul abătut prin pădure, se întâlnește cu ursul. Își dădură binețe politicoși,

întrebându-se reciproc ce mai fac și cum o mai duc. Vulpoiul îi povesti ce necaz are cu soața mofturoasă. Martinică, fără să stea pe gânduri, îi spuse:

- Dragul meu, eu acum sunt liber, aș putea veni să te ajut! Vezi că el nu auzise încă despre răutatea nemăsurată a cucoanei!

- Îți mulțumesc, prietene, pentru bunătatea ta, că altfel nu mai aveam zile bune cu nevasta!

Chiar din acea zi, ursul își începu munca, fiind la dispoziția cumătrei. Făcea de toate prin casă, din zori până în seară, nu avea o clipă de liniște. Să nu credeți cumva că era mulțumită cucoana! Nicidecum! Mereu găsea nod în papură, ba mâncarea era prea caldă, ba prea rece, ba că nu e șters bine praful, ba că așternutul nu era așezat cum trebuie, era din cale-afară de sâcâitoare și nemulțumită.

De la un timp, ursul nu mai putu suporta toanele îngâmfatei, anunțând-o că renunță la slujbă. Aceasta, nervoasă, sări ca arsă:

- Cum e posibil să îți treacă prin minte așa ceva? Nu poți să mă lași baltă! Cine se va ocupa de treburile gospodăriei? Știi doar că eu nu pot să le fac!

- Da, așa este, răspunse ursul, nu ești în stare de nimic, însă pretenții ai cât zece, iar la critici și jigniri nu te întrece nimeni! Apoi, scârbit de comportamentul ei, îi întoarse spatele, plecând liniștit la treburile lui. Cucoana s-a înroșit de furie că fusese abandonată.

Obosit, apărură și vulpoiul de la vânătoare. Soțioara, în loc să-l întâmpine zâmbitoare și să-l ajute, stătea tolănită în pat și dă-i cu vâicărelile. Soțul, disperat, sătul de toanele dumneaei, uită de marea dragoste ce îi purtase și, plin de necaz, o repezi autoritar:

- Cucoană vulpe, fă bine, adună-ți catrafusele și ia-ți tălpășița din casa mea! Nu te mai suport! Ești o

lingușitoare și o leneșă plină de răutate! Nimeni nu îți intră în voie, așa că descurcă-te singură!

A încercat roșcata cu tot felul de tertipuri să-și înduplece soțul să o ierte, dar acesta a fost de neclintit în hotărârea lui.

Supărată că și-a pierdut huzurul, se gândea cum să se răzbune. Nici acum nu realiza că era singura vinovată pentru situația ivită, de aceea, toată furia i s-a îndreptat spre bietul urs. Fiind ultimul angajat, credea că el vorbise și îi influențase soțul să o alunge din casă.

Umblând fără nicio țintă, iată că îi apare în cale tocmai Moș Martin. Acesta, ignorând-o, își văzu liniștit de drum. Cumătra șireată se opri în fața lui, prefăcându-se bucuroasă că îl vede, dar în minte își pregătise deja răzbunarea:

- Să fii sănătos, Ursache, cum o mai duci?

- Mulțumesc dumitale, cucoană, ce să spun, nu chiar pe roze!

Utase, sărmanul, ce cătrănită rămăsese vulpea când plecase din slujba ei și începu să-și spună oful:

- Ce să zic, hrană se găsește tot mai greu, râul a sărăcit în pește, ghinda s-a terminat, iar albinele și-au ascuns bine stupii! Colind zilnic pădurea să găsesc de-ale gurii, dar umblu mai mult cu burta goală.

- Oh, bietul de tine, dar grele zile te-au ajuns! E drept că am fost cam supărată, însă mi-a trecut și acum chiar te compățimesc! Mă bucur că te-am întâlnit! Vino să îți arăt unde te poți ospăta boierește! Prin locurile colindate de mine am văzut destui stupi. Chiar înainte de a ne întâlni, am observat un roi de albine umplând unul cu miere.

Martinică, din cauza foamei, nu mai ținu cont de viclenia roșcatei, ba chiar o rugă frumos:

- Fii bună, arată-mi unde se află acel stup!

- Cu dragă inimă! răspunse ea, satisfăcută de reușita planului mârșav.

Într-adevăr, cumătra știa unde își colectau albinele mierea, dar bănuieți voi că nu din bunătate îi arăta și ursului! Ajungând în apropierea locului cu pricina, hoțomana se opri, spunându-i:

- Eu am cam obosit, așa că te aștept aici! Tu mergi liniștit și ia-ți câtă miere dorești, căci albinele sunt plecate la cules de polen!

Martinică, cum nu era prea isteț și fiind lihnit de foame, se repezi ca o vijelie asupra stupului, fără să țină seama că s-ar putea ivi vreun pericol. Nu reuși să ajungă bine la miere, că apărură, ca un nor negru, stăpânele acesteia. Acum, ține-te necaz! Au tăbărât pe el cu sutele. Ace veninoase plonjau asupra lui din toate direcțiile.

Bietul Ursache, îngrozit și aproape paralizat de durere, se chinuia să scape de sub ploaia săgeților otrăvitoare, însă roiul de albine nu își înceta atacul. Alergând disperat unde văzu cu ochii, ajunsese cu greu la un râu. Abia când intră în apa răcoroasă, albinele înfuriate renunțară la atac. Văzându-se scăpat de pericol, cu chiu cu vai, ieși Martinică din apa rece. Era umflat ca un balon și de-abia mai mergea.

Se spune că, de atunci, ursul are mersul așa greoi și legănat, și tot de atunci a rămas așa de mare, căci nu s-a dezumflat de tot! Totuși a primit o lecție: să nu mai fie așa credul și să ia seama la eventualele pericole!

Tot din acele timpuri, ursul nu-și mai dorește prieteni, umblă singur sau doar cu membri familiei sale. Răutăcioasa vulpe râde pe seama lui, ori de câte ori i se ivește ocazia. Tare-i mândră de istețimea ei, de modul cum s-a răzbunat pe Martinică. Totuși a fost păgubită și dumneaei. Niciun vulpoi nu și-o mai dorește de soață, iar

din cauza vicleniei și a răutății, nu are nici prieteni. De atunci umblă și ea mereu singură.

Povestea din ogradă

Se povestește despre o gospodină că avea în ograda ei mare și curată patru găini frumoase și un cocoș pintenat, focos și foarte deștept. Tot în acea curte cresc un cireș, ce-și înălța semeț coroana către soare. Voia să îi mulțumească astrului pentru că îi copsese fructele rotunjoare și roșii, ce atârnav ca niște cerceluși pe crenguțele răsfirate, îmbiind generos trecătorii să le culeagă.

Dar nu despre cireș este vorba în povestea noastră, deși are și el rolul de gazdă bună, oferindu-și bucuros umbra necuvântătoarelor din ogradă! Să ne concentrăm atenția asupra celor cinci înaripate! Chiar dacă făceau parte din aceeași rasă, se deosebeau la înfățișare și la caracter.

Să începem caracterizarea domnului Cocoș, singurul bărbat din curtea stăpânei. Îmbrăcat elegant, în haine pastelate, purtându-și cu mândrie creasta mare și roșie, ce părea o diademă de flori, stătea liniștit sub cireșul încărcat de fructe. Era mândru de bărbăția lui și nu dorea să fie deranjat. Stătea cufundat în gândurile-i cocoșești și nu dădea atenție nimănui.

Haideți să lăsăm pintenatul cu visele lui și să ne ațintim privirea spre prima găinușă! Aceasta avea penele negre ca tăciunele și zbârlite, de parcă voiau să își ia zborul. Gâtul îi era lung și golaș, iar ghearele puternice și

acoperite de puf colorat. Cât era ziuica de mare, străbătea curtea, cotcodăcind bezmetică, însă mereu se oprea sub cireșul umbros. Ei, dar sper că nu ați uitat că acolo se odihnea înțeleptul cocoș! Chiar de aceea, Negruța se abătea din preumblările-i dese și fără rost. Spera că, doar-doar, înțeleptul îi va arunca vreo privire. Necazul era că pintenatul nu se sinchisea de vizitele dumneai, fiind preocupat să-și rezolve problemele.

Să o lăsăm pe Negruța cu dorințele ei și să analizăm următoarea locatară din ogradă! Aceasta era într-adevăr deosebită! Avea o bogăție de pene lungi, sclipitoare, de un roșcat cărămiziu, iar coada aidoma unui buchet de flori curgătoare. Înfoindu-se țanțoșă, conștientă de frumusețea ei, se cuibărea leneșă la umbra cireșului, sperând la atenția pintenatului. Acesta continua să rămână adâncit în planurile lui mărețe, fără să îi acorde importanță.

Considerând că am înșirat destule amănunte despre cele două înaripate, să le lăsăm cu dorințele lor neîmplinite și să o analizăm pe cea de-a treia găinușă! Acoperită de o hăinuță simplă din pene, de culoare gri, dar bine croită, aceasta semăna cu norii ce prevesteau o apropiată ploaie. Nu sclipea în frumusețe, însă avea multe alte calități. Nu se alătura celorlalte fandosite din ogradă. Stătea retrasă și tăcută, preocupată de activitățile ei. Și ce credeți voi că făcea toată ziuica harnica necuvântătoare? Scormonea de zor pământul, căutând râme și găze pentru propriul deliciu. Muncea să își câștige hrana, văzându-și de viața ei simplă, fără vreo speranță la atenția cocoșelului.

Trecând încet prin toată ograda, iată că am ajuns la ultima găinușă! Toate erau frumoase în felul lor, însă aceasta era o încântare. Penele-i înfoiate și colorate formau un tablou minunat. Ochișorii, două mărgelile vii,

priveau curioși în jur, iar creasta, ce să vă spun, volănată, de un roșu aprins, părea o pălăriuță pe căpșoru-i mic și delicat. Veselă și sprintenă, se zbenguia toată ziua dintr-o parte în alta, dorind să își scoată în evidență farmecele. Însă plăcerea ei deosebită era atunci când ajungea cu plimbările pe sub cireșul cel umbros. Arogantă, se oprea sub coroana lui, pretinzând că vrea să se odihnească. De ce credeți voi că o bucura acest lucru? Fiindcă acolo se odihnea și pintenatul cel focos, iar moțatei îi cam sfârâiau gheruțele după el. Spera să aibă mai mult succes decât suratele ei și să îi atragă atenția cu frumusețea-i sclipitoare.

Înțeleptul cocoș nu se sinchisea, însă, nici de prezența frumoasei încrezute, tratând-o cu aceeași indiferență. Dumnealui îi trezise interesul găinușa cea harnică și modestă, de culoare gri, care scormonea liniștită pământul. Se gândea, cu înțelepciunea-i cocoșească: "Așa o parteneră mi-aș dori!"

Chiar dacă penajul ei era sobru și fără strălucire, hărnicia o făcea valoroasă. Pintenatul nu era înțelept degeaba, știa să aprecieze sânguința și modestia, nu lenea și fandoseala! Așa că se ridică binișor din locul confortabil de sub cireș, se apropie de înaripata cea harnică și, fără a-i adresa vreun cotcodăcit, începu și dumnealui să scormonească pământul alături de ea. Celelalte găinușe, observând ce calități apreciază pintenatul, s-au pus și dânsule pe treabă, în același fel. Sperau că, astfel, domnul cocoș le va adresa și lor atenția mult așteptată.

Chiar așa s-a întâmplat: văzând înțeleptul pintenat cât de muncitoare au devenit moțatele, a început să le curteze pe toate. Acum nu se mai mulțumea cu o singură parteneră. Se simțea fericit când era înconjurat de toate găinile din ogradă. Le împărtășea generos dragostea lui

cocoșească și avea grijă de ele. Știa să păstreze armonia între înaripate, doar de aceea i se spunea „înțeleptul”.

Într-adevăr, cocoșul era un adevărat cavaler, iar voi ați putut constata că hărnicia și caracterul bun atrag atenția oricui!

Fetița răsfățată

Undeva, într-un colț de lume, trăia o familie de tineri harnici, cu suflet bun. Fericirea dăinuia în casa lor, se iubeau, iar prin muncă, aveau de toate. Dar comoara lor neprețuită era un boboc de fetiță frumoasă ca un răsărit de soare, bălaie precum razele lui și veselă aidoma zilelor călduroase de vară. Părinții o iubeau nespus, o răsfățau și îi îndeplineau toate poftele. Fetița era fericită și mulțumită de viața pe care o ducea.

Când părinții mergeau la muncă pe câmp, ea îi însoțea bucuroasă, se zbenguia printre florile de pe pajiște și alerga după găze și fluturi. Toată câmpia răsună de chiotele și râsetele ei. Câtă bucurie simțeau părinții în sufletele lor, privind bobocelul acela nevinovat și plin de veselie! Într-adevăr, datorită ei, viața le era ca o primăvară înflorită!

Însă timpul nu stătea pe loc. Anii au zburat pe nesimțite. Ghemotocul de fetiță s-a transformat într-o fecioară mândră, concurând la frumusețe florile câmpului, pe care le îndrăgea atât de mult. Fata devenise conștientă de frumusețea-i neasemuită și, încet-încet, a început să fie încrezută și răutăcioasă. Nu mai avea

respect pentru nimeni, își supăra părinții, nu îi asculta și pretindea felurite cadouri scumpe, negândindu-se că ei nu își pot permite să i le ofere. Obraznică și plină de răutate, le spunea că frumusețea ei merită orice. Se străduiau părinții, munceau din greu pentru a satisface dorințele fetei, însă nici măcar un „mulțumesc” nu ieșea vreodată din gura ei.

Azi așa, mâine așa, devenea din ce în ce mai egoistă și hapsână. Tatăl era tot mai trist, cu fiecare zi ce trecea. Mama, de nenumărate ori, se ascundea după câte un pom și își plângea durerea în surdină. Faptul că nu mai putea face față pretențiilor ieșite din comun ale fetei, îi provoca o mare suferință. Nechibzuita copilă îi cerea uneori mamei o stea de pe cer, tatălui o rază de lună, ca să își facă brățară, iar când răsărea soarele, dorea o coroană din strălucirea lui.

Frumoasă mai era fecioara, dar nesăbuită și egoistă! Nu se gândea nicio clipă că dorințele ei erau imposibil de realizat și își chinuia părinții fără milă. Chiar și așa, aceștia o iubeau foarte mult, dar trăiau cu teama în suflet, întrebându-se mereu ce viitor o să aibă frumoasa lor fiică, lipsită de înțelepciune și atât de leneșă.

Vestea despre frumusețea-i neasemuită s-a răspândit în tot ținutul, ba chiar și peste hotare. Au început să vină flăcăi frumoși ca brazii în pețit. S-au bucurat bieții părinți, sperau că, măritându-se, fiica lor își va schimba comportamentul. Ei, dar fata era pretențioasă și plină de ifose, găsea fiecărui pețitor defecte. Au venit, pe rând, toți flăcăii satului, ba chiar și din alte sate, atrași de frumusețea ei. Aceștia, bine educați și harnici, când îi vedeau fandoselile și pretențiile deșuchiate sau când auzeau ce scotea din gură, făceau cale întoarsă, dezamăgiți. Își ziceau, în sinea lor: „Decât așa o

frumusețe, mai bine lipsă! O să ne mulțumim cu o fată mai puțin arătoasă, dar înțeleaptă și cu înțelegere pentru semenii săi!”

Încet-încet, peșitorii s-au rărit, până nu a mai venit nici unul. Odrasla a rămas tot în grija sărmanilor părinți. Nu se obosea nici acum să îi ajute, ba din contră, aștepta să fie servită ca o prințesă. Trudiți de prea multă muncă și oboșiți sufletește, părinții s-au îmbolnăvit. Nici în acele momente grele, frumoasa copilă nu avea milă pentru ei. După multă suferință, au plecat la cele sfinte, îndurerați că își lasă fiica fără niciun căpătâi. În afară de a-și etala ifosele și răutățile, nu știa să facă nimic.

Singură și neajutorată, și-a amintit de flăcăii ce o peșiseră cândva. Pe rând, le-a ieșit în cale, dar aceștia își făcuseră deja un rost și nici nu voiau să mai audă de ea. Acum își dădea seama unde au dus-o răutatea și nechibzuința. Suferea pentru felul cum s-a purtat cu feciorii, dar și mai mult o chinuia amintirea necazurilor pricinuite părinților care o iubiseră atât de mult. Le simțea lipsa și plângea în hohote, însă regretele târzii nu își mai aveau rostul. Nu știa încotro să o apuce, căci foamea îi dădea ghes. Nu avea cui cere ajutor, fiindcă toți se fereau de ea, știind cât a fost de răutăcioasă cu toată lumea.

În disperarea ei, își aminti cum părinții mergeau de multe ori la pădure, după ciuperci și fructe. Neavând încotro, se hotărî să facă același lucru. Luă un coșuleț și porni singură la drum. A găsit într-adevăr ciuperci, fructe și chiar plante pentru ceai. Învățase fata să-și agonisească, cât de cât, hrana. Mergea zilnic în codru și, de fiecare dată, se întorcea cu ceva în coșuleț. Unii oameni o priveau compătitori, însă alții spuneau că își merită soarta, criticând totodată și greșeala părinților. Dacă ei nu ar fi alintat-o atâta și ar fi făcut-o să înțeleagă

că în viață nu contează doar frumusețea fizică, ci și cea sufletească, și compasiunea pentru semenii, cu siguranță nu ar fi ajuns în acea situație! Oamenii erau cu părerile lor, însă fata era din ce în ce mai tristă.

Într-o dimineață, când soarele abia răsărise pe cer, a fost văzută de către săteni mergând, ca de obicei, spre pădure. A fost ultima ei plecare de la casa părintească, fiindcă niciodată nu s-a mai întors. De atunci, nimeni nu a mai văzut-o și nu a mai auzit de ea. A rămas doar trista-i poveste, ca un exemplu grăitor...

Vulpea și ciocănițoarea

La marginea unui sat se întindea o pădure deasă și întunecată. În desișurile ei trăiau felurite animale sălbatice. Printre acestea, se număra și cumătra vulpe. Prevăzătoare, și-a săpat vizuina la poalele celui mai bătrân arbore. Întâmplător sau nu, în scorbura aceluiași copac și-a făcut cuib harnica ciocănițoară. Aceasta bătea toată ziua în scoarța lui, ba să caute găze și viermișori pentru deliciul dumneaei, ba să transmită tot felul de informații locuitorilor pădurii.

Cele două necuvântătoare vecine se vedeau zilnic. La început se salutau, destul de timid, dar, încet-încet, au început să comunice. Dimineața, după ce luau micul dejun, stăteau deseori la taclale, povestindu-și diferite peripeții din viață, apoi își vedea fiecare de activitățile ei. Vulpea pleca la vânătoare, iar ciocănițoarea la ciocănitul copacilor. După un timp, au devenit prietene apropiate.

Seara, când se întorceau la sălașul lor, vesele și sătule, după ce schimbau câteva impresii despre ziua precedentă, se culcau liniștite și fericite. Însă vara a plecat pe nesimțite, făcând loc toamnei, apoi s-a instalat iarna. Traiul în pădure s-a înrăutățit, gerul era năprasnic, iar hrana se găsea din ce în ce mai greu.

Animalele mici și iepurașii se ascundeau, fiecare pe unde apuca, să se păzească de frig, dar mai ales de cumătra vulpe și de alți dușmani neprevăzuți. Roșcata îi vâna cu greu. Erau zile când colinda întreaga pădure și nu găsea niciun fel de hrană. În schimb, ciocănitorea o ducea bine. Cu ciocul ei lung și tare, bătea în scoarța copacului, de unde, cu ușurință, scotea găze și viermișori pe săturate. Mulțumită, se ospăta copios, apoi intra în cuibușor, la căldurică. Vulpea o privea de jos, plină de invidie. Vicleană cum îi era felul, îi puse gând rău prietenei.

Într-una din zile, sleită de puteri și abătută, stătea culcată în fața vizuinei. Nu mâncase nimic de ceva vreme. În timp ce dumneai se sfârșea de foame, iat-o ieșind din cuibul ei confortabil, plină de veselie, pe ciocănitorea! Privind în jur liniștită, dădu cu ochii de cumătră. Foarte bucuroasă, o salută, întrebând-o de sănătate. Vicleana îi răspunse lingușitoare:

- Oh, draga mea, ce să fac, am pățit un mare necaz! Ieri am vânat un iepuraș, dar în timp ce îl mâncam, nu am fost atentă și mi s-a oprit un os în gât. De atunci mă chinui să îl scot și nu reușesc!

Ciocănitorea, sinceră, îi răspunse:

- Prietena mea dragă, îmi pare așa de rău pentru tine! Cum aș putea să te ajut? Hoțomana roșcată atât așteptă:

- Păi dacă vrei, îți spun cum! Vino lângă mine, eu am să deschid botul, iar tu, cu ciocul tău lung, prinzi osul din gâtlej, îl scoți afară și, astfel, mă salvezi de chin!

Ciocănitorea, bucuroasă că își poate ajuta prietena, așa făcu. Bănuți ce s-a întâmplat! Vulpea, fără niciun regret, pe dată a înfulecat-o.

Vestea despre nefericita ciocănitore și despre fragilitatea prieteniei dintre cele două necuvântătoare s-a răspândit repede în toată pădurea. De atunci, nimeni nu își mai dorește vecinătatea viclenei vulpi. Roșcata umblă mereu singură.

Alegeți-vă cu grijă prietenii, prima dată să îi cercetați, abia apoi să îi acceptați!

Din viața animalelor

Dragii mei, am aflat că iubiți cărțile și că sunteți dornici să le citiți, dar mai ales să călătoriți în lumea fascinantă a poveștilor! Ele sunt leagănul copilăriei noastre. De farmecul lor am fost cuceriti cu toții, de aceea vreau să vă duc puțin cu gândul în urmă cu mulți, foarte mulți ani. Povestea a fost purtată de vânt, din vremuri străvechi, spusă de bunici și străbunici, păstrându-se, astfel, până astăzi. În timpurile acelea, cu milioane de ani în urmă, toate animalele pământului trăiau în pace și bună înțelegere.

Să luați seama la ce spun, ele se hrăneau împreună, se ajutau unele pe altele și își creșteau puișorii laolaltă! Erau liniștite și fericite, susținându-se în orice probleme apăreau în viața lor de animale. Dar de ce

credeți voi, copii, că era atâta armonie între ele? Simplu: toate se hrăneau cu rădăcini, iarbă, semințe și fructe! Erau liniștite și fericite, nu se temeau unele de altele, de altfel nici nu cunoșteau sentimentul de frică. Chiar l-au rugat pe marele leu, care era descurcăreț, puternic și sprinten, să le fie conducător în căutările lor de hrană și apă.

Acesta, încântat de încrederea ce i-o acordă necuvântătoarele, acceptă bucuros, însă le rugă să-i permită să își aleagă un ajutor. Uitându-se atent în jur, își cercetă bine supușii, apoi își opri privirea asupra cerbului. Era impunător, purtându-și semeț podoaba bogată, coarnele. Cu privirea-i ascuțită, dar blândă, era potrivit să-i fie partener în activitățile sale viitoare.

Așadar, toate animalele, sub protecția celor doi conducători falnici, colindau munți și văi, pentru a se hrăni. Când oboseau, se odihneau la umbra pădurilor, apoi beau apa limpede din izvoarele întâlnite în drumețiile lor. Treceau prin timp, fără a ști să îl măsoare, dar erau mulțumite de viața pe care o duceau, în liniște și îmbelșugată.

Însă, ca un hoț priceput, atunci când totul mergea bine, apăru, din te miri ce, dezbinarea. Disputa a pornit chiar de la cele două căpetenii, leul și cerbul. De la ce credeți voi că s-au certat? Tocmai din cauza mâncării. Cei doi conducători porniră, într-una din zile, să inspecteze împrejurimile. Colindând tarlalele, dădură în drumul lor peste un pom încărcat cu fructe. Se opriră, dorind să mănânce. Cerbul, fiind mai înalt și ajutându-se de coarnele-i mari, înfuleca de zor, cu lăcomie. Leul mânca și nu prea, asta nu pentru că nu ar fi fost destule fructe, dar nu ajungea la ele. L-a rugat pe cerb să îi culeagă și lui, dar acesta nu s-a grăbit, voia întâi să se sature el, abia apoi să-i dea și leului.

Așa gândea cerbul, însă leul, nerăbdător, s-a înfuriat, lovindu-l cu laba lui puternică. Cerbul a fost șocat de reacția tovarășului său și, indignat, l-a împins cu falnicele-i coarne. Nervoși și agitați, au renunțat amândoi să mai mănânce, întorcându-se tăcuți la adăpost. Din acea zi, comunicarea dintre ei deveni destul de acidă, se ocoleau, nu mai făceau activități comune și nici nu mai mâncau împreună.

Celelalte animale, observând răceala lor, au început să fie rele între ele și se hârâiau de la te miri ce. Neînțelegerile, ura și dezbinarea și-au făcut repede loc, unde înainte domneau pacea și liniștea. Nu mai stăteau împreună și nici hrana nu o mai împărțeau. Încet-încet, animalele puternice acaparau hrana celor slabe. Lucrurile mergeau tot mai rău. Dar necazul cel mare de-abia de acum începea! Leul era mereu agitat și nu mai dorea compania cerbului. Pleca singur în inspectarea pășunilor.

Într-una din zile, în hoinărelile lui, întâlnește o căprioară. Era chiar soața cerbului. Aceasta își salută politicoasă șeful, însă domnia sa, în loc de răspuns, o privi plin de ură, năpustindu-se ca un turbat asupra-i. O mușcă nervos, apoi își văzu liniștit de drum. Simți între fălci un gust ciudat, însă foarte plăcut. Curios, se întoarse la căprioară și continuă să o muște cu poftă, de unde apuca. Aceasta, speriată, se zbatu, dar puterile-i erau mici și apoi nu se aștepta la asemenea comportament din partea leului, mai ales că era conducătorul lor.

Cu chiu, cu vai, așa rănită cum era, reuși să scape și, abia târându-se, ajunse la adăpostul unde se odihneau animalele. Povestindu-le ce-a pățit, teama a intrat în inimile tuturor. Speriate, au început să se ferească din calea leului. Chiar aveau motiv să o facă, deoarece acesta, după ce simțise gustul bun al cărnii, nu mai dorea să mănânce semințe și fructe. Luând exemplul

său, toate animalele puternice au renunțat la hrana vegetariană. Și-au exprimat gândurile cu glas tare:

- Când l-am ales conducător pe leu, l-am urmat în toate, de ce să nu facem și acum la fel?

Au început să îi vâneze cu sălbăticie pe amicii mai slabi și, fără nicio remușcare, să îi devoreze. Dușmănia dintre leu și cerb a produs dezbinarea și a scos la iveală răutatea și agresivitatea din cei puternici. De atunci, leul a rămas un dușman de temut pentru aproape toate animalele. Cerbul, cu privirea-i blândă, dar ageră, se hrănește și astăzi cu ierburi și fructe, ferindu-se din calea leului, care i-a rămas inamic redutabil. Tot de atunci, armonia dintre animale a luat sfârșit, conviețuirea în pace nu mai este posibilă. Supraviețuiește cel mai puternic!

Floarea-soarelui

Sigur știți cu toții cum arată floarea-soarelui, cât de impunătoare crește și ce mândră ne privește de la înălțime! Aflați, dragii mei, că are toate motivele să fie așa! Ea ne oferă cu generozitate semințele, care pot fi utilizate crude sau la prepararea uleiurilor și a altor produse folositoare tuturor. Dar să ne întoarcem imaginar, cu mii de ani în urmă, pentru a-i afla întreaga poveste! Citind-o, veți descoperi misterul minunatei flori!

În vremuri străvechi, oamenii își iubeau mult pământul, puneau mare preț pe el și îl munceau cu drag. Toți erau harnici și cinstiți. Totuși, o familie de tineri ieșea în evidență. Asta nu pentru că ar fi muncit mai mult decât ceilalți sau ar fi avut calități deosebite, nu, dar aceștia se

mândreau cu o comoară neprețuită. Despre ce credeți că era vorba? Tinerii noștri aveau o copilă bălaie și frumoasă ca un răsărit de soare, pe care o iubeau nespus. Era lumina și bucuria vieții lor. Cuminte și ascultătoare, îi ajuta la toate treburile gospodărești și chiar la munca câmpului.

Pe lângă toate acestea, fata mai avea și alte calități. Cu gingășia și bunătatea-i deosebite, aducea alinare oamenilor, sărind în ajutorul celor ce aveau nevoie. Toți îi laudau pe părinți pentru buna educație a fiicei lor și pe ea însăși, pentru că i-a ascultat.

Vara, când părinții mergeau să muncească ogorul, copila îi însoțea bucuroasă. Îi plăcea să-i ajute, însă la fel de mult îi plăceau razele fierbinți ale soarelui. Stătea fericită sub căldura lor dogorătoare, din zori până în seară. În timpul zilei, când soarele ardea necruțător, ca un cuptor aprins, părinții se trăgeau la umbra pădurii de lângă ogor, să se răcorească. Fata rămânea în câmp, sub arșița mărețului astru. Se bucura nespus când acesta o mângâia și o scâldea în razele-i sclipitoare și fierbinți.

Părinții găseau ciudat comportamentul fetei, însă nu o deranjau, nu voiau să-i strice bucuria. Seara se întorceau cu toții liniștiți acasă, unde se odihneau, pentru ca în zorii zilei următoare, cu forțe noi, să își continue munca pe ogor. În miezul zilei, când soarele dogorea ca un glob de foc, părinții se retrăgeau iarăși la umbră. Fata, fericită, continua să rămână sub arșița-i nemiloasă. Soarele, văzând zilnic cât de mult îl dorește tânăra, începu să o privească cu mai mult interes. Rămase impresionat de frumusețea ei și, de atunci, mângâierile sale au devenit mai intense.

Dar, după cum bine știți și voi, vara pleacă spre alte meleaguri, făcând loc toamnei. Munca pe ogor a luat sfârșit. Fata aștepta, ca de obicei, îmbrățișarea soarelui,

dar el se arăta din ce în ce mai târziu și se grăbea să plece tot mai repede, spre alte zări. Din această cauză, ea era tot mai tristă și simțea o apăsare de neînțeles. Continua să meargă zilnic pe ogor, crezând că, acolo, soarele îi va fi mai aproape. Tânjea după mângâierea lui fierbinte, dorind astfel să scape de tristețea ce îi apăsa sufletul. Nu se întâmplă însă așa. Se întorcea acasă dezamăgită și tristă.

Făcând mereu acel drum, adâncită în gânduri, într-una din zile îi ieși în cale o tânără gingașă și frumoasă. Privind-o cu blândețe, aceasta o întrebă ce caută în acele locuri mohorâte, toamna. Fata îi povesti necazul ei, fără să știe cine era străina.

Tânăra, după ce îi ascultă oful, se recomandă:

- Eu sunt ultima zână a pădurii! Cunosc necazurile tale, însă am dorit să-ți cunosc sinceritatea! Știu cât ești de bună, iubitoare, harnică și ce mult dorești căldura soarelui! Cu puterile mele de zână, aș vrea să te ajut să fii mereu sub razele lui strălucitoare și fierbinți, transformându-te într-o minunată floare!

Fata se topea de dorul globului de foc, de aceea, fără să stea prea mult pe gânduri, acceptă propunerea zânei. Mângâind-o ușor pe frunte, aceasta îi spuse să se întoarcă liniștită acasă, căci, în curând, dorința îi va fi împlinită. Iarna a venit și a plecat pe nesimțite, iar primăvara s-a grăbit să îmbrace natura în haina-i verde și parfumată. Oamenii au început semănatul. Fata cea îndrăgostită de soare, împreună cu părinții ei, își semăna ogorul.

La un moment dat, copila dispăru. Părinții, observând că lipsește, o strigară neliniștiți, dar nu primiră niciun răspuns. Au început să o caute disperati, întrebară în stânga și-n dreapta, însă ea nu era nicăieri. Nimeni nu știa nimic, parcă intrase în pământ. Chiar așa s-a și

Întâmplat! Zâna cea frumoasă i-a îndeplinit dorința. A transformat-o într-o sămânță de floare, care a rămas pe ogor, apoi s-a apropiat de părinții fetei și le-a vorbit astfel:

- Să nu fiți îngrijorați, că fata voastră este bine și o să apară curând! Iubirea și bunătatea ei vă vor însoți permanent. Multe daruri minunate se vor răsfrânge, din partea sa, asupra voastră și a oamenilor pe care i-a iubit așa de mult. Toate acestea se vor întâmpla, însă copila va avea o altă înfățișare. O să fie o floare frumoasă și impunătoare, ce se va numi floarea-soarelui. Încercați să o înțelegeți și bucurați-vă pentru ea, căci este fericită! Și-a găsit liniștea sub ploaia de raze fierbinți. Zilnic se va roti discret după marele astru, mulțumindu-i pentru atenția și căldura-i binefăcătoare.

Copii, fiți convinși că de atunci există floarea-soarelui, iar astrul de foc îi răsplătește iubirea, ajutând-o să se coacă repede, apoi ea, generoasă, își împarte recolta bogată tuturor!

Voturi pentru rege

Într-un codru secular, ce se întindea măreț la poalele unui munte cu piscuri semețe, se ținea mare sfat. Toate necuvântătoarele, care de care mai agitate, erau prezente. Situația se arăta foarte gravă și necesita o rezolvare cât mai urgentă. Ursul, regele lor, s-a îmbolnăvit și nu se mai putea ocupa de problemele nenumărate ale regatului. De aici, marile divergențe dintre supuși. Unii doreau să numească un nou rege, iar

alții își dădeau cu părerea că acest lucru putea să mai aștepte, poate regele se va însănătoși.

După multe discuții aprinse, au ajuns cu toții la concluzia că ar fi bine să își aleagă totuși un alt rege. Hotărârea ar fi fost bună, dar pe cine să pună, căci propunerile curgeau lanț. Fiecare participant la adunare venea cu numele altui candidat. După multe și aprinse discuții, tacticoasă, luă cuvântul cumătra vulpe:

- Eu vă spun să analizați bine situația! Nouă ne trebuie un rege isteț, prezentabil și priceput în afaceri!

În mintea ei de profitoare, își făcuse deja planul: „Dacă nu mă vor alege pe mine, știind că sunt o descurcăreață, voi propune pe altcineva, pe care îl voi putea manipula!” Își continuă sfătoasă discursul:

- Eu l-aș recomanda pe marele lup, este destul de arătos și puternic! Roșcata știa bine că lupul nu era prea isteț, iar dumneaei putea profita foarte bine de situație în folosul propriu.

- Ce spui tu acolo, cumătră? interveni indignat mistrețul. Nicidecum nu sunt de acord cu această numire, el este un hoinar și nu e capabil să conducă un regat întins ca al nostru! Eu, după mintea mea, zic că potrivit ar fi cerbul! Cu înfățișarea lui impunătoare și cu podoaba măreață de coarne, arată ca un adevărat rege!

- Tu nu ai minte, grohăilă cu colți! sări indignată vulpea. Dar unde este istețimea lui? Tu nu vezi cât e de mototol și neajutorat?

Mistrețul o privi scrutător, apoi se retrase, dezgustat de intrigile ei, necatadixind să-i dea vreun răspuns. Șirul propunerilor continuă, fără niciun rezultat. La un moment dat, veverița sări zglobie de pe craca unui copac, venind și ea cu o propunere:

- După cum socotesc eu, cu mintea mea, cred că râsul ar fi cel mai potrivit să ocupe funcția de rege! El se

poate cățara în copaci, vede și noaptea, este destul de puternic și ager, și ne-ar putea preveni cu ușurință atunci când s-ar ivi vreo primejdie.

Vulpea, cum nu-l prea avea la inimioară pe domnul Râs, sări ca arsă:

- Ce spui, doamnă Veveriță? Chiar că mă apucă... râsul! Apoi are el figură de rege? Lung și deșirat cum este, rămâne agățat prin crengile copacilor, uitând să mai coboare la îndatoririle lui!

În codru, dezbaterile nu se mai terminau, spiritele se încinseseră la maxim. Toți comentau, vorbeau unii peste alții, dar nimeni nu venea cu propunerea potrivită. Era un adevărat haos, situația de criză nu se mai rezolva. Deodată, pisica sălbatică, ce până atunci privi toată tărășenia stând liniștită, interveni arogantă:

- Toți comentați fără rost! Și tu, doamnă Vulpe, nu ești cu nimeni de acord, dar ce crezi, că numai propunerile dumitale sunt bune? Nouă ne trebuie urgent un rege, chiar de nu o fi el așa deștept! Se mai instruiște pe parcurs!

Vulpea nu se putu abține și îi răspunse obraznică:

- Ce spui, Mieunilă? Ce instruire visezi? Află și tu că cine este îngust la minte, orice i-ai face, nu îl poți schimba! După ce ne strică rânduiala și legile pădurii, ce mai poți face, decât să rămâi cu paguba?

De sub un fâlfâit puternic de aripi, se auzi glasul mărețului vultur:

- Eu nu pot pricepe cum, într-un regat așa de mare, să nu fie măcar unul luminat și potrivit pentru a fi rege!

Nimeni însă nu îl asculta, era o debandadă totală. La un moment dat, sfios și cu teamă în glas, iepurașul încercă să aplaneze starea de tensiune dintre participanții la consfătuire:

- Doamnelor și domnilor, eu nu am prea multă experiență în ale conducerii, dar, dacă îmi permiteți, aș avea și eu o propunere!

Brusc, zarva dintre supuși se domoli, toți își întoarseră privirile curioase spre Iepurică. Se mirară de îndrăzneala lui. Totuși, se hotărâră să îl asculte. Urechilă, cu vocea tremurândă, continuă:

- Cu umilință vă spun, eu cred că măritul leu ar fi capabil să ne coordoneze și să conducă regatul spre prosperitate! De asemenea, poate să ne reprezinte onorabil oriunde. Este puternic, rapid, destul de isteț, iar pe deasupra, mai e și frumos. Nu că asta ar conta neapărat, dar totuși, este ceva în plus, nu? Are și frumusețea valoarea ei!

Toți îl priviră pe Urechilă cu răceală și aroganță, comentând fiecare în gând: „Uite și la asta, este un nimeni, un neștiutor, dar vrea să iasă în evidență cu propuneri absurde, fără nicio valoare!” Domnul Lup, cătrănit că nu l-au ales pe el rege, comentă cu voce tare:

- Măi iepurilă, eu cred că ar trebui să îți vezi de morcovii tăi, nu să te bagi în treburi așa importante, care nu sunt de nasul unuia ca tine!

Bietul iepuraș, tare s-a mai fâstâcit, ba chiar i-a părut foarte rău că și-a arătat bunăvoința, dorind să ajute la rezolvarea situației. Înțeleapta bufniță, care privea și asculta liniștită, nu mai putu răbda atâta prostie și interveni hotărâtă:

- Frumos vă șade tuturor! Nu sunteți capabili să rezolvați o problemă așa importantă pentru regat, dar știți foarte bine să-i umiliți și să-i jigniți pe cei care, probabil, v-ar putea ajuta! De ce nu încercați să analizați propunerea iepurașului, care a vorbit cu multă înțelepciune și modestie? S-ar putea să constatați că are dreptate! Chiar dacă vă credeți superiori, pot să vă spun

că el a gândit cel mai înțelept dintre toți! Aflați că și din punctul meu de vedere, leul ar fi cel mai potrivit pentru scaunul domnesc! Am să vă mai spun un lucru, poate o să vă ajute pe viitor: ar fi bine să nu vă subapreciați semenii, crezându-vă mai buni! Uneori s-ar putea ca, sub înfățișarea lor modestă, să găsiți calități deosebite, chiar superioare alor voastre!

Toată adunarea, la auzul celor spuse de înțeleapta bufniță, a ținut sfat și, destul de rușinați, cu toții i-au dat dreptate. Au constatat că propunerea iepurașului era potrivită. Apoi, de comun acord, l-au înscăunat drept rege pe puternicul și impunătorul leu. Acesta, după ce și-a luat tronul în primire, a numit-o pe înțeleapta bufniță consilieră. Împreună dezbăteau toate problemele regatului și analizau situația fiecărui supus în parte. Regele a înăsprit legile codrului și le-a pus în aplicare fără nicio ezitare. Astfel, a reușit să aducă pacea și liniștea între supuși. Deși era sever, aceștia îl iubeau, deoarece era cinstit și judeca corect fiecare problemă ce apărea între ei.

Marele rege Leu, ținând permanent cont de sfaturile înțeleptei bufnițe, a domnit în pace, până la adânci bătrâneți. Întotdeauna este bine să analizăm sfaturile primite, culegând ce este bun! Cu siguranță ne vor ajuta în viață!

Povestea unei mame

Mama, ce cuvânt magic! Toți ne-am trezit cu el pe buze. Nici nu ne-am dat seama cum și unde l-am învățat, dar nu ne despărțim de el niciodată. Chiar și atunci când ne luăm zborul de lângă mamele noastre, căldura lui ne însoțește pretutindeni. Vom constata, în continuare, că nu există sacrificiu sau dragoste mai mare, decât cea a mamei! Orice mamă devine o eroină pentru copilul ei!

Să pornim pe firul poveștii despre una dintre ele! Această mamă avea o comoară de fetiță bălaie, frumoasă și cuminte. O iubea enorm, surâsul ei cristalin îi lumina zilele pline de greutate și amărăciune. Fetița avea trei anișori, dar tatăl său a văzut-o doar de câteva ori, fiind plecat la muncă în altă țară. Mama locuia, împreună cu fiica ei, într-o cămăruță sărăcăcioasă, oferită de părinții soțului. O duceau și ei greu, nu aveau cu ce le ajuta, dar oricum nu prea își iubeau nora. Acesta era și motivul pentru care fiul lor plecase la muncă printre străini. Spera să câștige mulți bani, pentru a-și ajuta familia. Își făcuse planuri să construiască o căsuță pentru soție și fetiță, să le mute din casa părinților lui.

Mama Brândușei, căci așa o chema pe copilă, muncea din greu la câmp, unde o trimiteau socrii. Fetița rămânea acasă cu bunicii, dar, de cele mai multe ori, mama era nevoită să o ducă cu ea la câmp. Aceștia aveau și ei treburile lor, însă oricum nu prea mureau de dragul nepoatei. Mama trudea să câștige cele necesare pentru toți, dar socrii se purtau foarte urât cu ea și o jigneau mai tot timpul.

Neobosita femeie, cu speranța că soțul i se va întoarce curând și mai ales de dragul fetiței, răbda totul în

tăcere. De multe ori, frântă de oboseală și cu inima plină de amărăciune, se ascundea în fundul grădinii, să nu o vadă nimeni, dar mai ales Brândușa, și plângea minute în șir. Nu avea cui să ceară ajutor, părinți și rude nu avea, crescuse sărmana la orfelinat. Acesta era și motivul pentru care socrii nu o sufereau și nu și-o doreau de noră. Soțul ei era un om bun, o iubea, dar sărăcia stătea în calea fericirii lor.

Mama trăia cu speranța că viitorul le va aduce o viață mai bună și îi va putea oferi Brândușei ce ea nu avusese: o copilărie plină de dragoste și o viață fără lipsuri materiale. Cu acest gând, depășea toate greutatețile care treceau peste ea.

În visele ei atât de frumoase, nu își putea imagina că vor veni zile și mai grele, cu necazuri mai adânci. Din străinătate primi o veste îngrozitoare: soțul, pe care îl aștepta cu dor și speranță, murise într-un accident. Sfâșiată de durere după ce află tragedia, femeia căzu leșinată și zăcu fără cunoștință, ore în șir. Când își reveni și deschise ochii, își văzu copila zâmbindu-i ca un îngerăș. Aceasta, mângâind-o pe frunte, o întrebă senină:

- De ce dormi așa mult, mămico?

Era prea mică să poată înțelege prin ce suferință trecea mama. Femeia nu avea cum să îi explice nenorocirea ce se abătuse asupra lor. Ridicându-se în capul oaselor, o strânse ușor la piept, cu lacrimi în ochi. Era conștientă că trebuie să își revină, să lupte cu mâhnirea-i sfâșietoare. Acum a rămas singură, iar copila avea nevoie de ea mai mult ca oricând. Cu imaginea soțului în minte și cu inima sfâșiată, dar plină de dragoste pentru Brândușa, își adună forțele și își reluă activitățile. Copila îi stătea mereu alături. Privind-o, mamei îi sporeau puterile și părea că nici nu mai simte oboseala. Făcea

eforturi mari, să nu îi lipsească nimic fetiței. Muncea din greu la câmp și tot ea se ocupa de treburile din gospodărie. Ducea o viață chinuită și nu bănuia că drama ei nu se terminase încă.

Socrii, după ce își pierduseră fiul, nu mai voiau să-i ofere găzduire. Fără să stea pe gânduri sau să le pese de suferința ei, i-au spus să își ia copila cât mai repede și să părăsească locuința.

Pe biata femeie, înnebunită de durere, fără niciun ban și fără o destinație anume, o cuprinse disperarea. Tăcută, își luă fetița în brațe și porni la drum, lăsându-se în voia sorții. Cu ochii în lacrimi, mergând fără să știe încotro, ajunse la gară. Obosită, se așeză pe o bancă, să-și tragă sufletul. Brândușa o trase ușor de mânecă și o întrebă, cu glasul ei cristalin, unde merg.

Sărmana mamă, luată prin surprindere, nici nu știu ce să îi răspundă. Desmeticindu-se, îi spuse că vrea să vadă cum e la oraș și, luând-o de mână, urcară în primul tren ce opri în gară. Trecând prin mai multe stații, coborâră pe un peron, la întâmplare. Era o forfotă de nedescris. Necunoscând pe nimeni, se simțea ca într-o junglă. Îngrozită, o porni cu fetița spre un părculeț din apropiere. Privea descumpănită trecătorii și spera că se va întâmpla o minune. Dar minunea nu s-a întâmplat.

Cu ochii plini de lacrimi, ținând strâns la piept copila, porni încet spre oraș.

Bătu la multe uși să ceară ajutor, însă toate au rămas închise. Colindând străzile, deodată se opri în fața ei o doamnă între două vârste. O privi cu duioșie și îi vorbi cu blândețe:

- Ce ai pățit, draga mea, de ce plângi? Uite ce speriată este fetița ta!

Mama o privi neîncrezătoare pe femeia cea amabilă. Gândindu-se că nu are nimic de pierdut, îi

povesti tot necazul prin care trecuse și situația lor disperată. Distinsa doamnă îi zâmbi, o mângâie ușor pe obraz, o luă pe Brândușa de mână, apoi, fără nicio explicație, le chemă la ea acasă. Acolo, în micuța, dar cocheta locuință, foarte familiară, le invită la masă. Mama, plină de recunoștință, nu își găsea cuvintele să îi mulțumească îndeajuns pentru generozitate. Terminând de mâncat, se ridică, ceva mai liniștită, își luă fetița de mână și se pregăti să plece. Privindu-le cu drag, gazda i se adresa femeii:

- Știind situația voastră, vă propun să rămâneți la mine! Oricum nu aveți unde merge, iar eu sunt o femeie singură, fără urmași. Am să te consider fiica mea, iar pe Brândușa, nepoțica pe care nu am avut-o! Vom trăi liniștite împreună, iar când eu voi sfârși călătoria pe acest pământ, casa, cu tot ce este în ea, va fi a voastră!

Mama rămase fără cuvinte. Când își reveni din uimire, se aruncă în brațele doamnei, neputându-se opri din plâns. Plină de recunoștință, șopti încet:

- Mulțumesc!

Când mama era la muncă, doamna cea bună avea grijă de copilă, doar era nepoțica ei de acum. Mama, fetița și binefăcătoarea lor își ofereau din plin respect și dragoste una celeilalte. Astfel, și-au găsit împreună fericirea.

După cum vedeți, dragi copii, se mai întâmplă și minuni! Speranța dă sens vieții, aveți grijă să nu vă părăsească niciodată!

Întrecerea din pădure

Pe la mijlocul unei păduri dese, formată de secole, exista o minunată poieniță. Era acoperită cu un covor de iarbă verde și mătăsoasă, presărată cu flori multicolore. În feericul decor se țineau toate consfăturile necuvântătoarelor din pădure.

Într-o bună zi, zarva era în toi. Se adunaseră toate animalele, cu mic, cu mare, pentru importanta ședință. La masa de prezidiu, fiecare membru își ocupă locul. Aveau de luat o decizie grea: trebuiau să hotărască, o dată pentru totdeauna, cine era cel mai isteț locatar al pădurii. Subiectul mai fusese dezbătut și cu alte ocazii, însă niciodată nu au căzut de acord asupra deciziei finale. Deodată se făcu liniște deplină. Începu ședința.

Propunerile curgeau râu. Ba că ursul ar fi cel mai isteț, ba că bursucul, se făceau comentarii despre istețimea râsului, iar alții îl susțineau chiar pe marele lup. La un moment dat, iepurașul, țanțoș, nevoie mare, văzând că este neglijat, încercă să iasă în evidență. Dorea să își demonstreze istețimea. Necuvântătoarele, însă, îl huiduiră, amintindu-i cât este de fricos. Timpul trecea, păreri erau multe, dar fără niciun rezultat. Nu se puteau hotărî după ce criterii să stabilească istețimea fiecăruia.

După un timp, își făcu apariția în poieniță cumătra vulpe, care întotdeauna întârzia la ședințe. Știți și voi că ea nu se prea înghesuie în locuri de unde nu are și foloase! Așezându-se confortabil într-un colțișor, asculta fără chef propunerile înfocate ale participanților la adunare. Deodată, plină de aroganță, intră în miezul discuțiilor și, hotărâtă, își spuse părerea:

- Ce atâta vorbărie fără rost? Ar fi bine să trecem la fapte!

- Bine, bine, dar cum? Întrebară toți în cor.

- Păi eu propun să organizăm o vânătoare și să stabilim un timp de acțiune. Cel ce se va întoarce primul cu vânatul, să fie socotit câștigătorul și totodată istețul pădurii!

Tuturor li s-a părut bună propunerea roșcatei, așa că au pus-o în practică. Animalele au pornit grăbite la vânătoare, fiecare prin locurile cunoscute. Lupul s-a îndreptat spre o stână, pe unde mai dăduse târcoale și-n alte dăți. Ei, dar ce credeți voi? Dulăii, care erau buni paznici, i-au ieșit în cale și l-au cam zdrențuit. A scăpat sârmanul cu viață, dar fără vânat.

Nici Moș Martin nu a fost mai norocos. Știa el un copac, unde se afla un stup. Crezându-l părăsit, s-a dus să ia miere. Roiul de albine, care se întorcea de la culesul nectarului, a tăbărât pe el, înțepându-l din toate părțile. Bietul urs, cu greu a scăpat și, plin de umflături, a luat-o la sănătoasa cu traista goală. Încet-încet, respectând timpul acordat, toate animalele s-au întors dezamăgite de la vânătoare, fără nicio pradă.

În ultimele minute, iată că apare cumătra roșcată, țanțoșă, cum îi era felul. De ce credeți voi că era așa mândră? În botul ei colțos ținea o frumusețe de găină pestriță. Văzând că era singura care adusese vânat, nu mai contenea cu lauda de sine. Se adresează consiliului:

- Acum vă rog să judecați domniile voastre, cine este cel mai priceput și mai isteț dintre toți! Cu siguranță eu, puteți să îmi dați și o diplomă! O merit din plin!

Necuvântătoarele au privit-o resemnate. Nu aveau nicio replică. De atunci, vulpea este socotită cea mai viclană viețuitoare din pădure. Însă toate animalele s-au convins cât este de lingușitoare, hoată și hapsână, de

aceea nu și-o doresc prin preajmă. Tot de atunci, roșcata umblă mereu singură. Putem, deci, constata că cei necinstiți nu prea au prieteni!

Furnica și musca

Multe și frumoase sunt poveștile! Or fi sau nu adevărate, nu știm! Ce știm sigur este că tuturor ne plac, indiferent de vârstă! Unele ne ajută să călătorim imaginar în locuri fantastice, altele ne luminează mintea, să putem culege învățăminte sănătoase pentru viață.

De exemplu, întorcându-ne imaginar în timp cu mii, sute de mii sau poate chiar milioane de ani, putem afla povestea furnicuței. În vremurile acelea, era și ea o fată ca oricare, însă totuși deosebită, datorită numeroaselor sale calități. Nimeni nu o întrecea în hărnicie, cuminenie și frumusețe. Nu stătea locului nici măcar o clipă. Făcea de toate: lucra ogorul, deretica prin casă, era bună gospodină și nu uita niciodată să umple camera cu alimente. Să nu credeți că ar fi obligat-o părinții! Nicidecum! De cele mai multe ori, ei încercau s-o oprească, dar în zadar, căci fata își vedea liniștită de treburile ei! Văzând că nu îi pot schimba comportamentul, o lăsară, până la urmă, în pace. Toți se minunau de hărnicia ei și de faptul că niciodată nu se simțea obosită. Oamenii o priveau cu drag, o iubeau și îi apreciau calitățile. Oriunde o întâlneau, îi adresau cuvinte frumoase și îi laudau părinții pentru buna educație pe care i-au dat-o. Îi spuneau Furnicuța, dar ce nume o fi

avut, nimeni nu își mai amintea. Fata era mulțumită cu viața plină pe care o ducea.

Ei, dar știți și voi că cel mai mare dușman al hărniciei este lenea! De ce credeți că vă spun acest lucru? Întâmplător sau nu, peste drum de casa Furnicuței locuia o tânără familie, care avea tot o fată. Dar ce mai fată! Că era bondoacă și urâtă, n-ar fi fost o problemă, dar era ieșită din comun de leneșă și invidioasă. Stătea toată ziua rezemată de gard și se sclifosea la trecători. Aceștia o priveau dezgustați, uneori o apostrofau, dar, în cele mai multe cazuri, o tratau cu indiferență. După ce se îndepărtau de ea, comentau cu voce tare:

- Doamne, ce deosebire de comportament între cele două fete vecine! Furnicuța este educată, harnică și ascultătoare, iubită de părinți și de toată lumea. Își merită laudele! În schimb, bondoaca asta, pe lângă faptul că este atât de leneșă, mai e și clevetitoare! Se bagă în seamă cu toți și nu ține cont de părerea nimănui! Obraznică și sâcâitoare, îi lipsește orice urmă de educație! Nu are nimic bun în ea! Nimeni nu o iubește! Asta e, fiecare om cu caracterul și cu viața lui!

Fata cea leneșă, auzind cât de apreciată și iubită era Furnicuța, a cuprins-o invidia. Nu mai putea suporta atâtea laude aduse vecinei. Ura i-a întunecat judecata, care și așa era puțină, și se gândea cum să facă, să scape de fata cea harnică. Curioasă cum îi era firea, auzise prin sat că, la marginea pădurii din apropiere, trăia o vrăjitoare pricepută. Se hotărî să meargă la ea și să-i ceară sfatul, cum ar putea scăpa de Furnicuță.

Zis și făcut! Vrăjitoarea o pofti în colibă, apoi o întrebă cu ce ocazie îi trecea pragul. Leneșa îi povesti cu lux de amănunte oful ce o chinuia. Cotoroașă, cât era ea de renumită pentru faptele-i rele, o privi nedumerită și o întrebă:

- Păi bine, măi fată, ăsta e motiv să faci pe cineva să dispară? Cu ce ți-a greșit vecina, în afară de faptul că a primit aprecierile tuturor, de altfel, pe merit?

Vrăjitoarea nu găsea motiv să-și folosească magia în acea situație. Ei, dar leneșa o ținea una și bună! Nu voia nici în ruptul capului să o mai vadă sau să mai audă de hărnicuță! Plictisită de insistențele guralivei, vrăjitoarea îi spuse nervoasă:

- Am să-ți îndeplinesc dorința mârșavă și nu am nevoie de nimic de la tine, chiar am să te răsplătesc eu îndeajuns pentru răutatea și egoismul tău! Eu sunt vrăjitoare, mai fac unele nedreptăți și sunt destul de rea, însă tu mă depășești cu mult!

Apoi, gândindu-se la Furnicuța, hotărî să o scape de invidia vecinei leneșe și a altor răutăcioși. A transformat-o, prin puterea ei magică, într-o găză mică și sprintenă, care poartă numele fetei și astăzi. Tânăra din poveste, transformată în furnică, a rămas la fel de harnică. Cât e vara de lungă, aleargă să-și strângă provizii în cămăruța-i curată și cochetă. Este foarte înțeleaptă, știe că va veni iarna grea, când nu va mai găsi hrană.

Isprăvind cu Furnicuța, vrăjitoarea se întoarce încruntată spre răutăcioasa ei vecină. Fără niciun regret, o prefăcu într-o muscă neagră și bulbucată. Răutatea și lenea nu au părăsit-o. Chiar și după transformare, caracterul tot așa i-a rămas. Musca nici astăzi nu se omoară cu munca, se hrănește furând mâncarea de pe unde apucă, este sâcâitoare și obraznică. Nu are frică și rușine de nimeni, bâzâie și agasează permanent pe oricine întâlnește în zborul ei.

Acum vă puteți da și voi seama că lenea și invidia atrag disprețul tuturor! În schimb, hărnicia și

corectitudinea vă aduc bunăstarea, dar și aprecierea și dragostea celor din jur!

Lenea, boală grea

Rea boală și greu de tratat era lenea! Sigur că, în zilele de astăzi, printre voi, dragi copii, este foarte rară sau chiar absentă! Se povestește însă că, în timpuri îndepărtate, mulți sufereau din cauza ei. Pentru unii era ereditară, iar alții o dobândeau în timp. Oamenii harnici și cinstiți luptau să îi lecuiască pe cei atinși de acest „microb”. Era o muncă grea, deoarece leneșii nu depuneau nici cel mai mic efort pentru însănătoșire.

Am să vă povestesc despre un asemenea bolnav de lene. Un băiețel pe nume Vlăduț, frumușel, oacheș, chiar isteț, suferea mult din cauza acestei boli. Dimineața, când se trezea, lenea îl trăgea de mânecă, de aceea, până reușea să se ridice din pat și să se îmbrace, îl treceau toate nădușelile.

De înviorare și de spălatul pe dinți, nici pomeneală! Micul dejun lăsat de mama lui, plecată de mult la serviciu, rămânea neatins. Nu pentru că nu i-ar fi fost foame, dar nu era timp și, în ritmul lui de melc, întârzia mereu la școală. Învățătoarea încerca, de fiecare dată, să îi explice că punctualitatea e foarte importantă. Ea este soră cu hărnicia și corectitudinea, dar ți-ai găsit să înțeleagă el spusele dumneaei! Continua, fără nicio jenă, să îi arate supunere oarbă urâtei boli. Totuși, neavând încotro, participa la activitățile școlare, dar lenea îl clasa întotdeauna pe ultimul loc. Părinții, învățătoarea, chiar și

colegii încercau, în fel și chip, să-l vindece de boala cea grea, însă, cu tot efortul depus, nu obțineau niciun rezultat.

Într-o zi călduroasă, când soarele strălucea semeț pe cer, învățătoarea, dorind ca elevii să se mai relaxeze, le propuse să facă împreună o drumeție prin pădure. Toți copiii au fost de acord, mai puțin Vlăduț, care avea rețineri din cauza bolii. Rugat de colegi, cu chiu, cu vai, acceptă. S-au echipat corespunzător, și-au pus merinde și apă în rucsăcele și au pornit veseli la drum. Mergeau grăbiți, nerăbdători să ajungă la răcoarea plăcută a copacilor. Doar Vlăduț, la braț cu lenea, de-abia se mișca. Cu greu își ajunse colegii și intrară cu toții, bucuroși, în pădure. După ce s-au odihnit și răcorit, au început joaca. Se zbenguiau și alergau fericiți în toate direcțiile.

Învățătoarea, în urma lor, le spunea mereu să stea grupați, ca nu cumva să se rătăcească. Vlăduț asculta ce i se spunea, dar, din cauza lenii, nu putea respecta indicațiile, iar cu mersul lui apatic, rămase mult în urma grupului. La un moment dat, nu-și mai văzu colegii și nu mai auzi chiotele lor zgomotoase. S-a uitat speriat prin împrejurimi, dar nici urmă de ei. De-abia atunci l-a cuprins teama. A început să-i strige, dar nu îi răspundea nimeni. Dezorientat, a pornit încet să îi caute prin pădure.

Se lăsă seara. Vlăduț avea inima cât un purice. Era îngrozit, întunericul deveni tot mai dens. Ce să facă, încotro s-o apuce? În fața lui vedea doar umbre, nu era în stare să mai înainteze niciun pas.

Deodată, printre crengile copacilor se strecurară razele sclipitoare ale lunii, luminând pădurea. Băiețelul o porni încet, mai mult pe bâjbâite, sperându-se de orice zgomot. Observă o scorbură în tulpina mare a unui copac. Se îndreptă într-acolo. După ce intră grăbit în ea,

stătu fără să miște. Îi era frică și să respire. Se temea de umbrele nopții și de animalele sălbatice. În disperarea ce îl cuprinsese, gânduri multe îl năpădiră. Dacă ar fi ascultat sfaturile celor ce îl iubeau și s-ar fi străduit să facă un tratament pentru boala lui, nu ar fi rămas în urma colegilor și nu s-ar fi rătăcit! Din cauza nepăsării, acum stătea îngrozit în scorbură, iar învățătoarea și colegii îl căutau îngrijorați, cu siguranță! Apoi, ce vor spune părinții, când el nu va ajunge acasă? De-abia acum realiza gravitatea situației.

După un timp, răpus de oboseală și îngrozit de întuneric, fără să își dea seama, adormi. Visă că era acasă, în pătuțul lui confortabil. Zorii zilei îi băteau ușurel în geam. Razele jucăușe ale soarelui îi mângâiau obrăjorii. Sării vesel și grăbit din pat, își spălă ochișorii, pregăti ghiozdanul, servi micul dejun, apoi porni iute spre școală. Ajuns primul în clasă, după ce șterse tabla, se așeză în bancă și începu să își repete lecția. Pe rând, apărură colegii și doamna învățătoare. Toți îl laudară pentru punctualitate și hărnicie. Mândru și fericit, le mulțumi tuturor, apoi, venind pauza, alergă în curte, la jocuri și la gimnastica de înviorare.

Dar noaptea a trecut. Vlăduț se trezi din visul lui. Era tot în scorbură din pădure. Dezamăgit, se gândi cum ar putea să ajungă acasă. Acum era sigur că se vindecase de lene. Cum stătea așa, nehotărât în ce direcție s-o apuce, dintre tufișuri apăru un vânător. Acesta rămase mirat când văzu un copil singur, la acea oră, în mijlocul pădurii. Vlăduț îi povesti cum s-a rătăcit și îi spuse despre boala lui. Vânătorul, amabil, îl conduse până acasă, la părinți, care erau foarte îngrijorați, neștiind unde este. S-au bucurat enorm când și-au văzut fiul sănătos și i-au mulțumit omului din suflet pentru fapta sa bună.

Vlăduț se grăbi să-și ia ghiozdanul și alergă fericit spre școală. Părinții rămaseră uimiți de rapiditatea fiului. Erau fericiți să constate că băiatul lor s-a vindecat. Colegii s-au bucurat și ei să îl vadă. Învățătoarea era mulțumită că nu pățise nimic și nu l-a mai certat, și-a dat seama că acum era sănătos. Pentru Vlăduț, drumeția prin pădure a fost benefică. Datorită ei, a scăpat de probleme.

Dacă cineva suferă de această boală grea, lenea, să îl întrebe pe Vlăduț cum se poate vindeca!

Două turturele

La marginea unui sat veghea, de mulți ani, nimeni nu mai știe exact câți, un stejar bătrân. Primăvara, în coroana lui falnică și deasă, zeci de păsărele își făceau cuib. Trilurile lor umpleau văzduhul. Uneori se mai oprea, în minunatul copac, chiar soprana înaripatelor: ciocârlia. Atunci să te ții concerte! Părea orchestră de îngeri, coborâtă din înaltul cerului în coroana stejarului. Se putea numi copacul fericirii. Vibrațiile sunetelor divine îți cuprindeau întreaga ființă, dacă aveai norocul să te afli prin împrejurimi.

Printre multe specii de înaripate ce-și făcuseră cuib acolo, se aflau și două turturele gureșe. Având căsuțele construite pe aceeași cracă, se vedeau zilnic. Dimineața își dădeau politicoase binețe, mai schimbau două-trei ciripituri, apoi își vedea fiecare de activitățile sale. Având cam aceleași idei și proiecte, în scurt timp, au devenit foarte bune prietene. De-acum erau nedespărțite. Nu

plecau niciodată una fără cealaltă în căutarea hranei. Toți locatarii stejarului au remarcat acest lucru și se minunau de așa o prietenie strânsă. Nimeni nu mai întâlnise atâta devotament și sinceritate la două zburătoare. Le spuneau „surorile”. Cu o mică deosebire la culoarea penelor de pe burtică, aveau hăinuțele la fel. Trebuia să fii foarte atent, ca să le poți deosebi. Până și partenerii lor, care le făceau câte o vizită, din când în când, trebuiau să fie foarte atenți, ca să nu le confunde. Cele două turturele zburau, de multe ori, fără nicio treabă, doar de dragul prieteniei, de plăcerea de a fi împreună.

Seara, înainte de culcare, își spuneau nenumărate întâmplări hazlii din viața lor de dinainte de a deveni prietene. Dar iată că a venit și timpul când trebuiau să aibă puișori! Și-a depus ouăle, fiecare, în cuibușorul ei cochet, apoi s-au pus amândouă pe clocit. Acum nu mai aveau vreme de plimbări și taclale, căci au apărut alte griji. Uneori, când mai ieșeau din cuib să se dezmoștească, mai schimbau câteva ciripituri, pe fugă. Faptul că se vedeau mai rar sau că aveau responsabilități, nu le-a stricat prietenia, din contră, păreau că se iubesc și mai mult.

Perioada de clocit a trecut repede și din ouă au ieșit puișorii. Acum să te ții bucurie pe cele două turturele! Nu-și mai încăpeau în pene de fericire. Zburau ca două săgeți toată ziua, să aducă hrană micuților. Cu toate că primeau păpică multă și bună, aceștia erau tot nesătui, mereu stăteau cu ciocurile deschise, așteptând să mai primească. Turturelele erau mămici foarte grijulii, își iubeau mult ghemotoacele de puf. Uneori, când una dintre ele găsea mai multă hrană, își ajuta cu drag prietena să potolească pofta guralivilor. Se considerau o familie și se ajutau tot timpul.

Într-o zi nefericită, s-a putut vedea dragostea sinceră și loialitatea ce și-o purtau. Au plecat împreună în căutarea hranei. Una dintre turturile, căutând găze pe sub un pom, a fost atacată de o pisică. Zbătându-se din răspuțeri, a scăpat de dușmanca cea crudă, dar a fost rănită la aripioară. Cu greu a reușit să ajungă la cuib, însă fără mâncare. Acolo, scandal și țipete, toate ciocurile erau deschise și așteptau păpică. Turturica era în mare încurcătură. O cuprinse disperarea și nu știa ce să facă.

Prietena ei auzise zarva de nedescris și, fără să bănuiască ce se întâmplase, ieși din cuib, curioasă să afle. Văzând de unde se auzea scandalul, o cuprinse neliniștea și intră la rănită. Aceasta îi povesti toată tărașenia. Prietena o mângâie cu cioculețul pe aripioara rănită, apoi, încurajând-o, îi spuse:

- Nu te necăji, draga mea, am să-ți hrănesc eu puișorii și pe tine, până te vei însănătoși! O să alerg mai mult, însă asta nu contează! Ce rost ar mai avea prietenia noastră, dacă nu ne-am ajutat la nevoie?

Nu după mult timp, turturica rănită s-a vindecat. Doamne, cât au fost de fericite, atât ea, cât și prietena ei! Acum zburau iarăși împreună și își hrăneau liniștite odraslele. Turturica vindecată îi purta recunoștință prietenei pentru sacrificiul făcut. Era conștientă că, fără ajutorul acesteia, nu ar fi supraviețuit, nici ea, nici puișorii săi. Bine hrăniți, micuții crescuseră repede și își luară zborul, dorind să-și întemeieze și ei o familie. Turturilele au rămas nedespărțite. Așa da prietenie!

Povestea bradului

Dintotdeauna, cele patru anotimpuri s-au perindat ordonat unele după altele. Își cunoștea, fiecare, timpul și rostul. Primăvara, zglobie și surâzătoare, cu puritatea-i unică, readucea la viață întreaga natură, îmbrăcând-o în haine noi, viu colorate, împodobite cu flori parfumate. Copacilor le țesea cu migală veșminte verzi, dantelate în multe feluri. Toată natura zâmbea fericită, arătându-și recunoștința pentru podoabele primite. Soarele încălzea bucuros veșmintele croite de zâna cea veselă. După ce primăvara grațioasă își ducea la bun sfârșit îndatoririle și termina de pictat tablourile propuse, pornea liniștită spre alte meleaguri. Ea știa că activitatea trebuia continuată de către surata ei fierbinte, vara.

Aceasta își lua fericită funcția în primire, urmând cu seriozitate proiectul început. Dădea căldură din belșug naturii, cocea fructele, creștea legumele, se ocupa de tarlalele întinse de grâu și alte culturi. Era foarte fericită când vedea zburdând vesel copiii, sub razele binefăcătoare ale soarelui. Cu atâtea activități, fierbinta vară nici nu își dădea seama când îi expira mandatul. De voie, de nevoie, trebuia să cedeze conducerea doamnei Toamnă. Aceasta, îmbufnată, era nerăbdătoare să își arate puterea. Severă, se năpustea asupra naturii, cerându-i supunere oarbă. Plină de năduf, își arunca mantia rece și umedă, cernind-o, colora veșmântul verde și bogat al copacilor în ruginiu, apoi, prin mișcări vijelioase, îi dezbrăca. După ce supunea totul în jur, mulțumită de activitatea ei, ceda locul crăiesei albe.

Cu inima-i de gheață, iarna intra în drepturile-i legitime, continuând asuprirea. Satisfăcută de felul cum

arată natura, se grăbea să aducă gerul și înghețul. Bucuroasă, râdea, arătându-și colții de țurțuri ascuțiți și incolori. Trecându-i primul val de furie, privea îngăduitoare peste natura supusă, mândră de opera ei.

Odată, văzând cum aceasta stătea încremenită de spaimă, o scânteie de compasiune o răscoli. Își scutură unul din cojoace și o plapumă de zăpadă albă se așternu peste tot. Pământul se înfioră, simțind căldura binefăcătoare, apoi, fericit, o revărsă asupra plantelor adormite. Pomii respirau ușurați, seva li se încălzea, crengile nu le mai tremurau și erau bucuroși că au scăpat de îngheț. Ca semn de mulțumire, se aplecau ușor sub neaua pufoasă.

Printre copacii care îi mulțumeau crăiesei pentru veșmântul oferit, se afla unul cătrănit rău. Nu se putea nicidecum împăca cu gândul că toamna, de câte ori era la conducere, îl dezbrăca de veșmântul bogat și verde. Se opunea cu toată forța sau încerca cu binișorul, ba mai mult, îi oferea toamnei conuri frumoase, miresme tari și sănătoase, însă ea, nimic! Din contră, parcă și mai rău îl despuia! Copleșit de tristețe, o rugă pe crăiasa larnă să îl ajute să-și recupereze veșmântul verde. Iarna, deși avea inima de gheață, înduioșată de suferința copacului, îi spuse:

- Și dacă aș vrea, nu te-aș putea ajuta, căci dezbrăcatul îl face numai doamna Toamnă. Când va fi din nou la conducere, încearcă să îi vorbești și, până la urmă, poate se va lăsa înduplecată! Sărmanul copac rămase trist și dezamăgit, dar cu speranța că, în anul următor, poate i se va îndeplini dorința.

Iarna a plecat, cedând locul primăverii. Aceasta l-a îmbrăcat pe brad într-un veșmânt nou, de cetină verde. Doamne, cât a fost de fericit! Se unduia și saluta, plin de respect, pe oricine. A urmat vara fierbinte, care i-a întărit

și mai mult trunchiul falnic. Dar iată că îi veni iarăși toamnei rândul la guvernare! După ce a pus toate lucrurile în ordine, a început dezbrăcatul naturii. Copacul cel nemulțumit s-a opus din nou capriciilor ei. De această dată, privind-o semeț, dar politicos, a rugat-o ferm să nu îl mai despoaie. Toamna a fost copleșită de insistențele lui și, privindu-l cu admirație, îi spuse:

- Nu am întâlnit pe nimeni așa ca tine, care să nu renunțe la dorințele lui, oricare ar fi obstacolele întâlnite! Pentru curajul și perseverența de care ai dat dovadă, nu am să te mai dezbrac niciodată, indiferent de anotimp! Vei rămâne înveșmântat în cetina ta verde! Vei fi regele copacilor și îți voi da un parfum cu mireasmă unică! Pe lângă toate acestea, vei fi iubit pentru oxigenul și mugurii tăi dătători de sănătate!

Acum sunt sigură că știți despre ce copac este vorba! Falnicul brad, semeț și verde, ne zâmbește permanent cu subînțeleș. Parcă ne-ar spune: „Vedeți? Curajul și voința mi-au îndeplinit dorința!”.

Pisicile sălbatice și vulpea

De pe colina unui deal, o pădure își arăta mândră bogăția de arbori, care de care mai falnici. Se fălea ea și cu necuvântătoarele ce își duceau traiul acolo. Dar să facem cunoștință cu unele dintre faimoasele locatari! La început, să ne oprim la două pisici sălbatice, care s-au cunoscut în acea pădure. S-au plăcut foarte mult, devenind bune prietene. De aceea, la un moment dat, au hotărât să-și caute o căsuță mai mare și să locuiască

împreună. Așa că au pornit prin pădure, cu speranța că, doar-doar, vor găsi ceva pe placul lor.

Într-adevăr, după mai multe căutări, aflară exact ce își doreau. Într-un arbore bătrân, zăriră o scorbură, care părea să le cheme spre ea. Se cățărară cu repeziciune în copac și o cercetară minuțios.

- Ce căsuță bună am găsit, prietena mea dragă! zise cea sură. Am omis să vă spun că una dintre pisici era sură, iar cealaltă roșcată.

- Într-adevăr, așa este! îi răspunse satisfăcută roșcata.

Se puseră amândouă, pline de sânge, pe treabă. Dereticară cum știură mai bine, își așternură două pătuțuri moi și confortabile, iar a doua zi se mutară împreună în locuința cea nouă. Erau foarte mulțumite. Acum nu mai trebuia să aștepte, una după cealaltă, prin pădure. Plecau bucuroase, în fiecare dimineață, la vânătoare. Nu duceau lipsă de nimic. Pădurea le oferea din belșug șoricei și păsările, așa că prietenele se ospătau după pofta inimii. De cele mai multe ori, își duceau prada în căsuță, unde o savurau în liniște. Totodată, își povesteau nenumăratele întâmplări de dinainte de-a se cunoaște.

După ce își umpleau burticuțele, porneau liniștite la plimbare prin pădure, unde se întâlneau și stăteau la taclale cu alte surate, de la care aflau noutățile zilei. În preumblările lor, se întâlneau adesea și cu vulpea. Pisicile o salutau întotdeauna politicoase, însă dumneaei nu catadixea să le răspundă. Le privea arogantă, trecând pe lângă ele nepăsătoare. Desigur că nu le cădea bine atitudinea ei, dar își vedeau liniștite de drum, zicându-și că așa este firea cumătrei.

Erau fericite cele două pisici sălbatice, fiindcă vara găseau tot ce-și doreau în pădure, iar hrana chiar le

prisosea. Dar sigur știți și voi că, întotdeauna, anotimpurile își urmează cursul stabilit de regele timp! Așa că vara și-a luat la revedere, pornind grăbită spre alte meleaguri. A urmat toamna. Viața în pădure era ceva mai grea, dar încă acceptabilă.

După ce doamna cea plângăcioasă și-a terminat rezerva de lacrimi, i-a făcut loc crăieșei de gheață, iarna. De-abia de acum se putea spune că era cu adevărat greu pentru viețuitoarele din pădure. Gerul a fugărit vânatul, iar hrana era din ce în ce mai anevoios de procurat. Se descurca fiecare după puteri sau istețime. Cele două pisici prietene au dat și ele de greu, dar totuși reușeau să vâneze, din când în când, câte o păsărică rătăcită sau vreun șoricel hoinar. Deoarece vânatul era mai rar și puțin, întotdeauna mergeau cu el la căsuță, unde îl împărțeau în mod egal.

Într-una din zilele foarte geroase, colindară mult pădurea, dar totuși n-au reușit să prindă decât un șoricel. Mulțumindu-se și cu atât, plecară spre căsuță, unde puteau să împartă vânatul liniștite, dar se opriră în ușa și, privind cât este de mititel, făceau haz cu voce tare:

- Oare cum putem să facem două părți egale din fărâma asta de carne?

Întâmplarea făcu ca tocmai atunci să treacă pe acolo și cumătra vulpe, care umbla disperată să găsească ceva de-ale gurii. Auzind discuția dintre cele două prietene, intră în vorbă cu ele, lingușitoare:

- Vă salut, dragele mele! Cum o mai duceți?

Pisicile o priviră, mirate că aceasta se deranjează să le vorbească, știind-o cât era de înfumurată. Totuși îi răspunseră politicoase, apoi își văzură liniștite de treaba lor. Cumătra continuă însă discuția:

- Aud că nu știți cum să vă împărțiți vânatul! Dacă vreți, aș putea să vă ajut!

De-abia atunci se deșteptară pisicile de ce era vicleana atât de amabilă, când în alte dăți nici nu le răspundea la salut, ba mai mult, le privea cu dispreț. Fără să îi dea de bănuț că i-au descoperit mârșăvia, o întrebară:

- Și cum crezi dumneata că am putea împărți echitabil vânatul?

- Păi eu zic să îl aruncați jos, la mine, eu îl voi tăia în jumătate, apoi veniți aici și vă luați fiecare partea!

Pisicile, mieunând amuzate, îi răspunseră:

- Îți mulțumim pentru intenție, cumătră! Știm că ești socotită vicleana pădurii, însă de data aceasta nu îți merge! Te-am mirosit de la început că ai gânduri necurate! Dumneata niciodată nu ne-ai dat atenție și acum, nitam-nisam, ești plină de amabilități! Singură te-ai dat de gol! Așa că pune-ți pofta-n cui, o să ne descurcăm și fără tine!

Apoi, ignorând-o, prietenele au intrat în căsuța confortabilă, savurându-și liniștite vânatul. Vulpea a plecat spășită, cu coada între picioare și cu burta goală, ba mai rău, umilită de cele două pisici istețe.

Povestea mea s-a terminat, dar sper că ați învățat ceva din ea!

Întrebarea măgarului

Cândva, nu se știe sigur când, un măgar ajunsese să aibă ca stăpân un cioban hapsân și rău din cale-afară. Nu avea milă de nimeni, cu atât mai puțin de bietul animal. Îl hămălea, până la epuizare, toată ziua. Îi

încărca spinarea cu greutate, care îl încovoiau și, de multe ori, chiar îl răneau. Asta nu ar fi fost nimic, dacă măcar l-ar fi hrănit, dar, de cele mai multe ori, uita să îi dea mâncare și apă. Grea viață mai ducea sărmanul măgar, ajunsese la disperare și nu își mai suporta traiul mizer. Necazul era că nu găsea nicio rezolvare a situației.

Ar fi plecat el, bucuros, unde vedea cu ochii. Problema era că stăpânul îl ținea tot timpul sub observație, de aceea nu putea face nici cea mai mică mișcare. Își puna mereu întrebarea, în mintea lui măgărească: „De ce oare am eu o soartă atât de crudă, de ce nu apare și pentru mine o rază de lumină?” Răspunsul, însă, nu îl putea afla nicidecum.

Într-o zi oarecare, stăpânul, fiind ocupat cu tunsul oilor, privi întâmplător spre măgar și îl străfulgeră o rază de milă. Hotărî să îi acorde și lui puțin timp pentru odihnă. Sărmanul măgar, extenuat de atâta trudă, de-abia se târî la umbra unui pom. Se așeză pe iarba moale, să-și tragă sufletul. Stând așa, cufundat în gânduri negre, observă cum trece în grabă, pe lângă copitele lui, o furnică. Privind-o mai atent, văzu că ducea în spate un grăunte mai mare decât ea. Foarte mirat, o salută politicos, intrând în vorbă:

- Te rog nu te supăra, furnicuță, dar sunt copleșit de curiozitate! Cum se face că tu, așa mică și firavă, cari în spinare o greutate atât de mare și nu pari deloc obosită?

Furnica îl salută și ea, apoi îi vorbi pe înțelese:

- Dragul meu măgar, răspunsul e simplu: este adevărat, muncesc greu și nu am o clipă de liniște toată ziua, dar fac asta cu trăgere de inimă și cu plăcere, pentru că nu mă comandă nimeni! Nu simt oboseala, fiindcă toată agoniseala de pe urma muncii mele este doar a mea, nu sunt nevoită să o împart cu nimeni. În ce

te privește, tu muncești la stăpân, iar el te exploatează cum și cât dorește. Toate beneficiile muncii depuse de tine sunt ale lui, de aceea nu simți nicio satisfacție, doar oboseală și durere.

Măgarul a rămas mirat de câtă înțelepciune avea furnicuța. Era mulțumit că, în sfârșit, aflase răspunsul la întrebarea ce l-a chinat atâta amar de vreme. Ar fi dorit și el să fie liber, pentru a se bucura de roadele muncii sale. Din păcate, deocamdată a rămas doar cu răspunsul, dar, cine știe, cândva poate va fi posibilă și realizarea dorinței lui!...

Sfatul soacrei

Într-un sat uitat de lume trăiau mai multe familii de oameni harnici și gospodari. Printre acestea, era una în care soțul avea impresia că el ducea greul casei, iar munca soției era fără valoare. Aveau oamenii gospodărie frumoasă, orătănii, animale și un ogor întins, ce trebuia lucrat.

Casa le răsună de strigătele celor doi copilași frumoși, dar neastâmpărați. Soția trebuia să fie permanent cu ochii pe ei, fiindcă erau din cale-afară de zvăpăiați. După ce reușea să-i potolească un pic, mama îi puneă în pătuț, apoi alerga să dea de mâncare animalelor și păsărilor. Isprăvind cu ele, se oprea la bucătărie, să gătească ceva, pe când venea soțul de la munca pe ogor. Alerga, din zori până în noapte, fără o clipă de odihnă. De multe ori, nu reușea nici să mănânce.

În timpul iernii, în casa lor, viața decurgea destul de liniștită. Soțul mai tăia câte un lemn, mai vedea de animale, dar niciodată nu realiza cât de mult robotește soția și, cu atât mai puțin, să-i dea o mână de ajutor la bucătărie ori la îngrijirea copiilor.

După ce trecea anotimpul geros și începea primăvara, în casa lor se dezlănțuia iadul pe pământ. Zilnic erau certuri, ce păreau fără sfârșit. Odată începută munca la câmp, soțul îi pretindea femeii să meargă cu el, să îl ajute la cultivarea ogorului. Zadarnic încerca ea să îi explice câte are de făcut în gospodărie și că, în plus, copiii trebuiau permanent supravegheați. El o ținea pe a lui! Cum că acasă era puțină treabă și, după ce o termină, în loc să huzurească, poate merge la câmp, să îl ajute, nu să muncească el singur, mai rău ca un animal! Și dă-i, și dă-i, cu cearta interminabilă; omul își susținea teoria că munca lui era cea mai grea și valoroasă. Biata soție, nu mai putea suporta, era disperată și îi venea să își ia lumea în cap.

Dar iată că, într-una din zilele când soțul îi amărâse sufletul, înainte de a pleca la câmp, veni în vizită soacra femeii. Deși uneori se mai vorbește că soacrele sunt rele și nu țin seama de spusele nurorilor, cea din povestea noastră era corectă și dorea liniștea și pacea în casa copiilor ei. Văzându-și nora atât de amărâtă, o luă cu binișorul, iscodind-o să afle ce se întâmplase. Aceasta, cu jumătate de gură, i se destăinui. Soacra o ascultă liniștită, apoi o învăță cum să-și rezolve situația în familie:

- Draga mea, mâine, când fiul meu se pregătește să plece la câmp, înainte de-a începe scandalul, spune-i că vei merge tu în locul lui! Că te-ai gândit și îți pare rău că a fost nevoit să muncească singur, așa că îl lași pe el cu treburile gospodăriei, hrănirea animalelor și grija copiilor!

Cum treabă nu este prea multă pe acasă, se poate odihni suficient, așa cum spune că faci și tu, în fiecare zi!

Nora, încântată de ideea soacrei, îi mulțumi pentru sfat și susținere. În dimineața următoare, când auzi soțul hotărârea femeii, uită de ceartă și, foarte bucuros, se gândi: „În sfârșit o să huzuresc și eu ca un pașă!”

Soția plecă liniștită la câmp. Ajunsă acolo, se apucă de plivit și săpat. La prânz, când soarele ardea mai puternic, se trase la umbra unui pom, mănăcă și, după ce se odihni puțin, își văzu iarăși de treabă. Când soarele coborî la asfințit, o porni spre casă. Se simțea incredibil de relaxată. Comparativ cu alergăturile din gospodărie, munca la ogor i se părea chiar ușoară.

Când ajunse acasă, dezastru! De la distanță se auzeau zbieretele animalelor, zarva orățăniilor, dar și mai rău, urletele copilașilor. În ogradă, soțul de-abia mai putea vorbi, de obosit ce era. Soția, făcându-se că nu observă haosul și mai ales starea lui jalnică, îi spuse surâzătoare:

- Ei, dragul meu, cum te simți? Sper că ești odihnit și mulțumit că ai rămas acasă!

Soțul, rușinat, în loc să îi răspundă sau să înceapă scandalul, cum făcea de obicei, o luă în brațe și, cu lacrimi în ochi, îi ceru iertare:

- Draga mea, nu te merit, m-am purtat mai rău ca un dobitoc! Nici măcar o clipă nu mi-a trecut prin minte câte sacrificii ai făcut și cât de mult ai muncit! Nu ai avut o clipă de liniște și, totuși, niciodată nu te-ai plâns!

De atunci, în casa lor nu au mai existat certuri. Soțul mergea la munca câmpului tot singur, dar nu mai comenta, ba mai mult, de fiecare dată când se întorcea acasă, își făcea timp pentru a-și ajuta soția. Soacra, prin înțelepciunea ei, a restabilit pacea în familie. Nora i-a rămas recunoscătoare. A realizat că și soacrele au suflet,

fiindcă și ele sunt mame iubitoare, care doresc fericirea în căminul copiilor!

Slab de minte

Rău este să fii sărac, să nu ai de nici unele, dar și mai rău este să fii sărac de minte ori să o ai, dar să nu știi cum să o folosești!

Cândva trăia un om care se afla într-o astfel de situație: nu știa ce să facă cu mintea! În ce privea sărăcia, nu putem spune că îl chinuia. Avea o căsuță destul de bunicică, păsări, un purceluș și o căpriță. Animale bune, nimic de zis! Necazul era cu omul! Animalele își făceau datoria, îi dădeau, fiecare, după rasă, lapte, ouă și carne. Însă pentru a-și putea servi stăpânul, trebuia și el să le hrănească. Aici era problema: omul își cam uita îndatoririle! Patul, mai tot timpul, îl ademenea și cu greu se putea dezlipi de el. Animalele îl strigau, care mai de care, fiecare pe limba lui. Supărate, îi cereau de mâncare, dar ți-ai găsit! El dormea până la amiază. Toate erau nemulțumite de comportamentul stăpânului, întrebându-se:

- Oare cu ce minte gândește dumnealui? Noi îi dăm zilnic produse bune și proaspete, în schimb, el uită, de multe ori, să ne dea și apă, ce să mai zicem de mâncare! Cum crede că îl putem servi, dacă nu ne hrănește?

În ogradă, zarva era în toi. Găinile cotcodăceau cât le ținea ciocul, apostrofându-l:

- Scoală-te și dă-ne grăunțe, altfel nici tu n-o să ai ce mânca!

Stăpânul le răspundea, abia mormăit:

- Vin, vin acușica!

Ei, dar „acușica” lui se făcea câte o jumătate de zi, uneori chiar o zi întreagă. Păsărilor li se lungea ciocul, așteptând hrana. Purcelușul a răgușit de atâta guițat. Supărat, îi zicea și el:

- Cum crezi că îți voi putea da cărniță și slănină, dacă nu mă hrănești?

Patul, însă, părea să-i spună: „Mai stai puțin, ai tot timpul pentru muncă!” Căprița vedea nepăsarea stăpânului și era atât de revoltată, încât nici nu își mai irosea glasul, pentru a-și plânge nemulțumirea.

Se tot gândeau, bieteile animale flămânde, cum ar putea să își aducă stăpânul pe drumul cel bun. Într-un final, au găsit soluția:

- Dacă stăpânul ne privează de hrană, să facem și noi la fel!

Au încercat să își amăgească foamea, fiecare cum putea. Căprița se întindea după câte o frunză din pomul de la marginea ogrăzii, purcelușul râma pe lângă gard, să nu își mai audă chiorăitul mațelor, iar găinile râcăiau și ele după câte o găză rătăcită. Erau hotărâte să nu își mai servească stăpânul, până ce nu îi venea mintea la cap. După un timp, cu tot confortul oferit de pat, stomacul omului începu să se revolte. Cerea și el mâncare, așa că, vrând-nevrând, a fost nevoit să îl asculte. Și-a părăsit destul de greu locul confortabil și a pornit spre cotețul găinilor, după ouă. Acolo nimic, gol pușcă! Nedumerit, se duse în curte, la înaripate și, nervos, începu să le certe:

- Cum e posibil, moțatelor, să nu vă faceți datoria? Unde sunt ouăle?

Acestea, făcând pe miratele, deși foamea le înghiontea rău, răspunseră:

- Nu te supăra, stăpâne, ele sunt acolo unde este și hrana noastră!

Omul le privi dezamăgit, dar fără să înțeleagă răspunsul. Se îndreptă spre căpriță, zicându-și: „Am să beau o cană de lapte gustos și îmi voi potoli foamea!” Dar norocul l-a ocolit și de data aceasta, căprița nu îi oferi nici măcar o picătură din produsul ei gras și bun. Omul, și mai supărat, începu să o tragă de bărbiță:

- Apoi ce faci tu, căprița mea, cum este posibil să mă lași să flămânez? Capra, curajoasă, îi răspunse:

- Ce căpriță visezi? Dacă ar fi fost așa, nu mă lăsai cu burta goală și atunci aș fi putut să-mi îndeplinesc menirea, adică să-ți dau lapte pe săturate!

Gospodarul, dezamăgit și flămând, și-a îndreptat privirea către purceluș, dar și acesta stătea tolănit lângă gard, lipsit de vlagă. De-abia atunci i s-a făcut lumină în cap. Și-a dat seama că minte avea, dar nu a știut cum să o folosească, lăsându-se ademinit de capriciile lenii. L-a cuprins rușinea pentru atitudinea sa față de animale, cărora le pretindea să-și facă datoria, în timp ce el o uita mereu pe a lui.

Povestea are un final fericit: deși cu întârziere, totuși gospodarul a reușit să își folosească înțelepciunea, hrănindu-și la timp animalele din ogradă. E drept că și acestea l-au ajutat, dar asta nu mai contează, nu-i așa?

Cocoșul și măgarul

Un gospodar, pe lângă zecile de orătănii conduse de un cocoș mândru și pintenat, mai avea în ogradă un măgar și o măgăriță. Cu toții erau bine îngrijiți. Măgărița era chiar foarte mulțumită de viața pe care o ducea. Mâncare și apă avea pe săturate, iar în ce privește munca, foarte rar era solicitată. Așa că se așeza la umbra dudului din ogradă, contemplând liniștită peisajul. Și partenerul ei, măgarul, ar fi putut fi fericit: stăpânul nu îl punea la munci prea grele, iar hrana nu-i lipsea niciodată.

Cu toate aceste favoruri, Măgarilă era mereu trist și dus pe gânduri. Și cum să nu fie așa, dacă măgărița lui nu îi dădea nici cea mai mică atenție? De cele mai multe ori, când dorea să schimbe două-trei răgete cu ea ori să o mângâie, că doar îi era parteneră, aceasta îi întorcea nepăsătoare spatele sau chiar îi mai trăgea câte o coadă peste ochi. Bietul măgar își strofoca zilnic mintea, în fel și chip, doar-doar se va lumina și va afla cauza indiferenței soaței sale. Dar ți-ai găsit! Cu toată strădania depusă, a rămas tot nelămurit.

Uite-așa treceau zilele, iar măgarul își ducea viața mai mult singur. Rar se întâmpla ca măgărița să-i acorde puțină atenție. Să te ții atunci fericire pe el, nu își mai încăpea în piele de mândru ce era! În rest, când stăpânul nu îl punea la muncă, se așeza la umbra dudului din ogradă și privea amărât la orătăniile ce scormoneau liniștite pământul.

Stând așa, cu mintea întunecată și cu inima sfâșiată, îl observă pe domnul cocoș cum își cheamă autoritar toate găinile la dânsul. Acestea, neașteptând a

doua invitație, îl înconjură și începură să cotcodăcească fericite în jurul lui. Tare s-a mai minunat măgarul de așa o privesc:

„Oare cum este posibil ca pintenatul să aibă zeci de neveste, toate să-i fie supuse și să îl iubească? Sărmanul de mine, eu am doar una, dar nu o pot determina nici măcar să mă asculte, cu atât mai puțin să țină la mine! Zilnic îmi pun mii de întrebări, mă perpelesc de unul singur unde am greșit sau ce îmi lipsește, de sunt mereu respins?”

Copleșit de tristețe, măgarul se ridică din locul lui de odihnă și, cu toată rușinea, se apropie de pintenat și îi vorbește politicos:

- Nu te supăra, domnule Cocoș, că te deranjez, dar am o mare curiozitate, care mă macină fără milă!

- Nu mă deranjezi, Măgărilă, chiar aș fi onorat să te pot ajuta!

- Stau de ceva vreme, te privesc și nu pot pricepe cum, având atâtea neveste, le poți face pe toate să te urmeze, ba mai mult, să te iubească! Eu am doar una, dar și aceea este răutăcioasă și nesupusă dorințelor mele!

Cocoșul, privindu-l plin de compasiune, îi răspunde cu mândrie:

- Dragul meu, este adevărat, eu am mai multe consoarte, căci așa este obiceiul în neamul nostru! Află, însă, că sunt cu toate răbdător, curtenitor și corect! În același timp, le cer respect față de mine și una față de cealaltă, nu le permit să se certe sau să se denigreze! Le las libertatea de a se mișca în voie, de a-și satisface micile plăceri, fiindcă nu trebuie să se simtă îngrădite. Cu toate acestea, realitatea este alta: de fapt, le manipulez cu diplomație! Ele sunt fericite, crezându-se libere, iar eu, mulțumit că mă ascultă și mă respectă! Să știi, dragul

meu, că diplomația este cheia succesului în multe împrejurări, cu atât mai mult în căsnicie!

Măgarul îl asculta, plin de interes. Niciodată nu îi trecuse prin cap acest lucru, atunci când își curta măgărița. Luând aminte la învățămintele primite de la cocoș, se hotărî să își schimbe și el tactica față de parteneră. Acum, cât de mult a reușit Măgarilă acest lucru, nu am putut încă afla, dar când voi ști, am să vă comunic și vouă, cu siguranță!

Plăcinta discordiei

Poveștile bunicului îmi bucurau copilăria. Cât erau de adevărate, nu puteam ști, dar în timpul acela, așa îmi păreau...

Se spune că trăiau undeva, în bună prietenie, un lup și o căprioară. Căprioara îl invita uneori la masă pe domnul Lup. Acesta rămânea bucuros, prietena sa era foarte pricepută în ale bucătăriei. Știa să facă mâncăruri alese și felurite prăjiturile. Toate erau pe gustul lupului, dar era înnebunit mai ales după plăcinta cu fructe. Niciodată nu se sătura de ea. Mereu o ruga pe blânda căprioară să i-o pregătească, aducându-i de fiecare dată și fructe. Ea îl servea cu plăcere, era chiar bucuroasă că poate îndeplini dorința prietenului.

Dar am uitat să vă spun: căprioara era și mămică, avea o mândrețe de ieduț, de îl mâncai din ochi de drag. Frumos ca frumos, dar era un poznaș fără pereche. Când mama lui, căprioara, pleca după ale gurii, îi lăsa în grijă casa, atenționându-l, de fiecare dată, să fie cuminte și să

îl servească pe prietenul lor, lupul, când va veni după plăcintă.

Năzdrăvanul iezișor îi promitea mamei că o va asculta, dar nu se ținea niciodată de cuvânt. Îi făcea tot felul de șicane lupului. Ba nu îi deschidea ușa, ba îi ascundea plăcinta sau și mai grav, o mânca, plin de lăcomie, spunându-i apoi mamei că i-o dăduse.

Lupul, care se cam săturase de șotiile neastâmpăratului ied, era supărat chiar și pe mama acestuia. Vezi că el habar nu avea că toate năzbâtiile fiului erau făcute fără știrea dumneaei!

Într-una din zile, lupul, dezamăgit, se prezentă la prietena sa, înainte ca ea să plece după hrană. Dorea să o întrebe, între patru ochi, de ce îl duce cu vorba și nu îi mai pregătește desertul mult dorit, că doar el adusese fructele necesare! Căprioara rămase mirată de cele auzite, deoarece ea făcuse, ca de obicei, plăcinta, lăsând-o fiului să i-o dea. Își dădu seama imediat de isprava ștregarului ieduț și îi ceru scuze lupului pentru neînțelegerea produsă, asigurându-l că, de acum înainte, o va primi.

După ce lupul plecă, destul de iritat, căprioara își chemă fiul, apostrofându-l și explicându-i, totodată, că nu procedase bine. Mâncase plăcinta, ce avea altă destinație și, apoi, mai și mințise. Să nu credeți cumva că mama nu îi făcea bunătăți puiuțului ei drag! Din contră, îi făcea, chiar multe, însă el era un pofticios și mereu nesătul! Văzând cât era de supărată mama lui, ieduțul se rușină de fapta sa, cerându-și iertare. Era el un năzdrăvan, dar totuși, își dădea seama, după explicațiile auzite, că a greșit! Îi promise mamei că nu va mai face niciodată așa ceva și nu o va mai supăra. Căprioara, mulțumită de atitudinea ieduțului, îl sărută fericită pe

botic. Plecă apoi liniștită după hrană, fiind sigură că, de acum înainte, putea avea încredere deplină în el.

Toate ar fi fost bune și frumoase, dacă domnul Lup și-ar fi putut scoate din minte neajunsurile pricinuite de ieduț. Dar vezi că dumnealui nu era prea indulgent și nu putea înțelege năzbâțiile copilăriei, văzând totul ca pe o răutate. În timp ce mergea, ca de obicei, după faimoasa plăcintă pregătită de prietena lui, îl măcina gândul răzbunării pe nesocotitul iezisor. Nu se gândea la câtă suferință i-ar putea pricinui mamei lui.

Iată că, într-o bună zi, întâmplarea îl ajută să își pună planul mârșav în aplicare. Fiind foarte cătrănit din cauza unor neînțelegeri în familie, mergea abătut, fără o țintă anume, când se trezi în fața casei căprioarei. Intrând înăuntru, îl găsi pe drăgălașul ieduț stând cuminte lângă sobă. Văzu negru în fața ochilor de supărat ce era și, nemaigândindu-se la consecințe, se năpusti ca un turbat asupra lui. Bietul iezisor, luat prin surprindere, nu reuși să scoată nici măcar un sunet. Din câteva înghițituri zdravene, nerecunoscătorul lup îl devoră cu poftă, plecând apoi satisfăcut în treburile dumnealui.

Când se întoarse acasă nefericita mamă și văzu tragedia, aproape își ieși din minți, dar ce mai putea face? Era prea slabă ca să-și măsoare puterile cu lupul, așa că își plânse durerea în singurătatea ei. Unica răzbunare era să nu îi mai facă niciodată minunata plăcintă cu fructe, de la care plecase, de altfel, tot necazul.

De atunci, dușmănia dintre cele două animale continuă. Tot de atunci, aflând lupul ce gustoasă este cărnița de ied, caută mereu să se ospăteze cu câte unul. Sărmana căprioară se ferește din calea lui de teamă, dar și din cauză că, de câte ori îl vede, îi apare în față tragedia ieduțului ei iubit. Cele două animale nu vor mai putea fi prietene niciodată!

Tristețea lui Nicușor

Nicușor era un băiețel harnic și ascultător. Își iubea părinții și îi ajuta la treburile gospodărești. Dar cel mai mult își iubea mama, care îl alinta, îi spunea povești minunate și îi oferea toate bunătățile, pentru a crește mare și voinic. Nici tatăl nu se lăsa mai prejos, îi arăta frumusețile codrului și florile viu colorate ce creșteau la poalele muntelui din apropierea casei. Îi explica despre importanța și rolul lor în tratarea diferitelor boli. Nicușor lua aminte la toate învățăturile părintelui. Toți trei se iubeau foarte mult și trăiau fericiți în modesta lor căsuță.

Timpul zbura pe nesimțite, iar Nicușor creștea, văzând cu ochii. Uneori mergea singur în pădure, de unde culegea ciuperci, fructe și plante medicinale, ușurând astfel munca tatălui. După ce își umplea coșulețul cu de toate, zburda, bucurându-se de răcoarea și frumusețea codrului. Se împrietenise cu iepurașii, cerbii și căprioarele, care îl priveau curioase, cu ochii lor mari și blânzi. Schimba diferite fluierături și cu păsărelele ce umpleau văzduhul cu trilurile lor minunate. Totul a fost bine, până într-o zi, când mama lui s-a îmbolnăvit. Doctorul nu reușea să îi dea de cap bolii și nu i-a dat un diagnostic precis. Îi prescrie tot felul de pastile, dar nu se vedea niciun rezultat.

Nicușor nu mai era băiețelul vesel și plin de viață. Devenise trist și mai tot timpul stătea pe gânduri. Se tot întreba, în mintea lui de copil iubitor, cum ar putea să își ajute mama și ce leac ar putea-o însănătoși. Auzise el vorbindu-se prin sat că ar exista niște fructe pe munte, care ar avea puteri miraculoase. Ei, dar cine se încumeta să riște, urcând muntele, pentru mama lui? Tatăl,

desigur, ar fi făcut acest lucru, dar atunci cine ar mai fi avut grijă de gospodărie și de mama, care era atât de slăbită, că nici nu se putea ridica din pat?

Nicușor nu mai avea liniște și nu mai dormea noaptele, fiind măcinat continuu de gânduri negre. Îi trecuse de multe ori prin minte să plece el în căutarea miraculosului leac. Totuși se temea, nu era destul de mare și nu cunoștea tainele muntelui. Auzise că acesta ar ascunde multe pericole. Băiețelul o îngrijea și o mângâia zilnic pe mama lui, încurajând-o. Îi spunea să nu-și piardă speranța că, într-o bună zi, se va face bine. Femeia suferea din cauza bolii, dar și mai mult suferea, văzându-și fiul atât de afectat din pricina ei. Treceau zilele unele după altele, fără vreo ameliorare.

Nicușor, nemaiputând suporta starea critică a mamei, și-a făcut curaj într-o dimineață și i-a spus tatălui că merge după ciuperci. A pornit înspre pădure, dar și-a schimbat direcția către munte, cu speranța că va găsi planta cu fructele vindecătoare. A mers neobosit toată ziua, însă, cu toate acestea, când a venit seara, era deabia la poalele muntelui. Teama îi dădea târcoale, dar nu s-a pierdut cu firea. Își încropi un culcuș la poalele unui copac și, cu gândul la mama lui bolnavă, își făcu singur curaj.

Noaptea trecu în liniște. Zorii îl treziră și parcă îi dădură putere. Culese câteva fructe de pădure, le savură în pripă, apoi o porni voinicește pe cărările muntelui. Căuta cu înfrigurare în fiecare colțișor, dar nici urmă de planta ce îi fusese descrisă de către oamenii din sat. Începuse să-l cuprindă teama: dacă nu va găsi leacul căutat sau dacă totul era doar o poveste? Apoi se gândea și la îngrijorarea părinților, pentru că lipsise noaptea de acasă. Toate acestea îl chinuiau, dar totuși nu se descurajă.

Veni din nou noaptea, care îmbracă muntele în negură, iar lui Nicușor îi trebuia un adăpost. Dar iată că luna răsări impunătoare, iar razele ei gălbui și strălucitoare îi descoperiră o crăpătură într-o stâncă. Se grăbi spre acel loc misterios. Spre bucuria lui, era o peșteră numai bună pentru adăpost. Oboseala îl doborîși, fără să mai simtă foamea, adormi.

Dimineața îl trezi ciripitul vesel al păsărelelor. De-abia atunci simți golul din stomac. Foamea îl chinuia. Uitându-se cu atenție în jur, observă pe lângă stânci o mulțime de arbuști încărcăți cu bobite negre. Cât era de înfometat, nu se mai gândi ce fructe ar putea fi. Culese de zor, umplându-și coșulețul de nuiete, pe care îl luase pentru ciuperci când plecase de acasă, apoi începu să mănânce pe nerăsuflăte.

După ce își potoli foamea, îi trecu prin minte un gând înspăimântător: dacă erau otrăvitoare? Oricum, faptul era consumat, aștepta doar să vadă efectul. După un timp, simți o energie neobișnuită prin tot corpul. Nu își putea explica fenomenul, căci în urma oboselii acumulate și a lipsei de hrană, ar fi trebuit să se simtă epuizat. Deodată, mintea i se luminează. Cu siguranță, bobitele mici și negre îi dăduseră acea forță. Grăbit, se duse la arbuștii cu pricina. Privindu-i mai atent, constată că semănau cu cei descriși de săteni. Îi venea să zburde de bucurie, însemna că găsisse planta miraculoasă. Mai culese fructe, cât să-și umple coșulețul, pe care aproape îl golise, apoi, fericit și plin de speranță, o porni grăbit spre casă.

Ajunse spre seară și își găsi părinții extrem de îngrijorați. De altfel, toți sătenii plecaseră în căutarea lui, crezând că s-a rătăcit prin pădure. Nicușor îi rugă să-l ierte pentru nesăbuița lui, căci dorința de a găsi planta vindecătoare l-a determinat să nu se mai gândească la urmări. Apoi, mângâindu-și mama bolnavă, o rugă să

mănânce din fructele aduse de el. Sigur că ea nu credea în miracolul lor, dar pentru a-i arăta fiului că îi apreciază grija și sacrificiul, mănăcă câteva. Noaptea se lăsase de-a binelea, așa că se culcară toți, părinții, fericiți că fiul lor se întorsese sănătos, iar el, plin de speranță că mama i se va vindeca.

Nici nu răsări bine soarele, că Nicușor alergă la mama lui, să o întrebe cum se simte. Spre surprinderea lui și mai ales a ei, se simțea într-adevăr mai bine. Își privi băiatul cu dragoste și ochii i se umplură de lacrimi. Se gândea prin câte pericole trecuse, bietul de el, din iubire și din dorința de a-și vindeca mama. Într-adevăr, nu după mult timp, aceasta s-a însănătoșit.

Acum nu se știe cât de mult au ajutat-o bobیțele negre aduse de fiul ei sau dacă nu au fost, mai degrabă, sacrificul și dragostea lui față de dânsa. Dragostea mamei este de neînlocuit, dar la fel și a copiilor! Pe drept cuvânt se spune că iubirea învinge orice obstacol!

Între timp, am aflat și eu din gura satului că bobیțele negre se numesc afine și că, într-adevăr, au multe proprietăți.

S-a terminat a mea poveste, de v-a plăcut, să-mi dați de veste!...

Fata din pădure

Tare îmi plăcea să-mi petrec vacanța de vară la bunici! În satul lor, oamenii erau mari povestitori. Serile, după ce se întorceau de la munca câmpului și își

terminau treburile prin gospodărie, se adunau în fața porților și ține-te povești! Își aminteau tot felul de întâmplări sau uneori chiar le inventau. Eu nu mă săturam ascultându-le, eram de-a dreptul fascinată de misterul lor.

Cel mai bine îmi amintesc povestea bunicului despre o fată ce trăia singură în pădure. Se spunea că exista cândva un codru des și atât de întins, că nimeni nu îi dăduse vreodată de capăt. Se găseau în el mii de specii de arbori, tot felul de păsări cântătoare și multe animale sălbatice. În adâncurile lui stufoase exista un stejar bătrân și gros, de nu îl cuprindeau zece oameni.

În tulpina giganticului arbore se afla o scorbura, a cărei intrare era camuflată de o perdea de frunze. Înăuntru se întindea un pătuț din frunze și mușchi pufoși, alături de care sta un buștean ce servea drept măsuță și, în apropierea lui, câteva lucruri confectionate din lemn. Pe măsuța improvizată, așteptând parcă să fie savurate, se aflau grămăjoare de fructe culese din pădure.

În modesta cămăruță oferită de bătrânul arbore, locuia o frumoasă copilă. Nimeni nu știa când și de unde venise, cine era și de ce se afla acolo. Fata nu părea deranjată de faptul că stătea în pădure. De altfel, se împrietenise cu toate viețuitoarele și aproape reușea să se înțeleagă cu ele. Hrana nu îi lipsea, pădurea îi oferea cele necesare traiului. De nenumărate ori, animalele o conduceau în locuri unde se găseau mure, frăguțe, zmeură sau chiar stupi cu miere de albine.

Oameni nu văzuse prin acele locuri, așa că fata nu îi știa nici de buni, nici de răi. Se plimba prin codrul întins însoțită de o căprioară, care era prietena ei nedespărțită. Se zbenguiau amândouă ore întregi, iar când oboseau, se așezau pe stratul moale de frunze, pentru odihnă.

Într-o zi, hoinărind, ca de obicei, prin pădurea întinsă, au dat peste un izvor ce își făcuse loc la marginea unui desiș. Aici se formase un lac, pe malurile căruia iarba și florile împletiseră un covor ce te invita la popas. Tare s-au mai bucurat cele două prietene, văzând atâta frumusețe oferită de natură! De atunci, mergeau adesea acolo.

Odată, când se îndreptau fericite spre minunatul lac, au observat, de la distanță, stând pe mal un flăcău. S-au oprit speriate, neștiind ce să facă. Înainte de a reuși să ia o decizie, le-a observat și el. Rămase surprins de apariția neașteptată a fetei în acele locuri. El era bărbat și umbla prin pădure după vânat, dar ce căuta o tânără, însoțită doar de o căprioară, prin zone atât de singuratice? Observând teama fetei, îi vorbi cu blândețe:

- Nu-ți fie teamă, eu sunt vânător, dar nu sunt om rău și nu vânez, decât dacă este nevoie!

Fetei, văzându-i chipul blând și ascultându-i vorba liniștitoare, îi trecu frica. S-a așezat împreună cu prietena ei, căprioara, pe iarba moale, alături de flăcău. Privind-o cu interes, fiindcă fata era frumoasă, acestuia începu să-i bată inima cu putere. În mintea lui încolțeau planuri de viitor: „Ce mult mi-ar plăcea să-mi devină soție!“ și sorbind-o din ochi, începu să o iscodească: cine și a cui era, și ce căuta singură în pădure?

Fata îi spuse povestea ei, atât cât știa. Adevărul era că nu prea știa mare lucru. Flăcăul, auzind-o, și-a exprimat gândurile cu glas tare. Copila s-a bucurat, căci și ei îi plăcuse băiatul. Era fericită să îi devină soție, îi părea rău doar că se va despărți de prietena ei, căprioara. Aceasta parcă înțelegea toată povestea dintre cei doi tineri. Bucuroși, au pornit spre casa băiatului, iar prietena i-a însoțit până la marginea pădurii, unde s-au

despărțit. Privindu-i cu ochi blânzi și înlăcrimați, căprioara părea să le spună:

„- Să fiți fericiți, mă bucur pentru voi, iar când veți mai veni la pădure, să mă căutați! Aș fi încântată să ne întâlnim din nou!”

Blânda căprioară s-a pierdut în desișul pădurii, dar revine mereu la marginea ei, scrutând zarea, în speranța că își va revedea prietena...

Prietenie și ură

Multe comori sunt pe lume, fiecare cu prețul ei, însă una neprețuită este prietenia sinceră! Despre o astfel de prietenie veți afla și din această poveste.

Se spune că, într-un cătun uitat de lume, trăiau două fete: Ana și Rita. Erau vecine, dar și prietene nedespărțite. Se consultau în toate problemele, iar activitățile zilnice le făceau întotdeauna împreună. Părinții ambelor copile erau bucuroși că fiicele lor se înțelegeau așa de bine, dar totuși, le atenționau că, uneori, ce-i prea mult, nu e sănătos. Chiar și vecinii, oameni cumsecade, mai în glumă, mai în serios, le avertizau că nu-i a bună prietenia lor.

Ei, dar fetelor nici că le păsa de spusele altora, văzându-și liniștite de treburi. Și uite-așa, trecând prin timp, le veni rândul măritişului și celor două prietene. Nu se putea spune că nu ar fi avut pețitori, ba din contră, chiar destui, că fetele erau frumoase. Dar ce te faci, că ele erau de nedespărțit? Când un flăcău îi făcea curte Ritei și o invita la plimbare, mergea și Ana, iar când era

chemată Ana, Rita era și ea prezentă. La început, băieții acceptară situația, dar în scurt timp, fiecare o dorea doar pe una dintre ele, spunând fetelor că la întâlnire nu se merge în grup. Ei, dar acestea nici nu voiau să audă, nu concepeau să fie despărțite!

Văzând flăcăii convingerile lor, încet-încet, s-au retras, căutându-și fiecare rostul lui. Rita și Ana se mirau și nu pricepeau de ce băieții le ocoleau. Părinții au încercat din nou să le explice unde au greșit, dar vezi să nu ia acestea seama la sfatul primit! Considerându-se suficient de deștepți, ca să mai aibă nevoie de sfaturi, continuau cu prietenia lor bolnăvicioasă. Dar anii fetelor se înmulțeau, iar ele au început să se simtă singure și să își dorească, fiecare, câte un soț. Problema era că toți flăcăii satului se căsătoriseră deja, căci fete erau destule, cu ei era mai greu, fiind mai puțini. Acum, fetele se gândeau la flăcăii din satele învecinate, sperând să fi rămas și pentru ele câte unul.

După un timp, a venit într-adevăr un tânăr, dar ele erau două, așa că au început problemele. Ana și l-ar fi dorit pentru ea, dar ce era de făcut, că și Rita voia același lucru? Prietenia fetelor începu să se șubrezească. Nu-și mai destăinuiau secretele, dar și mai grav era că fiecare încerca să-l întâlnească singură pe băiat, pe ascuns.

După un timp, acestuia, plăcându-i mai mult Ana, a cerut-o părinților ei de soție. Fiind cu toții de acord, tinerii s-au căsătorit. Necazul era că Rita nu suporta fericirea prietenei, nu se putea împăca cu ideea că fusese aleasă Ana, și nu ea. Marea prietenie i s-a transformat, încet-încet, în ură, astfel că i-a devenit Anei dușmancă de temut.

Părinții și chiar vecinii, observând schimbările Ritei, încercau să îi explice că nu este corect ce face. Dacă băiatului i-a plăcut mai mult Ana, ar trebui să accepte

situația și să nu distrugă o prietenie ca a lor, din contră, ar fi normal să-l accepte și pe soțul Anei ca prieten. Totuși, Rita nu a putut depăși situația, iar ura a învins! De aceea se spune, de multe ori: „De la prietenie la ură nu e decât un pas!”. Totuși, nu uitați că prietenia este într-adevăr o comoară, dacă e bine aleasă și bine înțeleasă!

Ursulețul răsfățat

În desișul muntelui ce își arăta piscurile semețe în zare trăia liniștită o familie de urși, formată din mama ursoaică, tatăl și ursulețul lor drăgălaș. Părinții cutreierau muntele toată ziua, căutând bunătăți pentru odrasla lor. Culegeau zmeură, frăguțe parfumate, mure zemoase, afine acrișoare și multe alte bunătăți, oferite cu generozitate de acesta. Tare își mai răsfățau puișorul, căci se topeau de dragul lui!

Și uite-așa, alintat și hrănit cu atâta grijă și dragoste, ursulețul creștea, văzând cu ochii. În scurt timp, a devenit urs în toată firea. Acum ar fi putut să-și câștige singur hrana sau chiar să își ajute părinții la căutarea ei, însă, nepăsător, nu catadixea să se obosească. Părinții își priveau cu drag odorul, care era într-adevăr frumos și voinic, dar îi cam îngrijora indiferența lui. Au început să îi dea mai puțină hrană, crezând că, astfel, va porni să și-o procure singur. Ei, dar ți-ai găsit! Ursache cel tânăr nici nu s-a mișcat din bârlogul confortabil, ba chiar începu, supărat, să comenteze:

- Cum este posibil ca voi, părinții mei, să nu îmi dați destulă hrană? Nu vedeți că am crescut și mănânc mai mult?

- Da, am văzut, tocmai de aceea, răspunseră ei, pentru că ești ditamai ursul, poți să îți procuri singur mâncarea, ba mai mult, ar trebui să ne aduci și nouă câte ceva de-ale gurii! Am îmbătrânit, ne mișcăm mai greu, așa că ne-ar prinde bine un pic de ajutor!

Lui Martinică cel voinic nu i-au căzut prea bine muștrările, astfel că ripostă îmbufnat:

- Păi eu credeam că părinții trebuie să le ofere copiilor tot ce își doresc, și nu invers!

Tatăl, privindu-și dezaprobat fiul, îi răspunse:

- Dragul meu, este foarte adevărat, ei sunt comoara cea mai de preț pentru orice părinte! Niciun sacrificiu nu este de prisos, pentru a-ți crește puiul sănătos și puternic! Dar acum ești destul de mare să știi că, în timp ce puterile odraslelor cresc, cele ale părinților scad, iar copiii trebuie să ia în considerare acest lucru, să îi ajute pe părinți, nu să le fie povară!

Ursulețul lor voinic rămase meditănd la cele auzite. Nu se gândise niciodată că părinții ar putea fi obosiți. Obişnuit să primească totul pe tavă, nu a realizat că, devenind ditamai ursul, trebuia să privească altfel lucrurile. Cuvintele tatălui l-au trezit la realitate. Nu era un ursuleț rău și nici leneș, dar prea mult răsfăț l-a împiedicat să înțeleagă realitatea vieții. Rușinat de dojenile primite, le-a cerut iertare părinților și i-a îmbrățișat cu dragoste, promițându-le că va avea grijă de ei.

Cât de fericiți au fost ursul și ursoaica, văzând atitudinea fiului, nici nu se poate spune! Îl credeau un leneș și un profitor, dar nu era așa, nici pe departe! De atunci, cei trei urși colindă fericiți muntele, în căutarea

hranei. Și astăzi se iubesc și se ajută reciproc. Ursache cel tânăr face tot posibilul să își arate recunoștința față de părinții care îl răsfățaseră atât de mult. Acum voia să le întoarcă grija, să îi alinte și să le dea ajutorul necesar la bătrânețe.

Nu este greșit să li se ofere cele necesare și multă dragoste copiilor, dar e important să li se explice că, fără muncă, nu poți avea hrană! Grija și ajutorul dat părinților arată o bună educație și, totodată, este o îndatorire morală!

Zgârcitul și leneșa

Să fii sărac este foarte rău, dar să fii bogat și avar este și mai rău! Cândva trăia un astfel de om. Era atât de bogat, că nici nu mai știa șirul avuțiilor sale, dar cu toate acestea, zgârcenia îl subjugă. Nu ar fi ajutat vreun om sărman, nici în ruptul capului! Că nu dădea nimănui nimic, era într-adevăr grav, dar și mai grav era că se zgârcea și făcea economii chiar cu el însuși! Mânca doar o dată sau, în cel mai bun caz, de două ori pe zi, dar și atunci, destul de puțin. Ca îmbrăcăminte, purta același veșmânt, nici nu mai știa de când. Cu toată avuția lui, trăia extrem de sărăcăcios.

Sigur că ar fi dorit să se însoare și el, ca tot omul, inima îi dădea ghes, însă zgârcenia îl hărțuia nemiloasă! Precis dumneaei și-ar fi dorit bani de buzunar, mâncare și haine alese, de aceea stătea bietul om de zile întregi pe gânduri, neștiind ce hotărâre să ia.

Deodată își aminti că, în urmă cu ceva timp, când trecuse printr-un sat învecinat, văzuse, într-o curte sărăcăcioasă, o fată. Dar ce fată! Era, sărmana, slabă ca o scârtoagă. Bogatului i se lumină mintea: „Aceasta mi-ar fi numai bună de nevastă! Dacă este săracă, nu o să aibă pretenții la haine scumpe sau podoabe, iar de mâncat, la cât e de uscată, cu două-trei firimituri, se va sătura!“

Chiar de a doua zi, zgârcitul se hotărî să-și ducă gândul la îndeplinire. Porni spre satul cu pricina. Fata era în ogradă, împreună cu mama ei. Grăbit, omul le spuse pe șleau cu ce gânduri venise. Când auziră femeile despre ce era vorba, știindu-l cât era de bogat, să te ții bucurie! Își făceau deja planuri de viitor, nu le venea să creadă ce noroc a dat peste ele. Nu bănuiau, sărmanele, cât de zgârcit era pețitorul, dar nici el nu știa cât de rele și de leneșe sunt cele două femei. În căsuța sărăcăcioasă trăiau doar ele, tatăl fetei se prăpădise din cauza amarului îndurat de la nevastă. În ce îl privea pe zgârcit, își vedea deja soțioara muncind pentru el. În plus, urma să-i țină și lui cineva de urât, iar aceasta cu cheltuieli minime.

Cu asemenea gânduri meschine, își duse podoaba acasă. Ce bucurie era pe capul dumneaei, nici nu se poate spune! Visa cu ochii deschiși la ce viață de huzur va duce. Acum, fiecare cu gândurile lui, însă ale nici unuia nu erau cinstite! Ajungând târziu la casa soțului, se culcară, fără să mai ia cina. Trecu ea, noaptea, cum trecu, iar zorii se grăbiră să-și deschidă porțile. Soarele se arătă în toată măreția, răsfirându-și razele calde și luminoase. Ei, dar ce credeți? Nevasta leneșă nu se îndura să părăsească patul. Bărbatul se așteptase ca ea să-și fi început de mult treaba prin gospodărie, că era destulă. Dar ți-ai găsit! Dumneaei se credea de-acum

mare cucoană și își imagina că micul dejun îi va fi adus de către servitori la pat.

Așteptă ea ce așteptă, însă foamea îi dădea ghes și, văzând că nu apare nimeni cu niscai bunătăți, se ridică din pat furioasă și dă-i cu ocară pe soț:

- Păi bine, măi omule, tu m-ai adus aici ca să fac foame? Unde-ți sunt slugile, cine îmi servește masa?

Bărbatul rămase încremenit, auzindu-i gura și pretențiile de mare doamnă. El, care căutase nevastă supusă și mână de lucru gratuită, iată peste ce dăduse! Revenindu-și din șoc, negru de mânie, se repezi ca un vultur spre ea:

- Ce spui tu, femeie? Păi ai impresia că te-am adus în casa mea, ca să te pun în vitrină? Dacă ar fi fost așa, nu mă opream tocmai la tine, îmi căutam ceva mai de soi, așa că fă bine și treci la treabă, până nu te scarmăn binișor! Să știi că mâncarea nu se primește degeaba!

Biata nevastă, cât era ea de guralivă, rămase fără cuvinte. Vezi bine că nu se așteptase la așa soartă! I se spulberaseră toate visele de mare doamnă. Căsnicia celor doi însurăței deveni un calvar de la început, nici unul nu obținuse ce și-a dorit, calculele fiecăruia li s-au întors împotriva. Se mai întâmplă uneori când, căutând să exploatezi, ajungi tu cel exploatat! Ar fi bine ca deciziile importante din viață să nu fie luate în pripă și să nu se bazeze doar pe avantaje proprii!

Iepurele și țapul

Prietenia se bazează pe sinceritate, însă mai există cazuri când această calitate lipsește. În povestea de față, veți întâlni exact o asemenea situație. Lângă o pădure trăiau, demult, un iepuraș și un țap. Întâlnindu-se mereu în timp ce își căutau hrana pe tarla, după un timp, se împrieteniră. Colindau împreună diferite locuri, ca să găsească de mâncare, apoi își povesteau vrute și nevrute, simțindu-se fericiți. Doar știți și voi că prietenul te susține în toate situațiile!

După un timp, iepurașului, fiind ceva mai isteț, îi trecu prin minte o idee năstrușnică și, grăbit, i-o împărtăși prietenului:

- Ce-ai zice dacă ne-am căuta un loc mai retras la marginea pădurii și ne-am face o grădină de zarzavaturi? Astfel, am avea hrana asigurată pentru o perioadă mai îndelungată!

Țapul, foarte încântat de idee, a pornit împreună cu iepurașul în căutarea locului potrivit. Găsindu-l, l-au săpat și l-au semănat împreună. Îngrijite bine, semințele au răsărit repede. Cei doi prieteni, bucuroși de rezultat, își făceau deja planuri cum vor împărți recolta. Și-au aranjat un culcuș lângă grădină, păzind-o pe rând, zilnic. Vezi bine că se temeau să nu dea iama prin ea alte animale, care ar fi trecut întâmplător pe acolo!

Zilele treceau, legumele creșteau, iar ei așteptau nerăbdători recoltatul. Ei, dar lăcomia strică prietenia! În mintea iepurașului își făcură loc fel și fel de idei necinstite. De ce trebuie să împartă recolta în mod egal cu țapul? Ar putea să ascundă o parte, astfel ar avea, un timp mai îndelungat, hrana asigurată! Acest gând, în timp

ce legumele creșteau, îl măcina tot mai mult. Cum ar putea să-și păcălească prietenul, fără ca acesta să își dea seama?

Iată că, într-o zi, pe când stăteau la taclale, iepurașul veni cu ideea că ar trebui supravegheată grădina și noaptea, fiindcă cine știe ce se poate întâmpla și Doamne ferește să rămână fără bunătate de produse! Țapului nu îi prea surâdea ideea de a sta treaz, el dorea să doarmă. Iepurașul atât așteptă, vezi că el îi cunoștea tabieturile!

- Dragul meu prieten, nu îți face probleme, am să păzesc eu grădina noaptea! Sunt sprinten și oricum nu am nevoie de mult somn!

Iepurică își făcuse deja planul în ce mod o va face. Țapul, fericit că va putea dormi fără grijă, îi mulțumi prietenului, nebănuind ce pune la cale. După ce noaptea își lăasă perdelele cenușii peste natură, urecheatul porni vesel spre partea opusă a grădinii, chipurile să o păzească. Ajungând acolo, se puse pe ronțait, și dă-i, și dă-i, până ce își făcu burtica rotundă ca un balon. Netezi pământul în locul unde devorase morcovii, apoi se tolăni, satisfăcut ca un pașă.

Când se iviră zorii, porni agale spre culcușul prietenului. Acesta, trezindu-se din somn, îl întrebă recunoscător cum a trecut noaptea și dacă au fost ceva probleme. Făcând pe obositul și întinzându-se, iepurașul răspunse că totul a fost bine, doar că va trebui să doarmă puțin în timpul zilei, ca să-și revină. Țapul, după ce își netezi blănița, dori să mănânce un morcov mititel, ce era căzut la marginea grădinii, însă iepurașul sări ca ars:

- Cum poți să faci așa ceva, știi doar că nu este timpul recoltatului?

Bietul țap se retrase rușinat, cerându-și iertare pentru gestul nesăbuit. Plecă apoi să își procure ceva

hrană, căci foamea îi dădea ghes. Ziua trecu pe nesimțite. Iepurică se pregăti pentru paza de noapte. Privindu-l, țapul avea muștrări de conștiință, așa că se oferă să fie el paznic de data aceasta. Urecheatul se opuse hotărât:

- Nu e nevoie, dragul meu, ți-am spus doar că voi sta eu de pază toate nopțile!

- Bine, atunci am să mă culc! Mi-am găsit cu greu mâncarea și sunt foarte obosit! Tu să ai grijă de tine și de recoltă! zise țapul, somnoros.

Iepurică plecă grăbit. Ajungând la locul cu pricina, se puse iarăși pe ronțăială, până se umflă cât un dovleac, apoi se cuibări între morcovi și, mulțumit, începu să sforăie. Dimineața porni fluierând spre adăpostul unde era țapul. Acesta, privindu-l admirativ, se minuna de câtă energie avea prietenul său, după atâtea nopți nedormite. Urecheatul, dându-și seama de gafa comisă și temându-se să nu-i fie descoperită ticăloșia, începu să se laude că neamul lor este energic și nu are nevoie de mult somn.

Tare bine mai trăia iepurașul! Nu avea nicio grijă, mânca și dormea pe rupte, pe când bietul țap alerga, cât era ziulica de lungă, să își procure hrana. Timpul a zburat pe nesimțite și sosi perioada recoltatului. Acu` e acu`, pe unde va scoate necinstitul prieten cămașa? Îl apucase bățâiala, că el mâncase deja jumătate din recoltă. Țapul aștepta, liniștit și fericit, bunătatea de produse, doar știți că el nu fusese lăsat nici măcar un morcovel să mănânce! Se gândea cu câtă poftă își va savura partea cuvenită, nebănuind nici măcar o clipă mârșăvia prietenului său.

Au început culesul, însă pe când au ajuns la mijlocul holdei, ce să vezi? Niciun fir de legumă! Țapul a rămas blocat, neputând scoate nici măcar un sunet! Din cauza șocului, i-a crescut și bărbița, căci până atunci, el

nu avusese barbă. Când și-a revenit, plin de obidă, i se adresă urecheatului:

- Acum pricep eu manevrele tale, amabilitatea ta de a fi paznic de noapte! și plin de furie, se năpusti asupra lui. Asta îți era prietenia? Eu am fost corect și am avut deplină încredere în tine, iar tu ai fost un ticălos! Și fără să mai țină seama de nimic, începu să îl scarmene binișor.

Iepurașul, îngrozit, a luat-o la sănătoasa, gonind ca un bezmetic cât îl țineau picioarele. Se împiedică, rostogolindu-se ca o minge. În graba lui, își lovi lăbuțele, își rupse gheruțele și își strivi boticul de un copac. Din cauza spaimei, nu mai simți însă nicio durere. Nu se știe cât timp a fugit și s-a rostogolit așa, destul că, la un moment dat, s-a trezit la poalele unui deal, rănit și frânt de oboseală. După ce s-a mai liniștit, și-a oblojit rănila cum a putut și, târâș-grăpiș, fiindcă îl înghiontea foamea, a pornit să își caute ceva de ronțăit.

Când începu să mănânce, simți, bietul, că îl doare rău boticul. Nu înțelegea ce i se întâmplase. Mergând așa abătut, dădu peste un râuleț. Se opri să își potolească setea și observă, în apa limpede, că avea buza crăpată. Și-a dat seama pe loc de unde i se trage durerea. Când s-a lovit de copac, în fuga lui nebună, și-a crăpat buza. De atunci a rămas iepurașul așa și, tot de atunci, casă bună nu mai face cu țapul!

Lăcomia-i boală grea, feriți-vă, copii, de ea!
Tratamentu-i complicat și e greu de aplicat!

Forfota din poieniță

Îmbrăcată în văluri fine, vara și-a instalat cortul pe domeniul bunicului Pământ. În compania ei, soarele sclipea ca un glob de foc și se desfăta pe cerul de mătase purpurie. În măreția-i necuprinsă, zâmbind larg, își răsfira razele aurii și pline de căldură.

Bucurându-se de sosirea zânei și de generozitatea binefăcătorului astru, în poienița minunată dintre cele două coline, gângăniile pământului își făceau remarcată prezența printr-o continuă forfotă. Gâzele alergau, care încotro, căutându-și rostul. Bondarii gălăgioși se agitau țanțoși printre flori, mândrindu-se cu veșmintele gălbui și pufoase. Tare le mai plăcea să fie laudați, însă, spre amărăciunea lor, acestea se unduiau nepăsătoare.

Fluturii, împodobiți cu maramे multicolore, dansau veseli în horă, arătându-și grația și frumusețea. Doamna Călugăriță, instalată comod pe o buturugă, nebăgând în seamă agitația interminabilă din jur, își spunea evlavioasă rugăciunea. În apropierea buturugii, pe cupola unui mac înfocat, se fâțâia domnișoara Buburuză. Gătită cu vestuța-i roșie pictată cu bulinuțe negre, încerca să îi atragă atenția domnișorului Cosaș, care se legăna pe un fir de iarbă, nepăsător.

Dintre ierburile încâlcite, cu vioara sub braț, țopăind fără nicio grijă, își făcu apariția elegantul Greiere. Observând ocheadele buburuzei și insensibilitatea cosașului, surâse șmecherește și își pregăti scripca, apoi începu să cânte, plin de foc, o minunată simfonie. Cosașul, trezit ca dintr-un vis și sensibilizat de acordurile muzicii, privi cu interes spre focoasa buburuză. Aceasta, încântată că în sfârșit i se dădea atenție, îi făcea semne

discrete cavalerului. Cățarat pe craca unui arbust, domnul Cărăbuș își netezea tacticos mustățile, privind scena și amuzându-se copios.

Romantica poveste a fost întreruptă brusc de zgomotul unui roi de țânțari. Auzind simfonia greierașului, aceștia se opriră din zborul lor haotic și, crezându-se interesați, se adresară muzicantului:

- Cânti destul de bine, frate, dar totuși, nu ești la nivelul nostru!

Greierașul, știindu-i cât sunt de răutăcioși, leneși și lăudăroși, și-a continuat recitalul, ignorându-i. Țânțarii, înfuriați de nepăsarea amicului, și-au văzut de drum, pretinzând că bâzâielile lor sâcâitoare erau note muzicale. Zburară la întâmplare și, după un timp, simțindu-se oboseți, au năvălit ca bezmeticii spre un ciulin aflat lângă un mușuroi, în jurul căruia roiau o mulțime de furnici. Mirându-se de agitația lor, un țânțar mai ocoș începu a le iscodi:

- Ce este cu voi, suratelor, ce furtună se apropie, de sunteți într-o așa vânzoleală?

O furnicuță bătaioasă, deranjată de curiosul nepoftit, îi răspunse sec:

- Se vede treaba că trăiți pe spinarea altora, altfel ați ști că noi ne zbatem din greu pentru agonisirea hranei! Ar fi bine ca, în loc să vă preocupe activitățile altora, să munciți și voi! Apoi, ignorându-le prezența, își continuă treaba.

Simțindu-se ofensați, țânțarii își luară tălpășița, fără să scoată vreun bâzâit. În zborul lor nervos, se întâlniră cu trântorul, un văr la fel de leneș și necinstit, precum era tot neamul lor.

- Salutare, frate! strigară toți în cor. Încotro așa grăbit?

- Să trăiți, fărtaților! Mă grăbesc spre reședința albinelor, să mă ospătez nițel. Știu că la ora aceasta sunt plecate după provizii!

- Du-te, du-te, să ai poftă, dar ferește-te de harnicele furnici, altfel te vor muștrului și pe tine că ești leneș și trăiești doar din furat! Noi am avut parte, din plin, de ocara lor nemiloasă!

- Mulțumesc de avertizare, am să țin seama de sfat! bâzâi strident vărul, văzându-și de drum.

În timp ce trântorul plănuia cum să le fure avutul, poienița răsuna de zumzetul plăcut al harnicelor albine. Grațioase și neobosite, cercetau fiecare floare, își umpleau panerașele cu polen și gușițele cu nectar, apoi, mulțumind gazdelor pentru daruri, zburau bucuroase spre stup. Acolo, cu trudă și iscusință, preparau mierea și celelalte produse ale stupului.

Minunata poieniță era gazdă bună pentru toate găngăniile. Poposirea verii era benefică tuturor, natura zâmbea fericită, iar forfota găzelor îi dădea viață. Când vara își termina stagiul, făcând loc doamnei Toamnă, acestea se retrăgeau resemnate în odăile pământului. Își aranjau minuțios culcușul și dormeau, până se reîntorcea zâna fierbinte, care le chema bucuroasă în minunata poieniță. Apoi reîncepea cunoscuta lor forfotă și vânzoleală...

Vecinii

Cândva, într-un sat uitat de lume, printre oameni cinstiți și harnici, trăiau și doi vecini. Dar ce vecini! Se înțelegeau ca tusea cu junghiul. De ce credeți că era așa? Păi unul dintre ei, putred de bogat, era răutăcios și cu sufletul negru ca tăciunele. A avea omul tarlale necuprinse, animale și păsări de nu le mai știa numărul, iar casa îi era un adevărat palat. Cu toate acestea, viermele zgârceniei îl măcina. Niciodată nu îi plătea suficient pe cei ce trudeau pentru el, iar față de nevoiași nu avea nicio milă.

Celălalt vecin, om cinstit, dar sărac lipit, de multe ori nu avea nici după ce bea apă. Era harnic, muncea, sărmanul, din zori de zi până în noapte, dar cu toate acestea, nu se legau două parale una de alta în punga lui. Dar cum să poată aduna ceva brumă de avere, când se spetea doar pentru hapsânul de vecin? Acesta îl slugărea pentru o traistă de mălai, două-trei ouă și uneori o bucată de slănină, agoniseală ce îi ajungea sărmanului doar așa, ca să își amăgească foamea, căci, de cele mai multe ori, se culca cu burta goală.

Greu își mai ducea zilele bietul om! Îl rugase el de nenumărate ori pe scârțar să-și facă pomană, să îi dea o palmă de pământ, ca să-și pună ceva legume, că avea destule holde întinse nelucrate, dar ți-ai găsit! Zgârcitul, tot zgârcit! Decât să ajute un nevoiaș, mai bine se prăpădea bunătatea de pământ în van! Săracul mereu își strofoca mintea cum ar putea să scape, cât de cât, de blestemata de sărăcie. Îi venea să își ia lumea în cap, dar încotro să o apuce? Cel puțin, în sat avea un acoperiș deasupra capului!

Și uite-așa, treceau prin timp, și săracul, și bogatul! E drept că bogatul huzurea, nu își mai încăpea în piele de îngâmfat și oriunde găsea ocazia, se lăuda cu bogățiile lui nemăsurate! Cu toate acestea, prieteni nu avea, iar rudele îl ocoleau. Acum, judecați și voi, cine și-ar fi dorit așa specimen prin preajmă? Că era avut și hapsân, mai tolerau oamenii, dar ce condamnau ei, era faptul că aproape toată averea o dobândise exploatându-și semenii. Doar bietul vecin sărac, neavând încotro, mai mergea să-l slugărească, dar în gândul său, se chinuia să găsească o metodă de supraviețuire, ca să nu mai fie nevoit să stea la mila bogatului.

Vecinul zgârcit și avut trăia fără griji, însă uneori se mai întâmplă ca jocurile sorții să se schimbe, iar răul semănat să se întoarcă împotriva semănătorului. Din păcate, pentru omul fără suflet, chiar așa s-a întâmplat! Într-o bună zi, plecând hapsânul într-un sat din apropiere, la târg, nu se știe cum, gospodăria lui a luat foc. Văzând vecinii vâlvătaia, deși îl urau, au sărit, care cum a putut, și au chemat ajutoare, ca să stingă focul, dar acesta părea să se întetească și mai tare. După o luptă intensă cu flăcările, dezastrul a fost oprit, dar din gospodărie s-a ales scrumul. Toți au rămas șocați și comentau:

- Probabil că l-au ajuns blestemele oamenilor oropsiți de el!

Când s-a întors stăpânul de la târg, mulțumit că toate îi merseseră strună, a rămas mut în fața priveliștii dezastruoase. A crezut că are halucinații sau că doarme și îl năpădesc coșmarurile. Nu își putea reveni, nu realiza ce se întâmplase și, îngrozit, s-a prăbușit la pământ fără suflare. Dezmeticindu-se, l-a cuprins disperarea. Ajunsese mai rău decât vecinul sărac, adică nu mai avea acoperiș deasupra capului, ca să îl ferească de intemperii. Se lăsase întunericul, vremea se răcise, la

cine să ceară zgârcitul ajutor? Știind cum se purtase cu toată lumea, nici nu îndrăznea să spere la așa ceva. Stătea tremurând de frig în fața mormanului de moloz.

Vecinul sărac, deși fusese exploatat la maxim de către hapsân, îl privea cu milă din spatele gardului. După un timp, se apropie de el și, plin de compasiune, îi vorbi:

- Știu că nu ești obișnuit cu sărăcia, dar fiind o noapte răcoroasă, te invit în căsuța mea modestă! Măcar așa vei avea un acoperiș deasupra capului, până îți vei rezolva cumva situația!

Bogatul, cunoscându-și sufletul negru ca păcura, îl privi mirat pe sărac. Îi simți bunătatea, pe care el n-o avusese și a cărei valoare nu o cunoscuse. Pentru prima dată în viață i s-au umplut ochii de lacrimi și a simțit că un fior îi străpunge inima. Abia atunci a realizat că bunătatea sufletească valorează mai mult decât orice bogăție. Întâmplarea nefericită, deși l-a lăsat fără casă, i-a fost de mare folos, ajutându-l să înțeleagă cât de prețioasă este omenia.

De atunci, cei doi vecini s-au ajutat în toate problemele, trăind în bună înțelegere. Mai mult decât atât, bogatul i-a oferit vecinului sărac bucata de pământ atât de râvnită, iar acesta l-a învățat multe lucruri despre bunătate.

Nu-i disprețuiți pe cei nevoiași, dragi copii, s-ar putea să descoperiți că dețin calități sufletești mai prețioase decât bunurile materiale!

Câinele și Moș Martin

Din generație în generație, bunicii adună basme pentru nepoții lor. Spre exemplu, printre alte povești minunate, bunicuțul mi-a spus-o pe cea a câinelui. Acesta a fost cândva un animal sălbatic. Trăia în pădure, își obținea hrana prin vânat și se odihnea sub cerul liber. Străbătea pădurea în lung și-n lat, cât era ziulica de mare, însoțit doar de gândurile lui câinești. Se mai întâmpla, totuși, ca uneori să-l întâlnească pe Moș Martin, fiindcă și dumnealui era un singuratic. Își dădeau binețe, schimbau două-trei impresii despre te miri ce, apoi își vedea fiecare de-ale lui. Și uite-așa, treceau prin timp, cu viața lor monotonă!

Într-o dimineață, câinele, destul de abătut, porni în preumblările sale. Mergând fără nicio țință, se întâlni cu amicul său, ursul. Acesta, observând că prietenul său nu era în apele lui, începu să-l iscodească: cine l-a supărat, ce probleme are, ce îl nemulțumește etc. Câinele nu prea avea chef să își spună păsurile, însă, la insistențele lui Martinică, începu, încet-încet, să își descarce sufletul:

- Păi ce să îți spun eu dumitale? Sunt sătul de atâta singurătate și de viața mizeră pe care o duc! Permanent mă ninge, mă plouă și mă bate vântul, de parcă aș fi un copac!

Ascultându-l, ursul constată că și el era, de fapt, în aceeași situație. Meditând la starea lor, ursului îi veni în gând ideea salvatoare:

- Măi prietene, sper că pot să îți spun așa! Ce-ai zice dacă ne-am construi amândoi o căsuță și am locui împreună?

Câinelui îi plăcu năstrușnica idee. Ar scăpa de singurătate, dar cel mai important, ar avea un acoperiș deasupra capului. Hotărârea fiind luată, se puseră serios pe treabă. În scurt timp, adăpostul a fost terminat, așa că, fericiți, se mutară în el. Prietenia lor nu era deloc afectată din pricina diferenței de mărime. Știți și voi cât de mare este ursul, comparativ cu câinele! Se înțelegeau bine, iar ziua pleca, fiecare pe drumul lui, după hrană. Seara, dacă nu erau prea obosiți după ce se întorceau, mai stăteau la taclale înainte de culcare.

Ursul dormea nemișcat, visând la stupi cu miere sau la tufe întinse de zmeură și mure. Problema era câinele: cu agerimea lui, în liniștea nopții, tresărea la orice zgomot, își ciulea urechile la cea mai mică mișcare a frunzelor și începea să latre. Intențiile îi erau bune, fiind atent să nu apară vreun dușman, dar acest lucru îl supăra rău pe Moș Martin. Pe când avea el somnul mai dulce și visele mai frumoase, era trezit de lătrăturile câinelui. Și-a rugat de nenumărate ori prietenul să-și schimbe obiceiul și să nu mai latre noaptea, dar ți-ai găsit! Năravul din fire nu are lecuire!

A suportat Ursache cât a suportat comportamentul dumnealui, până într-o noapte, când, enervat la culme, își dădu prietenul afară din bârlog fără nicio remușcare, deși amândoi îl construiseră. Tare s-a mai necăjit bietul câine! Îi părea rău după confortul din adăpost, dar ce era să facă, nu își putea măsura puterile cu namila de urs!

Neavând încotro, o porni în toiul nopții prin desișul pădurii. Mergea buimac, gândindu-se la răutatea amicului său, când, fără să își dea seama, ajunsese la marginea codrului. Scrutând împrejurimile, nu la mare distanță, observă o căsuță. Se grăbi într-acolo. Amărât și frânt de oboseală, se așeză lângă un perete să se odihnească, dar adormi imediat.

În zorii zilei, când stăpânul proprietății ieși afară, dădu cu ochii de câine. Fiind vânător, prima lui reacție a fost să își ia pușca, pentru a se apăra de animalul aciuat lângă casa lui. Câinele, dându-și seama de primejdia ce îl paște, rămase nemișcat. Doar ochii îl priveau, rugători, pe omul cu pușca. Păreau a-i spune: „Te rog, nu îmi face rău, nu mă alunga și tu, așa cum a făcut prietenul meu, ursul!”

Vânătorul rămase mirat de comportamentul supus al unui animal sălbatic. Se apropie încetîșor de el și începu să îi vorbească cu blîndețe:

- Fii fără teamă, nu îți voi face niciun rău! Se vede că ești foarte speriat și flămînd! Am să îți aduc ceva de mîncare, apoi, dacă vrei, poți să rămâi să locuiești cu mine!

Câinele, simțind bunătatea omului, a început să latre fericit. Parcă îi spunea:

- Am să-ți fiu toată viața cel mai sincer prieten! Tu mi-ai oferit adăpost și hrană, chiar înainte de a-mi cunoaște obiceiurile!

De atunci, vânătorul și câinele sunt nedespărțiți. Tot de atunci, câinii nu mai trăiesc în sălbăcie, ci sunt ocrotiți de oameni, fiind cei mai fideli prieteni ai acestora. Pentru devotamentul lor, merită să îi iubiți și să îi hrăniți! Ei nu cer mult, dar oferă totul!

Supărarea ursului

Ursul umbla prin pădure, negru de supărare. Nu putea pricepe cum de era mereu păcălit de cumătra vulpe. Fiind atât de mare în comparație cu ea, cum de avea dânsa mai multă minte decât el? Această întrebare îi dădea mari bătaii de cap. Într-una din zilele însorite, stând rezemat de trunchiul unui arbore bătrân, măcinat de gândurile-i chinuitoare, de pe craca acestuia auzi un ciripit vesel:

- Bună, Martinică! Dar ce ai pățit, de ești așa posomorât?

Ursul, trezit ca dintr-un vis, își ridică privirea, să vadă cine îl deranjase.

- Oh, doamnă Ciocârlie, matale ești?

- Da, eu! Te-am văzut așa abătut și am crezut că ești bolnav! răspunse ea.

- Nu, Doamne ferește, dar am și eu problemele mele! Acum, că m-ai întrebat și știindu-te o învățată, îți voi spune păsul meu! Apoi îi destăinui motivul supărării.

Ciocârlia rămase pe gânduri. Era ea umblată prin lume, dar totuși, nu avea răspuns la toate întrebările, așa că îi zise ursului:

- Într-adevăr, nu pot spune că sunt o neștiutoare, dar problema ta mă depășește! Te sfătuiesc să te adresezi doamnei Bufnițe, este cea mai înțeleaptă dintre toți!

Martinică, mulțumindu-i ciocârliei pentru amabilitate, porni agale spre locuința învățatei. O găsi stând pe o cracă a copacului în care locuia, pregătită să plece la vânătoare. O salută politicos, rugând-o apoi să îi asculte

păsul și, dacă nu-i era cu supărare, să îl școlarizeze pe bietul urs, dăruindu-i din înțelepciunea dumneaei.

Bufnița, după ce i-a înțeles doleanțele, amânându-și plecarea, l-a invitat chiar atunci să îi predea câteva lecții de viață. Ursul asculta, încercând să bage la cap învățăturile, dar părea de piatră, parcă nimic nu intra în el. Au urmat mai multe zile de studiu, însă rezultatul rămânea același. Înțeleapta ar fi dorit să îi ofere, cât de cât, ceva cunoștințe, dar ursul era cu gândul te miri pe unde, așa că, observându-i dezinteresul, îi spuse:

- Măi Martinică, eu am vrut să te ajut, dar degeaba ai tu capul mare, dacă nu îl folosești! Rămâi în prostia ta, căci nu are rost să îmi pierd timpul cu tine! Învățătura este comoara vieții, însă trebuie să muncești, pentru a putea avea parte de ea!

După aceste spuse, bufnița își luă zborul, văzându-și de treburile ei. Nici astăzi, ursul nu este prea școlit. A rămas cu căpățâna mare, dar tot goală în ce privește inteligența. Neafând răspunsul la întrebarea chinuitoare de ce cumătra vulpe este mai șireată decât el, umblă și acum, singuratic și supărat, prin pădure...

Ariciul, ciocănitoarea și vulpea

Ariciul este un animal micuț, simpatic și sensibil. Seamănă cu o minge atunci când se ascunde sub haina lui de țepi, care îi este scut. Dușmani are destui, printre care și vulpea, însă de cele mai multe ori scapă de ei, ascunzându-se sub veșmântul protector. Trăiește singuratic, având o viață destul de plictisitoare.

Într-o zi, dorind să își schimbe culcușul cu unul mai confortabil și să aibă mai multă liniște, plecă în căutarea locului potrivit. După un timp, se opri la rădăcina unui arbore bătrân. Cercetând împrejurimile, se declară satisfăcut. Corespundea întru totul pretențiilor dumnealui. După ce își dichisi bine căsuța, plecă după hrană. Umplându-și burticuța, se reîntoarse la micuțul sălaș, să se odihnească. Era mulțumit de viața modestă, dar liniștită, pe care o ducea.

Asta până într-o zi, când în copacul cel falnic își făcuse cuib o ciocănitoare. Nu ar fi fost nicio problemă, dacă aceasta s-ar fi comportat civilizată, adică să respecte orele de odihnă ale vecinului arici. Dar nu, dumneaei, cât era ziuca de mare, bătea toba în scoarța copacului, de îți venea să-ți iei câmpii. E drept că acela era modul ei de a-și căuta viermișori și găze, asta putea înțelege ariciul, dar ea nu se limita la atât! Zilnic umbla cu bârfa, răspândind toate poveștile și noutățile, prin ciocănelile ei, locuitorilor pădurii.

Bietul arici, nu mai avea nicio clipă de liniște. Cât era el de calm, totuși această situație îl adusese la disperare. A încercat să îi explice ciocănitoarei că este foarte important și de bun simț să-ți respecti vecinii, dar ți-ai găsit! Cicănitoarea nici nu s-a sinchisit de spusele lui. Necăjit, ariciul medita cum ar putea să-i scoată din cap aroganța bârfitoarei și s-o învețe ce este respectul. Fiindcă nu-i venea nicio idee, umbla abătut prin pădure, sperând că i se va lumina mintea. Deodată, dintr-un tufiș îi apărură în cale cumătra vulpe, veselă, nevoie mare. Ariciul, speriat, voi repede să își pună haina țepoasă. Vulpea, observându-i intenția, îi vorbi, plină de amabilitate:

- Nu îți fie teamă, domnule arici! De data aceasta, nu îți fac niciun rău, căci vin de la un ospăț și sunt ghiftuită! Spune-mi, mai bine, de ce ești așa de amărât!

Văzând-o prietenoasă și totodată simțind nevoia să își spună păsul, țeposul îi istorisi motivul supărării. Roșcata, deși nu făcea acte de caritate, fiind bine dispusă, se hotărî să îl ajute.

- Am să îți rezolv eu problema, fii fără grijă! Îl liniști ea.

Ariciul s-a mai înviorat nițel, cunoscându-i șiretenia. Spera să o învețe pe înfumurata ciocănitoare ce înseamnă respectul și bunele maniere. Vulpea porni, hotărâtă, să o întâlnească pe gălăgioasa pasăre. Apropiindu-se de locul cu pricina, până și pe ea o deranjau bătăile neîntrerupte în scoarța copacului, dar, prefăcându-se surprinsă de prezența ciocănitoarei, o salută politicoasă. Aceasta îi răspunse rece, văzându-și de căutatul găzelor. Roșcata însă continuă discuția:

- Oh, draga mea, văd că mult mai muncești, pentru a-ți agonisi hrana!

Îmbufnată că a fost deranjată, pasărea replică scurt:

- Ei, ce poți să faci, fiecare cu soarta lui!

- E drept și asta, draga mea, spuse vulpea mieroasă, dar totuși, dacă ai ști unde să cauți, ai avea hrană din belșug!

- Eu nu cred că există un asemenea loc! răspunse ciocănitoarea, sceptică.

- Ba sigur că există! Dacă vrei, am să ți-l arăt, este chiar foarte aproape! zise vulpea, sigură pe ea.

Nesăbuita pasăre, cuprinsă de poftă și fără să se gândească că ar putea-o paște vreo primejdie, o rugă pe cumătră să îi arate locul cu pricina, pentru a putea mânca și ea, măcar o dată, boierește. Vulpea porni înainte, chicotind. La foarte mică distanță, în dreptul unui tufiș, se

opri, invitând-o pe naiva înaripată să poftască la îmbelșugata masă. Aceasta, stăpânită de lăcomie, se lăsă ușor lângă hoțomană. Până să își dea seama de înșelătorie, șireata o și înșfăcă.

Înainte de a-și da duhul, ciocănitorea șopti încet:

- Îmi merit soarta! Din cauza aroganței, mi-am făcut dușmani, dar și mai rău, lăcomia mi-a adus pierzania!

Vulpea, mândră de isprava ei, se grăbi să îi ducă vestea ariciului. Acesta nu s-a bucurat. El nu dorea moartea ciocănitorei, a vrut doar ca ea să fie mai educată și să îl respecte. Salutând-o pe cucoana vulpe, a pornit încetișor spre căsuță, însoțit de gândurile sale tulburi. De acum încolo, nu avea cine să îl mai deranjeze...

Vânătorul și câinele

Trăia cândva un vânător. Toți îi spuneau „marele vânător”, dar nimeni nu își mai amintea de ce, fiindcă nu era prea mare, nici la stat, nici într-ale vânatului. E drept că mai mult stătea prin pădure, decât pe acasă, dar acesta nu ar fi fost un motiv întemeiat să i se spună așa. Totuși, dacă ne gândim mai bine, era un mare lăudăros. Da, ăsta putea fi un motiv să i se spună „mare”! Oriunde și oricând avea ocazia, se lăuda cu trofee și cu priceperea lui în ale vânatului. Dar vă dați seama că toate erau doar în imaginația lui bogată!

Dacă ar fi avut destulă minte, s-ar fi lăudat cu câinele pe care îl avea! Acela da trofeu! Era o frumusețe

de patruped, rapid, harnic și ascultător! Vânătorul îl lua cu el, ori de câte ori mergea la pădure. Problema era că stăpânul uita să îl îngrijească, uita că și lui îi era foame sau sete. Îl purta ziua întreagă după el, fără să îi ofere ceva de mâncare. Bietul câine, se hrănea doar dacă își vâna singur câte ceva. Cu toate acestea, își asculta și își urma stăpânul. Îl iubea și îl păzea de sălbăticiuni.

Timpul trecea și animalul slăbea văzând cu ochii. Alerga din ce în ce mai puțin și mai încet. Nu mai avea energie ca altădată, puterile îi scădeau continuu. Se oprea deseori în fața stăpânului și, privindu-l cu blândețe, părea că îi vorbește: „Hrănește-mă, altfel nu te voi mai putea sluji și apăra de dușmani sau de animalele sălbatice!”.

Stăpânul, însă, părea să fie orb, nu vedea nici înfățișarea jalnică a câinelui, nici privirea lui blajină, care încerca să îi miște sufletul. Continua nepăsător să meargă la pădure, urmat de credinciosul câine.

Într-una din zile, s-au afundat mai mult ca de obicei în desiș. Vânătorul mergea voinicește printre arbuști, însă bietul câine nu mai avea putere. Istovit, s-a așezat lângă un pom, respirând din ce în ce mai greu. La un moment dat, se auziră strigătele disperate ale stăpânului. Câinele, opintindu-se, a vrut să se ridice, dar nu a reușit. Stăpânul țipa tot mai tare. Din hățișul des, îi sărise un lup în spate, luându-l prin surprindere. Îl trântise la pământ, iar el n-a mai avut timp să își scoată pușca. Era la un pas să fie sfâșiat.

Îngrozit de-a binelea, își mai strigă o dată patrupedul. Acesta se opinti din nou și, cu chiu, cu vai, se ridică. Abia târându-se, ajunsese la tufișul unde era atacat stăpânul său. Cu ultimele puteri, s-a aruncat asupra lupului, reușind să îl tragă jos de pe spatele omului.

Scăpând din ghearele animalului, vânătorul a luat pușca și l-a omorât.

Câinele era pe jos, fără vlagă. Stăpânul și-a dat, în sfârșit, seama că devotamentul prietenului său îl salvase de la o moarte sigură și crudă. Luându-l în brațe, începu să plângă de-a binelea. Îl măcinau remușcărilor:

- Oh, Doamne, cum am putut fi atât de orb și de insensibil? După felul cum m-am purtat cu acest câine, nici nu aș merita să mai trăiesc! Și dacă l-aș ține, de acum înainte, numai cu bunătați, nu ar fi suficient pentru a-mi plăti greșeala!

Câinele părea că înțelege regretele stăpânului. Ridicând ușor capul, i-a lins mâinile. În hohote de plâns, vânătorul l-a dus pe brațe până acasă. De atunci, l-a îngrijit cum s-a priceput mai bine. După câțva timp, devotatul câine și-a revenit. Deveni un dulău frumos și puternic. Diferența era că, acum, stăpânul nu mai uita să îl hrănească. Îl iubea ca pe viața lui, doar câinele i-o salvase. Merg și acum la vânătoare împreună sau ies doar pentru a face câte o plimbare.

Iubiți animalele, dragi copii! Devotamentul lor este sincer și dezinteresat!

Fantezia florilor

Trezindu-se din somnul plin de sforăituri, bunicul Pământ nu mai suporta starea de amorțeală. Umflându-și scoarța, se luase la hartă cu iarna. O avertiza că este timpul să își vadă de drum. Crăiasa de gheață, îmbufnată

și acoperită cu zdrențe pământii, pline de pete, neavând încotro, își luă tălpășița. Își târa cu greu rămășițele cojoacelor de care a fost atât de mândră. Ultima-i hăinuță de nea, topită de razele jucăușe ale soarelui, s-a furișat rușinată în brazdele însetate ale pământului.

Grațioasa zână Primăvara și-a deschis veselă ușile palatului ei înmiresmat. Generoasă, a îmbrăcat natura în cele mai colorate și parfumate veșminte. De pretutindeni, gingașele flori, mângâiate de adierea ușoară a vântului, se aplecau discret, în semn de mulțumire. Își ofereau bucuroase frumusețea și miresmele îmbătătoare veselei zâne, depănându-și apoi amintirile de pe vremea când erau semințe în cămărilor pământului. Cuprinse de vraja poveștilor, fiecare încerca să fie cât mai convingătoare în descrierea făcută.

La un moment dat, domnișorul Toporaș, dorind să schimbe tema discuției, mai în glumă, mai în serios, veni cu o propunere:

- Ce părere ați avea, suratelor, dacă ne-am alege și noi o regină sau un rege? Din câte am auzit, toate viețuitoarele și-au desemnat un conducător. De ce nu am putea și noi să o facem?

Încântate de năstrușnica idee, florile și-au unduit petalele în semn de aprobare. Toporașul, mândru că venise cu ceva nou, își luă angajamentul să dea de știre tuturor plantelor despre importantul eveniment. Amabilă, bucalata Brândușă se oferă să îl ajute. Ghiocelul, plin de zel, bătea voinicește din clopoțelu-i delicat, dorind ca vestea să ajungă cât mai degrabă în fiecare colțișor.

Și uite-așa, în poienița minunată de la marginea pădurii și-au făcut apariția, rând pe rând, toate florile. După o scurtă consfătuire, au ales prezidiul, format din parfumata Dumbrăviță, cocheta Narcisă și mândrul Bujor. Cu aer grav, aceștia au anunțat deschiderea ședinței.

Participanții păreau încremeșiți, nimeni nu îndrăznește să înceapă dezbaterile. La un moment dat, sfios, Ghiocelul se adresează mulțimii:

- Eu cred că viteazul domn Mur, mereu înarmat cu săgețile sale de spini, bine ascuțite, ar putea fi un bun rege!

În susținerea antevorbitorului, veni cu argumente și domnișoara Viorea:

- Da, într-adevăr, este un luptător remarcabil, care nu renunță ușor la convingerile lui!

Propunerea plăcu tuturor, însă candidatul refuză politicos numirea în marea funcție, argumentând că este preocupat de creșterea și coacerea fructelor și nu are timp pentru problemele regatului. Gheața s-a spart, propunerile veneau din toate părțile, flori și plante erau destule. Au fost puse în discuție plantele medicinale, menta, crețișoara, sunătoarea, coada-șoricelului, ciuboțica-cucului, coada-calului și multe alte plante tămăduitoare, considerate muncitoare și responsabile, însă nici ele nu erau disponibile, aveau de pregătit recolta florilor pentru medicamente.

Pădăria, gătită în hăinuța ei galbenă și pufoasă, nedumerită de atâtea refuzuri, veni cu o nouă propunere:

- Eu sunt sigură că domnișorul Mușețel, cu seriozitatea și înțelepciunea de care dă dovadă, ar fi cel mai potrivit rege!

Toată adunarea a votat afirmativ, dar, spre surprinderea tuturor, și acesta, foarte politicos, a refuzat marea funcție, având probleme importante de rezolvat. Plăpânda Albăstrică, ridicându-și dintre frunze căpușorul dichisit cu maramă albastră, luă cuvântul:

- Eu consider că trebuie să ne orientăm spre florile oneste și pricepute, dar fără obligații! Spre exemplu, domnișoara Margaretă, cu tulpina-i dreaptă și privirea

semeață, din câte știu, nu este prea ocupată, așa că ar putea fi o bună regină!

Levăntica, mândră de veșmântul ei înmiresmat, își dădu cu părerea:

- Da, nu ai gândit rău, însă eu m-am orientat spre gingașa domniță Garofița! Cu blândețea dumneaei, ar putea rezolva toate neînțelegerile dintre supuși!

Unduindu-se ușor, Sânzâiana veni, și ea, cu numele altui candidat:

- Eu l-aș propune pe domnul Mac! Sigur de farmecele lui unice, își răsfirea cupola înfocată sub jocul razelor de soare, de parcă e cel mai mândru rege!

Propunerile nu mai conteneau, dar florile oneste și fără obligații au refuzat ocuparea scaunului domnesc. Iată că și-a făcut apariția, la marea adunare a florilor, într-un șir ce părea fără sfârșit, înarmat cu țepi deși și ascuțiți, marele neam al măcănișilor: ciulinul, scaiul-vânăț, scaiul-galben, scaiul-dracului, scaiul-voinicului și alți scaieți nesuferiți, urmați de verișoarele lor răutăcioase, pălămida, mătrăguna, cucuta, ciumăfaia și alte morocănoase.

La apariția lor, toată suflarea amuți. Florile se temeau de neamul întins al țepoșilor. Aceștia și-ar fi dorit cu disperare tronul regal, tânjeau după funcții înalte și s-ar fi propus singuri, dacă ar fi fost posibil. Problema era că nimeni nu și-i dorea prin preajmă, darmite să îl aleagă pe careva dintre ei rege. Pălămida, încercând să își ascundă răutatea și ura, luă cuvântul. Lingușitoare, începu să facă diverse promisiuni. La susținerea discursului ei s-au alăturat, pline de zel, cucuta și mătrăguna, însă fără niciun rezultat. Nimeni nu le asculta, ba au început chiar să le huiduie.

Nemaisuportând atâta ipocrizie, plantele-mirodenii, măcrișul, leușteanul, mărarul, cimbrul, chiar și pătrunjelul, curajoase, s-au luat de neamul scaietesc:

- Ce veniți voi aici cu promisiuni deșarte? Vă cunoaștem foarte bine apucăturile și nu avem nevoie de un rege care își vede doar interesele proprii și care împarte în jur doar otravă și ură!

Cu aceste cuvinte, mirodeniile au tăiat pofta pălămidei și acolitelor ei să mai îndrume baliverne. În favoarea mărcinilor au pledat știrul, pelinul și troscotul, însă fără succes. Ei, dar ce era de făcut? Problema trebuia rezolvată! Atunci, de la masa prezidiului luă cuvântul doamna Dumbrăviță:

- Ascultându-vă, am reținut cam ce fel de rege doriți! Eu vă sugerez să îl rugați pe domnul Măceș să accepte să ne fie suveran, este îndemânatic, corect și darnic!

Toată adunarea a fost de acord, așa că, de voie, de nevoie, măceșul a fost numit regele plantelor, spre mulțumirea acestora. Apoi luă cuvântul șeful prezidiului, domnișorul Bujor:

- Dragi participanți, urmează acum să numim o regină a florilor! Din punctul meu de vedere, floarea-de-colt ar fi cea mai potrivită să ne reprezinte! Deși pare firavă, este puternică și își arată corola minunată tot timpul anului. De pe înălțimile stâncilor unde își are sălașul, privește semeț măreția naturii. Fiind numită și floarea dragostei, ar conduce cu multă blândețe supușii!

Toate privirile s-au întors spre minunata floare. Aceasta, copleșită de emoție la așa caracterizare, își undui ușor tulpina și, mulțumind pentru încrederea acordată, acceptă marea cinste de a fi regină a florilor. Ședința s-a terminat, toată suflarea naturii a fost

mulțumită cu aleșii, mai puțin neamul scaiețesc, desigur, dar cui îi pasă de el?...

Bunătatea și compasiunea

Bunătatea și compasiunea sunt însușiri foarte valoroase. Unii le moștenesc, iar alții le dobândesc în timp. Există și dintre aceia care nu le au sau care le-au pierdut pe parcursul vieții. Dar să pornim pe firul poveștii... Astfel, vom întâlni o persoană ce deținea cele două însușiri din plin. Este vorba despre o fată orfană de mamă, care ducea o viață grea, însă nu se lăsa niciodată copleșită de greutate. Trăia împreună cu tatăl ei într-o casuță modestă, la marginea unui sat. Tatăl, bolnav, aproape ținut la pat, nu mai putea face niciun efort. Singura lui activitate era îngrijirea unei găște, pe care o ținea lângă dânsul și nu uita niciodată să îi dea mâncare și apă.

Fata robotea toată ziua prin gospodărie, iar seara, cu mâinile ei fermecate, împlotea cu acul tot felul de cusături, pe care le vindea în satul vecin, unde se ținea târg. Nu era risipitoare, știa să își drămuiască fiecare bănuț. Din agoniseala mâinilor câștiga strictul necesar traiului pentru ea și tatăl ei. Îi era foarte greu, pe umerii săi apăsau multe responsabilități, dar, cu toate acestea, nu se plângea niciodată. Întotdeauna avea zâmbetul pe buze și un cuvânt bun pentru tatăl ei și pentru ceilalți oameni.

Părintele suferea enorm, văzând cât de mult muncește fiica lui. Se simțea o povară pentru ea și asta,

pe lângă boala în sine, îl necăjea și mai mult. Fata vedea durerea tatălui, de aceea mereu îl mângâia, îi spunea ce mult îl iubește și cât de fericită este că îl are alături. Chiar dacă era bolnav, prezența lui îi dădea curajul și puterea să treacă peste toate greutățile.

Cu toate că fata era bună și amabilă, toți vecinii erau distanți și răutăcioși cu ea. Nu voiau să aibă legătură cu o sărăntoacă, cum o numeau ei. Copila, resemnată, își vedea de necazurile sale, îngrijindu-și tatăl cum putea mai bine. Se ocupa de gospodărie și continua să meargă la târg cu podoabele ieșite din mânuțele ei de aur, aducând în schimb alimente. Era plină de curaj și speranță în viitor.

Dar iată că, într-o zi, tatăl o chemă lângă el și, luând-o de mână, îi vorbi cu multă dragoste:

- Copila mea bună, eu mi-am încheiat socotelile cu viața și voi pleca! De acum vei rămâne singură, dar, ca ultim sfat, ai grijă să nu îți pierzi însușirile bune, ci să rămâi întotdeauna cu sufletul curat! Nu lua în seamă răutățile oamenilor, care se vor înmulți după plecarea mea! Să știi că, mai devreme sau mai târziu, sinceritatea și bunătatea îți vor fi răsplătite! Ca moștenire, în afară de găscă, nu am ce să îți las, dar să ai mare grijă de ea, căci îți va mulțumi îndeajuns!

Spunând toate acestea, tatăl a închis ochii pentru totdeauna. Mult a plâns fata pierderea părintelui, dar, fiind conștientă că lucrurile nu se pot schimba, acceptă situația. În primul rând, s-a ocupat de moștenirea primită, adică de găscă. I-a aranjat un cuibușor în camera unde stătea, căci privind-o, i se părea că dorul de tată i se mai potolește. O hrănea bine și îi vorbea ca unui om. Și-a reluat apoi activitățile în gospodărie, continuând să țese minunatele-i broderii.

După câteva zile, găscă încep să o răsplătească, dăruindu-i câte două ouă pe zi. Fata le aduna și, împreună cu podoabele împletite, le ducea la târg, unde le vindea cu un preț bun. Venitul încep să-i crească considerabil. Știind să-și drămuiească banii, și-a cumpărat hăinuțe frumoase, lucruri necesare pentru casă, iar ograda răsună de cotcodăcitură câtorva găinușe și grohăitul unui purceluș. Toate îi mergeau bine, era mulțumită cu viața simplă, dar îndestulată, pe care o ducea.

Ei, dar răutatea și invidia nu au dispărut! Ele fac casă bună cu oamenii care le acceptă. Ranchiuoși, vecinii, observând bunăstarea din ograda fetei, au început să îi scoată fel de fel de povești. Se măcină în mintea lor bolnavă de unde avea sărăntoaca bani să trăiască așa de bine, căci de-abia avusese după ce bea apă, când trăia tatăl ei! Aflați și voi că omul hain vede doar urâtul și răul în preajma lui! Clevetitorii au alergat la primarul satului, ponegrind-o în fel și chip pe biata copilă și cerându-i, în același timp, să afle de unde are banii.

Primarul era om corect și nu se lăsa influențat de toate bârfele, dar, ca să-și liniștească sătenii, o chemă pe fată la el. Privind-o cu blândețe, o întrebă:

- Spune-mi, te rog, de unde pleacă ura sătenilor împotriva ta, de vin la mine cu felurite plângeri?

Fata îi răspunse, privindu-l mirată:

- Nu știu nimic de uneltirile lor și nici de ce mă urăsc! Eu nu i-am deranjat și nu i-am supărat niciodată, chiar îi respect! Câștigul meu este obținut cinstit, prin muncă! Tatăl meu mi-a lăsat moștenire o bună educație și, pe lângă aceasta, o găscă. Ea îmi dăruiește zilnic două ouă, pe care iau bani frumoși. Apoi, știu să pun preț pe agoniseala mea și să o înmulțesc. Probabil că acest lucru îi deranjează pe vecini!

Primarul, om corect, dar și înțelept, trimise copila acasă, avertizând-o să nu ia în seamă mintea slabă a celor din jur. Sătenilor răutăcioși le-a pus în vedere să își vadă de treaba lor, să-i dea pace copilei, că este mai corectă și mai cinstită decât mulți dintre ei. Neavând încotro, aceștia s-au retras, rușinați, la casele lor.

Mergând mereu la târgul din satul vecin, de fiecare dată un flăcău îi ieșea în cale, îi zâmbea și o privea insistent, dar nu îndrăznește să îi vorbească. Iată că, într-o zi însorită, când târgul era pe terminate, sfiosul cavaler își făcuse curaj, se apropie de ea și, pe nerăsuflăte, îi vorbi deschis despre sentimentele lui. Tare s-a mai bucurat fata, deoarece și ea îl remarcase și îl plăcea. Nu după mult timp, cei doi tineri s-au căsătorit, locuind în căsuța copilei, împreună cu găscă. Aceasta le dădea, în continuare, câte două ouă în fiecare zi. Acum puteți vedea și voi că tatăl fetei avusese dreptate când a spus că bunătatea și compasiunea, deși uneori mai greu, înving până la urmă!

Cele două surori

Cândva, nu mai știu sigur unde, trăiau doi soți cu frică de Dumnezeu și respect pentru semenii. Erau oameni obișnuiți, nu prea bogați, dar nici săraci nu se putea spune că ar fi fost. Aveau o căsuță bine aranjată, iar în ogradă se lăfăiau câteva păsări, o văcuță, un purceluș și cățelușul Grivei, care le păzea. Însă bogăția lor neprețuită erau două copile, ca două flori. Părinții roboteau toată ziua pentru cele necesare traiului, dar

mai ales pentru bunăstarea odraslelor. Voiau ca ele să nu ducă lipsă de nimic, dar, mai mult, doreau să meargă la școală. Erau ei oameni simpli, însă știau că învățătura este comoara vieții.

Fetele erau frumoase amândouă, diferența consta doar în faptul că una dintre ele, Corina, avea în plus și frumusețe interioară. Cu bunătatea ei, sărea în ajutorul oricui, dar, mai ales, își ajuta părinții. Îi plăcea foarte mult să învețe, dar și să facă orice lucru în gospodărie, atât cât putea, cu mânuțele ei de copil.

În schimb, sora ei, Roxana, pe cât era de frumoasă, pe atât era de leneșă și răutăcioasă. Pe lângă faptul că nu făcea nimic toată ziua, pretindea să fie servită ca o prințesă. Cu învățătura era pe nicăieri. Dacă nu ar fi insistat mereu Corina, nu ar fi avut teme făcute niciodată. Se necăjeau părinții, însă degeaba! Au încercat ei cu vorba bună sau alteori mai aspră, să îi schimbe obiceiurile nesănătoase, dar ți-ai găsit! Nu aveau ce-i face și pace! Triști, se consolau cu gândul că năravul rău, oricum ai da-o, tot rău rămâne.

Și uite-așa, fetele crescură, ducându-și fiecare bagajul cunoștințelor acumulate. Începură să vină flăcăii în peșit. Fiind frumoase, amândouă erau curtate. Ei, dar vezi că băieții observară diferența dintre ele și, fără cuvinte rostite, începură s-o ocolească pe Roxana.

În schimb, Corina, cu inteligența și priceperea sa, cuceri inimile tuturor, însă ea și-a ales flăcăul pe care îl plăcuse cel mai mult. Era educat, știa o mulțime de lucruri, așa că se potriveau de minune. Căsătorindu-se, s-au stabilit fericiți la casa soțului. Se înțelegeau foarte bine, toate deciziile le luau împreună și, tot împreună, își rezolvau problemele. Corina nu și-a uitat nici părinții, mergea foarte des la ei, împreună cu soțul, ajutându-i la tot ce aveau trebuință.

Roxana era tot singură, adică nu chiar, ci în compania „prietenelor” sale, lenea și răutatea. Biata mamă, încerca în continuare să-i schimbe comportamentul, dar degeaba, năravurile i-au rămas aceleași. Dezamăgit, tatăl îi spunea adesea că ar fi cazul să contribuie și ea la bunăstarea familiei, nu să aștepte totul pe tavă. Zadarnic tot efortul, fiica era de neclintit, adâncită în gândurile ei, de nimeni știute.

Dar iată că, într-o zi, ca din senin, apăru un pețitor. Pesemne că el nu aflase încă ce apucături sau mai bine-zis ce nepricepută era fata, auzise doar de frumusețea ei. Într-adevăr, chipeșului flăcău îi plăcu tânăra, așa că începu să o iscodească, dar ea era „repetentă” la toate subiectele. Acum, judecați și voi, cum era să fie, dacă nu i-a plăcut învățătura? Constatând pețitorul că fata nu are prea mult creier, dori să afle cât de pricepută era în ale gospodăriei. Dar aici, și mai rău, habar nu avea de nimic! Când văzu băiatul atâta prostie adunată la un loc, s-a lipsit de frumusețe, plecând dezamăgit în drumul lui.

Roxana rămase tristă. Băiatul îi cucerise inima, apoi ar fi dorit să se mărite și ea, că era vremea. Regretele o năpădeau: oare de ce nu ascultase de Corina, când o rugase mereu să învețe sau de mama lor, când îi spunea atâtea lucruri folositoare? Abia acum realiza unde au dus-o „prietenele” ei, lenea și nepăsarea. Spășită, s-a dus la mama sa, cerându-i iertare pentru toți anii când n-o ascultase și rugând-o să îi descopere tainele gospodăriei. Mamei nu îi veni să creadă ce auzea, dar, fericită de schimbarea fiicei, o îmbrățișă și, în scurt timp, o învătă de toate.

Când a venit surioara în vizită, bucuroasă, i-a dezvăluit și tainele cărților. Roxana a devenit într-adevăr o fată frumoasă, din toate punctele de vedere. Nu după mult timp, a revenit și Făt-frumos al ei. Nu se știe cine îi

șoptise despre schimbarea în bine a frumoasei sale alese. El o plăcuse de prima dată când o văzuse, dar a fost dezamăgit de nepăsarea și lipsa ei de cunoștințe. Fata, de asemenea, a fost cucerită de el. Chiar acest lucru a determinat-o să-și schimbe comportamentul și să recupereze ceea ce a neglijat atâta timp. Acum erau fericiți amândoi, s-au căsătorit și au rămas în casa părintească, fiind un sprijin de nădejde pentru părinți. Aceștia s-au convins că năravul rău poate fi totuși schimbat, dar cu multă ambiție și bunăvoință.

Regele Timp și fiicele lui

Multe povești frumoase despre regi au circulat de-a lungul vremurilor. Fiecare a avut o domnie mai îndelungată sau mai scurtă, cu excepția unuia: renumitul Rege Timp. El a domnit dintotdeauna și va domni la infinit, nimeni nu a reușit și nu va reuși să îl detroneze. Dar nu despre Măria Sa Timp o să vă povestesc, ci despre cele patru fiice ale sale și felul cum a reușit să le țină sub observație!

Erau frumoase și deștepte odraslele nemuritorului rege, dar aveau firi total diferite. Niciodată nu erau de aceeași părere, fiind puse mereu pe harță. Tatăl le iubea pe toate, dar nu mai putea suporta hârâielile dintre ele. Supărat, se frământa întruna, sperând să-i vină vreo idee salvatoare, pentru a le potoli.

Într-adevăr, într-o zi, luminându-i-se mintea, le chemă în sala tronului. După ce se prezentară toate înaintea regelui, acesta, foarte liniștit, le vorbi astfel:

- Dragele mele fiice, din cauza firii voastre atât de deosebite, m-am hotărât să împart regatul meu în patru părți, adică în patru anotimpuri. Fiecare dintre voi va conduce, prin rotație, câte unul. În felul acesta, dacă nu vă veți mai întâlni, neînțelegerile dintre voi nu vor mai putea avea loc.

Fetele s-au bucurat auzind hotărârea tatălui, dar, curioase, l-au întrebat cum va ști fiecare ce anotimp va conduce și când îi va veni rândul la domnie.

- Acest lucru nu este greu de stabilit! răspunse regele. Va conduce fiecare după cum îi este caracterul, primind și un nume adecvat acestuia!

Astfel, pe un ton hotărât, Regele Timp se adresă fiicei cu firea severă și rece:

- Draga mea, cum ție îți place să tremure toți de frica ta, te vei numi Iarna! Cu privirea ta aspră, vei supune toată natura, iar când îți vei arăta zâmbetul sec, totul va încremeni; apele se vor transforma în poduri de gheață, iar pomii vor înmărmuri, cuprinși de teamă. Spaima va năpădi întreaga suflare, de aceea vei fi cea mai severă și nedorită crăiasă. Totuși, dacă vei asculta sfaturile mele, până la urmă te vor accepta și vei fi chiar iubită!

Fiica cu fața rece, fără să schițeze măcar un zâmbet, își asculta atentă tatăl. Acesta continuă:

- Dacă vei coordona bine crivățul și vei acoperi natura cu plapuma de zăpadă, ea va proteja seva din crengile copacilor și, astfel, aceștia nu vor îngheța. Apoi, bunicul Pământ, încălzindu-se, va menține viața din semințele adăpostite în cămărilor lui. Hrănit cu apa din neaua ce se va topi, pământul va deveni rodnic, mulțumindu-ți și chiar așteptându-te cu nerăbdare în anul următor.

Spunând toate acestea, Regele Timp își îndreaptă privirea spre următoarea fiică:

- Tu, draga mea copilă, fiindcă ești surâzătoare, plină de farmec și de gingășie, de acum te vei numi Primăvara! Cu bunătatea și priceperea ta, vei readuce natura la viață. Cum ești talentată la pictură, o vei putea împodobi în culori pastelate, îi vei țese veșminte dantelate și parfumate. În timpul domniei tale, vor fi doar râsete și voie bună. Toți te vor iubi pentru darurile tale și te vor aștepta întotdeauna cu multă dragoste.

Fiica i-a mulțumit tatălui pentru încrederea acordată, promițându-i că își va îndeplini întocmai sarcinile primite. Regele Timp i se adresa celei de-a treia fiice:

- Dragă mea, de acum, numele tău va fi Vara! Ești fiica cea mai zburdalnică și plină de pasiune! Căldura ta va da putere naturii, o va ajuta să se dezvolte și va coace toate roadele pământului. Ca sfat, și ție îți spun să fii mereu îngăduitoare cu supușii tăi și, din prea multă dragoste, ai grijă să nu îi prăjești! Fiindcă le vei purta de grijă, toți te vor iubi și vei fi dorită mereu!

După ce primi mulțumiri și de la fiica cea fierbinte, regele se adresa ultimei sale fiice:

- Dragă mea, cu toate că tu ești mofluză și plângăcioasă, te iubesc la fel de mult ca pe surorile tale! După firea ta mohorâtă, de acum vei purta numele Toamna! Tu vei coordona vânturile, vei uda pământul și vei dezbrăca natura de veșminte! Ai grijă însă, înainte de toate, lasă pământul să-și ofere roadele și să își ascundă semințele în cămărilor-i călduroase! Astfel, el se pregătește pentru somnul de iarnă! După ce toate acestea se vor termina, te vei putea pune cât vrei pe plâns! Supușii, mulțumiți de buna ta organizare, te vor accepta și în mandatul următor!

Emoționată, fata îi mulțumi Măriei Sale, apoi, cu ochii înlăcrimați, se retrase în odaia ei. Marele Rege Timp, ridicându-se din jilțul confortabil, plecă gânditor spre grădina de unde putea supraveghea activitatea frumoaselor sale fiice. De atunci le privește, satisfăcut de felul cum își duc la îndeplinire responsabilitățile din perioada de domnie. Este, de asemenea, fericit de reușita rezolvării cu succes a disputelor dintre ele. Le iubește la fel de mult și se mândrește cu așa odrasle minunate.

CUPRINS:

În loc de prefață	5
Zâna Roua	7
Pinul și luna	11
Musca	14
Greierele	16
Povestea Liei	18
Vulpea, mare cucoană	22
Povestea din ogradă	26
Fetița răsfățată	29
Vulpea și ciocănitorea	32
Din viața animalelor	34
Floarea-soarelui	37
Voturi pentru rege	40
Povestea unei mame	45
Întrecerea din pădure	49
Furnica și musca	51
Lenea, boală grea	54
Două turturele	57
Povestea bradului	60
Pisicile sălbatice și vulpea	62

Întrebarea măgarului	65
Sfatul soacrei	67
Slab de minte	70
Cocoșul și măgarul	73
Plăcinta discordiei	75
Tristețea lui Nicușor	78
Fata din pădure	81
Prietenie și ură	84
Ursulețul răsfățat	86
Zgârcitul și leneșa	88
Iepurele și țapul	91
Forfota din poieniță	95
Vecinii	98
Câinele și Moș Martin	101
Supărarea ursului	104
Ariciul, ciocănitorea și vulpea	105
Vânătorul și câinele	108
Fantezia florilor	110
Bunătatea și compasiunea	115
Cele două surori	118
Regele Timp și fiicele lui	121

Înzestrată de Dumnezeu cu darul oratoriei și al scrisului, Marioara Ardelean reușește, prin tot ce transmite, să se ridice, insist, „să se ridice”, la nivelul de înțelegere al Puilor de Om. Cred că autoarea și-a ținut cuvintele, bine alese, în cufere de argint, ferecate, până s-au pârguit. Abia atunci le-a trezit la viață și le-a înșirat în cuceritoarele-i basme. Altfel, nu-mi explic cum, doar la a doua carte publicată, are atâta siguranță în scris, stăpânește foarte bine stilul, cu desăvârșită acuratețe și bogăție a limbajului, fiind, de asemenea, o bună cunoscătoare a naturii, cu flora și fauna ei.

Marioara Ardelean citește cu ușurință sufletele prichindeilor, știind să le atingă corzile sensibile. Numai un om ales, frumos sufletește, reușește să facă acest lucru. Basmele sale sunt luminate de candoare, captivante, cu un fir epic simplu, clar, proaspăt și măiestrit desfășurat. Imaginile se împlinesc prin culoare și originalitate.

Autoarea pune față în față binele și răul, frumosul și urâtul. După cum este de așteptat, din această antiteză câștigă invariabil binele și frumosul. În modul acesta atât de plăcut, autoarea izbândește să „lumineze mințile” copilașilor și să transmită bune învățăminte, toate povestioarele fiind cu tâlc, pilduitoare.

Scrierile Marioarei Ardelean se pot folosi foarte bine la orele de lectură, în școli sau în grădinițe. Literatura este mai bogată cu încă o carte, care își găsește locul între cărțile marilor povestitori, intrând în nemurire.

Adriana Tomoni

ISBN 978-606-746-186-2